

[Cát Tường Thú Hệ Liệt] – Bộ 2 – Phượng Hoàn Sào

Contents

[Cát Tường Thú Hệ Liệt] – Bộ 2 – Phượng Hoàn Sào	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4-1	21
5. Chương 4-2	25
6. Chương 5	28
7. Chương 6-1	33
8. Chương 6-2	37
9. Chương 7-1	40
10. Chương 7-2	43
11. Chương 8-1	46
12. Chương 8-2	50
13. Chương 9	53
14. Chương 10	60

[Cát Tường Thú Hệ Liệt] – Bộ 2 – Phượng Hoàn Sào

Giới thiệu

Thể loại : cổ trang, nhất thụ nhất công, HE. Di tới bước đường không còn đường lui khiến cho Lăng Tâm Phàm phải rũ bỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cat-tuong-thu-he-liet-bo-2-phuong-hoan-sao>

1. Chương 1

Gian đại sảnh hoa lệ được chạm trổ vô cùng *** xảo, đủ sắc màu xanh vàng rực rỡ, hoàn toàn không nhiễm một hạt bụi, cái bàn làm bằng sàl mộc vô cùng sang trọng và toát lên một cảm giác khí phái phi phàm, Lăng Hiểu Mai tuy không hiểu nhân sự, thế nhưng dưới ánh mắt quan sát của một đứa trẻ đã bảy tuổi mà nói, nàng cũng biết nơi này so với tiên cảnh còn đẹp hơn đến mấy phần, nàng có nằm mộng cũng chưa từng mộng thấy một nơi tuyệt mỹ như thế này.

Đưa bọn họ tiến vào đại sảnh chính là một gã nô bộc cao to, lưng hùm vai gấu, gã hung dữ trừng mắt nhìn bọn họ, nhíu chặt hai hàng lông mày lại, dường như không hề hoan nghênh sự có mặt của cả hai người, may là cha đã vươn ra đôi bàn tay ấm áp để ôm lấy nàng, để Lăng Hiểu Mai không bị dọa sợ đến mức xoay đầu bỏ chạy.

Nơi này tuy rất giống chốn bồng lai tiên cảnh, thế nhưng mọi người ở đây thật là hung dữ a, lúc này khi cha đứng ở ngoài cửa nói chuyện thật lâu với bọn họ, bọn họ dường như rất muốn đuổi cha đi, còn dùng

ánh mắt khinh thường để nhìn hai người nữa chứ.

Hôm nay nàng đã tận lực ăn mặc rất sạch sẽ ngăn nắp rồi, thế nhưng trên cơ thể vẫn phảng phất mùi hôi, bởi vì đã lâu nàng và cha không có tắm rửa.(= =” ôi....)

Cũng không phải là nàng không thích tắm, nhưng cha vội vã đưa nàng xuất môn, từ quê nhà đi thẳng tới nơi này, không hề có thời gian để nghỉ ngơi, lúc nàng đi không nổi thì cha lại cõng nàng ở trên lưng, vội vã hành tẩu.

Không biết bọn họ đã đi mất bao lâu, chỉ biết là con đường thật xa, xa lắm, mỗi ngày nhìn thấy thái dương mọc lên, thái dương hạ xuống, vốn cũng có rất nhiều người theo chân bọn họ, nhưng về sau lại càng ngày càng ít, ven đường đi cũng có thật nhiều người nằm im bất động trên mặt đất.... Cha vẫn cố gắng cõng nàng đi thẳng về phía trước, mãi cho đến khi gặp được thành trấn, thì cha mới chịu dừng lại để hỏi đường.

“Cảm tạ vị đại ca, chúng ta sẽ ở đây chờ có được không?”

Lời nói của Lăng Tâm Phàm hữu khí vô lực, hắn chỉ đang cường chống *** thần mà thôi, hắn đã sớm mệt mỏi vạn phần, trên đường đi hắn đều nhường cơm cho nữ nhi, ngoài ra toàn là uống nước suối, bởi vậy hắn vừa đói vừa mệt, nếu nơi đây không phải là đường sống duy nhất của hai cha con, thì có lẽ... Cả đời Lăng Tâm Phàm cũng không dám đi đến địa phương này, cả đời cũng không dám gặp lại “Người kia”.

“Thiếu gia không có ở nhà, trước tiên người phải gặp tổng quản đã!”

Gã nô bộc nhìn chằm chằm vào hắn, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, người này dám tự xưng là đại ca của thiếu gia, thế nhưng ở đây mọi người đều biết thiếu gia chính là con trai độc nhất, lão gia cùng lão phu nhân ở đây đã lâu, nhưng chưa từng nghe qua bọn họ còn có nhi tử khác, thiếu gia cũng chưa từng đề cập đến vấn đề này, huống hồ nếu thật sự là thân nhân, thì vì sao suốt mấy năm trời lại không đến đây một lần nào cả?

Nhìn thấy hắn đầy người bẩn thối, còn dẫn theo một đứa trẻ dơ bẩn giống như vừa mới nằm lăn lộn ở trong chuồng heo, thiếu gia là người có tiền có thế, đại ca của y cũng phải giàu có mới đúng, sao lại mang theo bộ dạng như ăn xin như thế này? Rõ ràng là dân tị nạn chạy đến nơi đây, muốn kiếm chút tiền để có bữa ăn ngon.

Muốn đuổi hắn, hắn dù chết cũng không chịu đi, vẫn luôn miệng nói hắn là đại ca của thiếu gia, nô bộc e sợ nếu gây tranh cãi âm ỉ ở trước cửa, sẽ phá hủy danh tiếng của thiếu gia, cho nên đành bắt đắc dĩ dẫn hắn đi vào đại sảnh.

“Vâng, làm phiền người.”

Lăng Tâm Phàm tuy rất muốn ngồi xuống, thế nhưng bàn ghế ở trong phòng vừa nhìn thấy đã biết là phi thường sang quý, hắn toàn thân vừa bẩn vừa thối, bởi vậy không dám ngồi xuống, không thể làm gì khác hơn là vẫn đứng yên tại chỗ.

Thấy hắn thức thời, chí ít cũng biết mình sẽ làm ghế bị dơ, Lý Mãnh vội vàng đi ra phía sau phòng để tìm Ô tổng quản, nói rõ ra một kiện sự này, tổng quản vừa nghe thấy, không khỏi mắng nhiếc: “Người là đồ ngu sao? Người đã theo thiếu gia suốt mấy năm, thiếu gia có ca ca hay không mà người cũng không biết à? Rõ ràng đó là bọn người muốn chạy đến để ăn uống không công.”

Lý Mãnh bị ăn mắng thê thảm, không khỏi ở trong lòng thầm hô xui xẻo, gã liền quay trở lại đại sảnh, sắc mặt càng khó nhìn hơn lúc này. Lăng Tâm Phàm vừa nhìn thấy sắc mặt của y, tâm trạng bỗng dưng rét run một chút, đã biết là vô vọng.

Lý Mãnh đang muốn hé miệng ra mắng chửi, sau đó sẽ đuổi thẳng hắn ra ngoài đường, nhưng dù sao Ô tổng quản hành sự vốn rất cẩn thận tỉ mỉ, y vội bước ra, ngăn chặn Lý Mãnh lại: “Chậm đã. Vô duyên vô cớ đến nhận thức người thân, còn dám xưng là đại ca của thiếu gia, loại lời lẽ dối trá này rất dễ bị vạch trần, có lẽ cũng không ai dám hồ ngôn loạn ngữ tự nhận là huynh đệ với thiếu gia, ta nghĩ trong chuyện này chắc hẳn là có chút vấn đề, muốn hỏi trước một lần cho rõ ràng.”

Ô tổng quản đi ra, tuy y không có che mũi, thế nhưng, trên người nam tử nhả ra mùi hôi ở trước mắt truyền đến một cỗ vị khác lạ, khiến cho y cảm thấy không khỏe, phải điều chỉnh lại nhịp hô hấp, nhìn thấy

hắn gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương, cả người bần thối, còn nắm theo một tiểu cô nương bần thủ không kém, có lẽ là đã cùng đường mặt lộ, nên mới cả gan chạy đến nơi này xin ăn.

Huống hồ vị nam tử này, dung mạo tuyệt đối không hề giống với thiếu gia, cũng không giống lão gia, lại càng không giống lão phu nhân, thế nhưng thoát nhìn, bề ngoài rất nhã nhặn hòa hòa, không giống với bọn đầu đường xó chợ đại hung đại ác, hẳn là không phải đến đây để lừa đảo, có thể nào là đi nhầm nhà hay không? Ô tổng quản hỏi: “Vị tiểu ca này, người muốn đến đây để nương nhờ họ hàng à?”

Lăng Tâm Phàm quan sát cách ăn mặc của đối phương, đã biết y có thể là tổng quản, bởi vậy hắn trả lời càng tỉ mỉ hơn: “Vâng, ta là đến để nương nhờ họ hàng, đệ đệ của ta ở đây làm ăn rất phát đạt, bởi vì cố hương gặp nạn hạn hán, nên ta phải mang theo tiểu nữ chạy tới đây, muốn nhờ đệ đệ giúp đỡ.”

“Đệ đệ của người tên là gì?”

“Xá đệ tên là Lăng Dương Lam, có người nói y ở chỗ này làm sinh ý rất lớn, ta dò hỏi khá nhiều hộ nhân gia, bọn họ đều nói đây là nơi ở của xá đệ.”

“Lăng Dương Lam?”

Tổng quản chần chờ một chút, đây đúng là tên của thiếu gia không sai, thế nhưng theo như y biết, thiếu gia vốn không có ca ca a.

“Đây là tên của thiếu gia không sai, thế nhưng thiếu gia không có đại ca...”

Lăng Tâm Phàm hơi mất tự nhiên một chút: “Chúng ta đã lâu không có liên lạc, bằng không xin hãy để cho ta vấn an cha mẹ trước đã.”

Tổng quản càng nhấn chặt vùng xung quanh lồng mày, thấy hắn cũng không giống với bọn khát cái, thế nhưng lời hắn nói ra tựa như hoàn toàn không hiểu được trạng huống hiện tại của Lăng gia, nếu thực sự là đại ca, vì sao trước khi lão gia chết, cũng không gọi hắn trở về chịu tang, hơn nữa hắn cũng không biết lão gia đã tạ thế, thật sự là quá mức kỳ quái.

“Lão gia năm kia đã qua đời, lão phu nhân hiện nay thân thể bất hảo, không màng đến thế sự, mọi việc đều là do thiếu gia chịu trách nhiệm, không được làm phiền lão phu nhân.”

Ý tứ trong lời nói này có nghĩa là ngăn chặn hắn, không cho hắn đi gặp lão phu nhân, bất quá tổng quản nói đúng là sự thật, sau khi lão gia qua đời, thân thể lão phu nhân càng ngày càng kém, thần trí còn thường xuyên không minh bạch, ngay đến thiếu gia mà người cũng không nhận ra, bởi vậy thiếu gia không muốn bất luận kẻ nào làm phiền đến lão phu nhân.

Vừa biết được tin tức, Lăng Tâm Phàm vội ngẩng đầu kinh hãi: “Cha đã qua đời sao?”

Bỗng nhiên trong mắt tích đầy nước mắt, hắn phát hiện mình đã thất thố, nên vội vàng xóa đi, nhưng vẫn che miệng cúi đầu khóc thút thít, khóc đến ai nghe thấy cũng cảm thấy xót xa.

Nhìn thấy biểu tình của hắn chân thực thương tâm, không giống như đang giả bộ, trong một lúc tổng quản cũng khó có thể phán đoán được thực hư.

“Ta sẽ bảo đầu bếp nấu một ít nhiệt thang mang đến cho các người ăn, tối nay thiếu gia mới trở về, các người đến trừ phòng đợi đi.”

Tổng quản nháy mắt với Lý Mãnh một cái, bảo y dẫn bọn họ đến trừ phòng, Lăng Tâm Phàm liên tục nói lời cảm tạ, nắm tay tiểu hài tử bước vào trừ phòng, tổng quản chỉ biết lắc đầu, xem ra phải chờ thiếu gia trở về thì mới làm rõ được mọi việc.

Y cũng không dám đưa hắn đến diện kiến lão phu nhân, nếu như là giả, làm kinh động đến lão phu nhân, sợ rằng thiếu gia sẽ giận dữ, còn nếu là thực sự, thì cứ để hắn uống nhiệt thang cho ấm bụng, chờ thiếu gia trở về rồi giải quyết, đây chính là phương pháp tốt nhất.

Sau khi Lăng Dương Lam trở về nhà, tổng quản lập tức chạy tới báo cáo tình hình ngày hôm nay. Gương mặt Lăng Dương Lam không hề hiển lộ ra bất cứ thần tình gì, y chỉ lạnh lùng nói: “Các người thật ngu xuẩn, ta có ca ca từ lúc nào thế? Đuổi hắn ra ngoài ngay lập tức.”

Tổng quản nghĩ là đã đoán trúng, y định gọi người đuổi hai cha con Lăng Tâm Phàm đi, bỗng nhiên Lăng Dương Lam thấp giọng hỏi: “Hắn nói hắn tên gì?”

Lý Mãnh cùng Ô tổng quản hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng đã quên không có hỏi.

Lăng Dương Lam dữ dần liếc mắt một cái: “Ngay cả tên cũng không hỏi, các người là đồ ngu, ăn hại như vậy thì còn làm nên trò trống gì nữa?”

“Vâng, thiếu gia, xin lỗi...” Bọn họ chỉ còn cách là liên tục xin lỗi.

Tính khí của Lăng Dương Lam âm tình bất định, tuy tác sự không phải lúc nào cũng thành công, thế nhưng thủ đoạn kinh thương thì vô cùng cao minh, y từ ngoại lai tới đây, vậy mà rất nhanh đã trở thành phú ông phú giáp một phương, sau khi an cư lạc nghiệp, y liền cho người về quê đón cha mẹ đến nơi đây để hưởng thụ thanh phúc, gia nô sống ở trong phủ, tuy ngân hướng vô cùng hậu đãi, thế nhưng cũng phải chịu đựng sự âm trầm khó hiểu của y, tính nết có lúc trở nên rất nóng nảy, ngoài ra y còn có một đặc tính rất “Cổ quái”.

Lăng Dương Lam vốn định trở về phòng, bỗng nhiên lại quay đầu đi đến đại sảnh.

“Mau dẫn hắn đến đây cho ta xem.”

Lý Mãnh lập tức chạy như bay tiến vào trong trù phòng, dẫn hai cha con Lăng Tâm Phàm tiến đến.

Lăng Tâm Phàm đã ngồi ở trù phòng đợi suốt một buổi chiều, tuy rằng hắn rất đói, thế nhưng thực khó khăn mới có thể nuốt trôi thức ăn, tay đang cầm chén mà lại run lẩy bẩy, chỉ mới uống được một chén nhiệt thang. Hắn khẩn trương đến mức cả lòng bàn tay đều đổ đầy mồ hôi, thế nhưng lúc này vừa nghe Lăng Dương Lam muốn gặp hắn, lòng bàn tay lửa nóng liền trở nên lạnh lẽo thấu xương.

Đã tám năm không gặp, ngay cả tám năm trước, cũng chỉ gặp qua một lần mà thôi.

Sau khi đại hỉ của hắn qua đi nửa tháng, Lăng Dương Lam đi du học vừa về đến nhà, ngày thứ hai y liền xuất môn, hắn vĩnh viễn cũng nhớ rõ, lúc đó, khi y biết được hắn đã thành thân, ngoài miệng tuy nói lời chúc mừng, thế nhưng bên trong ánh mắt chỉ hàm chứa dục sát cùng hận ý, hắn biết nếu như ngày thứ hai mà y không xuất môn, chỉ sợ hắn đã thực sự bị y giết chết. (Bạn Lam ghen tuông kinh khủng thiệt.)

“Cha, chúng ta có thể ở lại nơi tuyệt đẹp này hay không?”

Lăng Hiểu Mai rất thích nơi này, vừa thơm lại vừa sạch sẽ, vị đại ca dẫn bọn họ vào đây mặc dù có điểm hung dữ, thế nhưng nữ đầu bếp lại rất tốt, còn nấu món canh thật ngon cho nàng ăn, nàng đói bụng đã lâu, vừa mới uống vài chén, bao tử đã thỏa mãn căng tròn, nàng liền ghé vào người của cha để ngủ, lúc tỉnh lại, thì đã thấy cha ẵm nàng đi đến đại sảnh.

Lăng Hiểu Mai không hiểu chuyện, ngây thơ đặt câu hỏi, khiến Lăng Tâm Phàm cười khổ, hắn nhỏ giọng đáp lại: “Cha cũng không biết chúng ta có thể ở lại nơi này hay không.”

Hắn đã không có chỗ để đi, cho nên mới mặt dày mày dạn, bất chấp tự tôn để đến nơi đây, hắn không có thân thuộc, thân nhân duy nhất chính là Lăng Dương Lam, thế nhưng có lẽ Lăng Dương Lam cũng muốn nhìn thấy hắn, có khả năng sẽ đuổi hắn ra khỏi nhà.

Nếu như ngay cả Lăng Dương Lam cũng không chịu vươn tay viện trợ, thì phụ tử bọn họ có thể sẽ bị chết đói, dù sao dọc theo đường đi, hắn cũng đã bán hết tất cả những thứ đáng giá mang theo trên người, hiện tại không còn sót lại một đồng nào.

Hắn chậm rãi đi vào đại sảnh, Lăng Dương Lam đang an vị tại vị trí chủ thượng, trái tim của hắn đập loạn tựa như đánh trống, tám năm trước, Lăng Dương Lam chỉ là một thiếu niên, thế nhưng hiện tại y đã là một người trưởng thành, đường nét trở nên thành thực, lối đời, càng trở nên anh khí bức người, hơn nữa khoáng trên người là trang phục tơ lụa sang trọng, thoát nhìn tuần mỹ vô trù.

Hắn cúi đầu nhìn bộ quần áo bằng vải thô bẩn rách của mình, không khỏi tự ti mặc cảm, hắn vỗ về mái tóc rối bời, muốn làm cho mình đẹp hơn một chút, rồi lại thầm nghĩ, động tác này thật là quá mức ngu dân, nên hắn chỉ hơi phất tóc, sau đó nhẹ nhàng buông tay, không dám làm ra những động tác vô ích.

Hắn thất vọng nghĩ đến hình dáng hiện tại của bản thân, dù có làm cách nào, nhất định cũng là phi thường xấu xí, sợ rằng vị đạo trên người sẽ khiến cho những kẻ khác phải tránh xa mấy bước.

Hắn khả dĩ có thể cảm giác được ánh mắt của Lăng Dương Lam đang dò xét khắp người hắn, rốt cục hắn cũng cố lấy dũng khí để ngẩng đầu lên, Lăng Dương Lam cũng vừa vặn cũng nhìn thẳng vào mặt hắn.

Bị đôi con ngươi hùng hực lửa nhìn chăm chú, ***g ngực của hắn co rút nhanh lại, dường như sắp thở không nổi, cuối cùng hắn vội cắn môi dưới, nỗ lực cười gượng. Lăng Dương Lam mặt vẫn vô biểu tình nhìn hắn, dường như căn bản là không nhận biết hắn.

Một trận đau đớn lủi thủi bên trong ngực, tám năm rồi, nói không chừng Lăng Dương Lam đã sớm quên hắn, không giống như hắn, vị trí của Lăng Dương Lam vẫn vững vàng tồn tại nơi đáy lòng, hắn nhớ luôn cả những điều nhỏ nhặt nhất, nhớ kỹ đến mức tim gần như bị bóp nghẹn, không ngừng tích tụ máu, hắn thật sự không thể nào quên được y....

Hắn mở miệng khàn giọng nói: “Ta không biết cha năm kia đã qua đời.”

“A ”

Lăng Dương Lam từ chối cho ý kiến, làm như đây không phải là khí âm trả lời, dường như y không hề hiểu Lăng Tâm Phàm đang nói cái gì, càng ra vẻ là không nhận biết hắn.

Lăng Tâm Phàm đỏ mặt, phải ở trước mặt đệ đệ mà giới thiệu tư cách của mình, chẳng phải là xấu hổ đến cực điểm hay sao? hắn biết Lăng Dương Lam không phải là không nhận ra hắn, nhưng có lẽ là đang muốn dằn vặt hắn.

“Ta ta là Tâm Phàm, Dương Lam, ta là ca người.”

Lăng Dương Lam dừng một chút, tựa như đang tự hỏi tên này có hay không đã từng tồn tại trong trí nhớ của y, Lăng Tâm Phàm bị y làm cho xấu hổ, thiếu chút nữa đã che mặt mà chạy, nếu không phải nhìn thấy Lăng Hiểu Mai ở bên cạnh, hắn đã tông cửa xông ra ngoài, nhưng là vì sinh lộ của nữ nhi, hắn không thể đi được, không có tiền bạc, cơ khát bức bách, bọn họ xuất môn, nhất định là chỉ có con đường chết đói thê thảm.

Hắn ôm ấp mong muốn đi tới nơi đây, dọc theo đường đi, hắn phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều, vô số lần nghĩ đến tình cảnh sẽ phải đối mặt với Lăng Dương Lam như thế nào, thế nhưng điều mà hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được, chính là Lăng Dương Lam căn bản không nhớ rõ hắn là ai.

“Tâm Phàm?”

“Ân, ta là Tâm Phàm ca người.”

Lăng Dương Lam rốt cục mới nói: “Người không phải là ca ta, ca ta Lăng Tâm Phàm đã chết.”

Miệng y sừng lên, lạnh lùng châm chọc: “Ta nhớ kỹ là hắn đã chết vào tám năm trước rồi, người tới nơi này giả mạo hắn, không sợ ta đem người đưa vào quan phủ sao?”

Lăng Tâm Phàm không ngờ y lại có thể nói tuyệt tình như thế, hắn vội ứa nước mắt cầu xin: “Ta biết người hận ta oán ta, nhưng nếu như ta không cùng đường mạt lộ, thì sẽ không vô liêm sỉ đến đây cầu cạnh người đâu. Dương Lam, nếu như người đuổi ta ra khỏi nhà, ta thân vô xu (không tiền), ta chết cũng không sao, thế nhưng còn nữ nhi của ta?”

Nhân thần của Lăng Dương Lam căn bản là không thèm nhìn đến nữ hài bên cạnh hắn, y âm trầm nở nụ cười: “Đây là chuyện của người, đứa nhỏ này không phải do ta sinh, vì sao ta phải quan tâm đến sự chết sống của nó?”

Điều duy nhất mà Lăng Tâm Phàm có thể làm chính là cầu xin: “Dương Lam, người là thúc thúc của nàng, ta biết người không phải là người tuyệt tình, van cầu người, làm ơn thu giữ nàng, còn ta sẽ nghĩ biện pháp để tự lực cánh sinh.”

Lăng Dương Lam đứng lên, y móc ra một vài đồng tiền vút trên mặt đất, chẳng đáng nói: “Ta đương nhiên không phải là kẻ tuyệt tình, kẻ thực sự tuyệt tình ... ta nghĩ người cũng biết là ai. Những đồng tiền này xem như ta bố thí cho người, cút cho ta, ta vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy người.”

Đồng tiền rơi trên mặt đất phát sinh âm hưởng khinh giòn, y đã nói rõ tất cả, không chỉ làm cho hắn nhục nhã trước mặt tôi tớ, mà còn muốn hắn phải quỳ trên mặt đất để nhặt lấy những đồng tiền hèn mọn kia.

Bầu không khí trở nên rất đáng sợ, Lăng Hiểu Mai sợ đến mức khóc òa lên, Lăng Tâm Phàm run rẩy cúi người xuống, chậm rãi nhặt lên từng đồng, nước mắt thiếu chút nữa đã tràn mi. Lăng Hiểu Mai nhìn thấy hần gập lưng nhặt tiền, nàng cũng làm theo cha, một bên khóc, một bên lục tìm, nàng không hiểu thế giới của người lớn, thế nhưng nàng biết cha đang rất khổ sở, cho nên cha mới khóc như thế.

Lăng Dương Lam sớm đã khuất dạng vào trong nội thất, Lăng Tâm Phàm cầm trong tay những đồng tiền nặng trĩu, đây chính là lối thoát duy nhất của cha con hần, thế nhưng cũng khiến hần trở nên thật hèn hạ. Ô tổng quản đi tới bên cạnh hần, giúp hần nhặt những đồng tiền còn sót lại, sau đó đặt vào tay Lăng Tâm Phàm: "Tiểu ca, bên này đi thôi."

"Tạ ơn... Tạ ơn..."

Hần hầu như nói không nên lời, ngay cả hai chữ cảm tạ cũng run rẩy đứt quãng, Ô tổng quản sau khi tổng xuất bọn họ ra cửa, còn cầm hai bộ quần áo đưa cho hần: "Tiểu ca, đây là y phục mùa xuân phát cho gia nô thì còn dư lại, người mang theo dùng đi."

Lăng Tâm Phàm cảm kích nói lời cảm tạ, hần đã không có dư thừa cốt khí để từ chối, vì cuộc sống, vì nữ nhi, dù khuất nhục đến mức nào, hần cũng gắng nuốt vào, hướng chi đây chính là thiện ý của người khác.

Ô tổng quản cất bước đi vào, Lý Mãnh vội vã ở phía sau ngoái đầu nhìn, không giải thích được hỏi nhỏ: "Tổng quản, hần cũng không phải là ca ca của thiếu gia, người đối tốt với hần làm gì? Còn đưa cho hần xuân y, có dư mà cũng không tặng cho ta hai kiện..."

Ô tổng quản hung hăng trừng mắt: "Người ngu si lắm, trách không được người chỉ có thể làm người hầu, không thể làm được đại sự, hần là ca ca của thiếu gia đó."

Lý Mãnh không hiểu chút nào: "Thế nhưng thiếu gia vừa nãy đã nói rõ ràng là đại ca của y đã chết tám năm trước rồi mà."

"Người không nhìn ra là y đang nói mát (nói dối) à? Ngu ngốc." Ô tổng quản cười y hai câu.

Lý Mãnh đối với câu "Ngu ngốc" này rất có ý kiến: "Sao bảo ta ngu ngốc? Rõ ràng là thiếu gia nói ca y đã chết tám năm trước, loại chuyện chết chóc này sao y có thể tùy tiện nói bậy? Hướng chi tên kia cũng không hề giống thiếu gia, thiếu gia đường đường là một nam tử hán, còn hần giống như đàn bà, tựa như bọn người mà thiếu gia hay vui đùa..."

Ô tổng quản đá y một cước, khiến cho gã ai ai kêu thảm thiết. Ô tổng quản nghiêm mặt nói: "Người lo mà ngậm chặt mồm vào, không phân rõ nặng nhẹ, dám ăn nói bậy bạ."

"Nhưng mọi người trong phủ đều biết, cũng không phải là do ta nói, thiếu gia không thương nữ nhân, chỉ thích nam nhân."

Đây là sự "Cổ quái" của thiếu gia, y đối với nữ nhân không có hứng thú, chỉ ái nam nhân. Trước đây khi lão gia còn tại thế, y còn có điểm cổ kị, nhưng khi lão gia mất, lão phu nhân trở nên si ngốc, y liền đưa bọn họ vào trong phủ để bao dưỡng.

Bất quá nói thật ra, Lý Mãnh cũng hiểu được những nam nhân kia thật xinh đẹp, có lẽ Lăng Dương Lam đã tốn không ít ngân lượng cho bọn họ, đều là nam kỹ từ hoa lâu cao cấp đi ra, chỉ những người có tư cách cùng tài lực như thiếu gia thì mới có khả năng chi trả.

Những nam nhân này mỗi người đều thiên kiều bá mị, dù là kẻ đã có vợ, khi nhìn thấy cũng phải động tâm.

"Bọn họ... Bọn họ..."

Gã há to miệng, bỗng nhiên nhớ lại khuôn mặt của kẻ lừa đảo ban nãy: "Dường như mỗi người bọn họ, gương mặt đều rất giống tên ca ca giả mạo của thiếu gia?"

Ô tổng quản chưởng vô cái miệng của gã một phát, lạnh lùng nói: "Giống gì mà giống, nói bậy."

"Dường như giống mà...." Thấy Ô tổng quản tức giận, gã vội sửa lại lời nói: "À... à, dường như cũng không giống lắm."

"Người lo mà giữ mồm giữ miệng, ta không muốn việc này lan ra khắp phủ, đã hiểu chưa?"

“Đã hiểu.”

Lý Mạnh dù có ngu đến mức nào, cũng biết lời Ô tổng quản nói tuyệt đối không sai, hơn nữa đích xác là thiếu gia không thích người khác tìm hiểu việc tư của y, cho dù Lý Mạnh vẫn không phục, bởi vì sự kiện lần này nhất định là Ô tổng quản đã làm, người kia không có khả năng là ca ca của thiếu gia, nếu là ca ca, không có khả năng thiếu gia lại không để ý tới hần, đuổi hần ra ngoài.

Cho nên chuyện lần này, nhất định là Ô tổng quản làm rồi.

“Lăng thiếu gia Lăng thiếu gia, ta không được, Tiểu Thao không chịu được, đừng ... làm nữa “

Da thịt tuyết trắng, nõn nà trong suốt, được bao phủ bởi một tầng mồ hôi mỏng manh, song mông của thiếu niên bị mãnh lực xô xuyên, nam tử dùng khí lực to lớn điên cuồng đánh vào trong cơ thể hần, nếu không phải hần đã quen với việc hầu hạ nam nhân, nhất định sẽ thụ thương.

Lăng Dương Lam có tai như diếc, không thêm để ý đến lời cầu xin của hần, toàn thân bí khởi, nóng lòng muốn phát tiết, nhưng cho dù đã tiến nhập vào bên trong cơ thể ấm áp, thế nhưng cổ xung động vẫn như cũ phát tiết không được.

Nhớ tới chuyện vừa phát sinh nơi đại sảnh, Lăng Tâm Phàm vài câu cầu xin, đã muốn y quên hết mọi oán hận trước đây, hần cho rằng hần chỉ cần nhỏ vài giọt lệ giả dối, là có thể khiến y nhẹ dạ ư, không có dễ như vậy đâu.

Y nhìn Tiểu Thao, khuôn mặt của hần thật xinh đẹp, thân thể càng biết cách lấy lòng y, đầy hương vị tươi mát, làn da tuyết trắng mềm mại không xương, đây là một thiếu niên vô cùng mỹ lệ, cũng là người mà y đã chỉ ra một đồng tiền lớn để bao dưỡng.

Hần không giống với tên nam tử vừa bắn vừa thối ở đại sảnh, dù y đứng ở rất xa nhưng cũng ngửi thấy vị lạ trên người hần.

Hần đang tính toán cái gì? Sau tám năm lại vô sỉ xuất hiện ở trước mắt y, làm ra bộ dáng cầu xin thật thương tâm, bên cạnh còn mang theo một tiểu cô nương bắn muốn chết, y đoán nữ hài kia khoảng chừng bảy tuổi, giỏi thật, vừa thành thân xong thì lập tức có thai, mười tháng sau liền sinh ra tiểu hài tử.

Hần lừa dối y, phản bội y, lúc đó y còn rất ngây thơ, ngay cả ngày thành thân mà hần cũng giấu nhem đi, thậm chí khi y đang đi du học, còn không quên viết mấy lá thư tình buồn cười gửi cho hần, lúc đó y vẫn luôn tin tưởng vào lời hứa hẹn của hần, kết quả đổi lấy được cái gì?

Chỉ có sự phản bội.

“Lăng thiếu gia, Tiểu Thao thực sự không được ” Hần cố thét to lên.

Khóe miệng Lăng Dương Lam cong lên một ý cười tà tứ, động tác trở nên nhẹ nhàng hơn, tay phải chuyển hướng đến nơi mẫn cảm của thiếu niên, thân thể Tiểu Thao trở nên co quắp lại, ngâm khiêu (tiếng rên rỉ) bắt đầu mang theo sự vui sướng tuyệt đỉnh.

Y hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tiểu Thao, Tiểu Thao cũng vong ngã hôn trả, hai tay bắt đầu loạn trảo lên thân thể y, đây là lần đầu tiên hần hầu hạ Lăng Dương Lam, chỉ mới nghe những huynh đệ đã từng hầu hạ y trước đây nói qua, Lăng Dương Lam rất tốt, còn kèm theo vài tiếng cười trộm bên lén, thế nhưng ngay từ đầu y đã hành xử thật thô lỗ, khiến hần không hề có cảm giác.

Nhưng đến lúc này, hần chỉ cảm thấy thể xác và *** thần sắp chịu không nổi vì vui sướng, hần ồ ồ thở hổn hển, Lăng Dương Lam tràn ngập nhục dục hôn hần, khiến cho hần cấp tốc đã lên đến đỉnh.

Lăng Dương Lam một lần lại một lần đẩy mạnh, thiếu niên dưới thân vui vẻ thừa thụ trọng lượng của y, nhìn thấy hần giãy dụa thân thể, Lăng Dương Lam nâng mông hần lên, thật sâu tiến nhập, cảm nhận được sự sáng khoái khi thân thể phát tiết.

Lăng Tâm Phàm tính toán cái gì, cho dù tám năm trước hần từng bắt được tâm của y, thế nhưng bây giờ hần chỉ là một tên dơ bẩn, thối vị đến tận trời, kẻ điên mới có hứng thú với hần. (Nhớ lời em nói nha em:”>)

Không sai, hần đích xác đã từng khiến cho y tan nát cõi lòng, cho nên hiện tại y đã hoàn toàn chết tâm rồi, y chỉ biết phát tiết và phát tiết, hơn nữa cũng thích phương thức này, càng thích để cho bọn nam tử hầu hạ.

Cho dù từ trước đến nay y chưa từng chạm qua Lăng Tâm Phàm, thế nhưng chỉ cần nhìn thấy bộ dạng chết rồi của hắn, cũng biết hắn ở trên giường có biểu hiện xấu xí ra sao, làm sao có thể sánh được với nam sủng thân kinh bách chiến đang ở dưới thân của y.

Kẻ đã từng khiến cho y tan nát cõi lòng kia, vì sao lại không đi tìm chết đi? Y không bao giờ muốn gặp lại một tiện nhân âm hiểm vô sỉ như hắn nữa, càng không muốn chứng kiến những giọt nước mắt giả dối cùng ghê tởm của hắn.....

Em thụ rất nà đáng thương,thên công ác lém = =”

2. Chương 2

“Cha, chúng ta sẽ đi đâu đây?”

Nghe Lăng Hiểu Mai nhỏ giọng hỏi, Lăng Tâm Phàm vội vàng hồi phục *** thần, hắn nắm chặt tay nàng:”Chúng ta đi tìm nơi để trú tạm.”

Trong túi của hắn chứa đầy những đồng tiền mà Lăng Dương Lam đã vớt trên mặt đất ban nãy, số tiền này nếu như ở tại cổ hương,có thể giúp cho cha con hắn sinh hoạt trong một tháng, thế nhưng tại nơi thành trấn phồn hoa này, hắn sợ cả hai sẽ không cầm cự được quá mười ngày.

Hắn đi đến vô số hộ nhân gia, muốn tìm một nơi để đặt chân, thế nhưng người ta vừa nhìn thấy bộ dạng nghèo túng bẩn thỉu của bọn họ, lập tức phát tay đánh đuổi cả hai ra ngoài. Trời đã tối mịt, Lăng Hiểu Mai cũng mệt mỏi đến mức không thể đi được nữa.

“Cha ơi, ta đói bụng quá.”

Chân trời thật xa xăm, Lăng Tâm Phàm cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, hắn không giống Lăng Hiểu Mai buổi chiều còn được ăn vài chén canh nóng, nên càng thêm mệt mỏi rã rời, cũng rất đói bụng. Hắn mua tạm hai cái bánh bao, một cái đưa cho Hiểu Mai, một cái dành cho hắn, chỉ bất quá hắn ăn mà chẳng cảm thấy vị gì, tuy rằng thật đói, thế nhưng hắn cũng không có tâm trạng ăn uống.

Lăng Tâm Phàm biết, đều là do chuyện phát sinh vào buổi chiều đã trùg kích tâm tình của mình, hắn vẫn luôn tưởng tượng đến cảnh mình cùng Lăng Dương Lam gặp lại nhau, chính hình ảnh ấy đã góp thêm hi vọng cho hắn, giúp hắn chống đỡ với sự đói khát và kiệt sức mà đi đến nơi đây.

Hắn biết y rất hận hắn, oán hắn, thế nhưng Lăng Tâm Phàm thật sự không ngờ, hầu như Lăng Dương Lam đã quên mất hắn, thứ tình yêu mà hắn dành cho y chính là tình yêu say đắm khắc cốt ghi tâm, vậy mà đối với Lăng Dương Lam cũng chỉ là một ký ức phong đạm vân khinh(Gió thoảng mây bay).

“Cha, người rất đói sao? Ta nhường bánh bao cho người ăn, đừng khổ sở nữa.”

Lăng Hiểu Mai chịu đựng cơn đói hành hạ, nàng cắn phân nửa chiếc bánh bao đưa cho cha mình, nàng nghĩ chắc hẳn là cha đã đói bụng lắm,nên mới khóc đến thương tâm như thế, giống như nàng lúc trước, cũng thường bị đói đến phát khóc.

“Cha không đói bụng, con ăn đi,sau khi ăn xong, chúng ta sẽ tìm chỗ ở.”

Hắn trả bánh bao lại cho Hiểu Mai, cố gắng nuốt xuống phần bánh bao còn lại của mình, lúc này thì tổng quản của Lăng Dương Lam đang từ đằng xa chạy đến.

“Tiểu ca.”

Hắn vội vàng đứng lên đáp lễ:”Tổng quản.”

“Đã tìm được nơi nghỉ trọ chưa?”

Y hảo tâm hỏi.

Lăng Tâm Phàm mệt mỏi rã rời lắc đầu: “Chúng tôi xin vào tá túc, nhưng... Nhưng...”

Hắn cười khổ một chút: “Nhìn thấy bộ dáng của chúng tôi như thế này, người khác chạy trốn còn không kịp, chứ nói chi cho chúng tôi thuê phòng.”

Ô tổng quản do dự một chút, tuy rằng chuyện chết sống của người khác cũng không liên quan đến y, nhưng y vốn không phải là người tuyệt tình, chứng kiến thiếu gia đối xử với hắc thập phần hung ác độc địa, khiến hắc thập phần hết tự tôn, nhân hữu trắc ẩn chi tâm, lên trời cũng có người sống chi đức... Lúc này y nên ra tay giúp đỡ, tìm cho phụ tử bọn họ một nơi trú tạm, dù sao cũng không có gì khó khăn.

“Ta biết một tứ hợp viện, tuy nhân khẩu hơi hỗn tạp một chút, bất quá đều là người tốt, tiền thuê cũng không đắt, ta đưa người đi, có điều nó ở khá xa, người đồng ý không?”

Nghe nói có nơi đặt chân, Lăng Tâm Phàm vui mừng lộ rõ trên nét mặt: “Cảm tạ tổng quản.”

Ô tổng quản đưa bọn họ đi đến tứ hợp viện, ốc chủ vừa nhìn thấy bọn họ, liên tục dùng tay che mũi, Ô tổng quản kéo lão sang một bên, chẳng biết y đã thì thào vào tai lão điều gì mà khiến lão già kia gật đầu như đập tỏi, chỉ bất quá tiền thuê phòng phải thu trước, vì lão sợ bọn họ sẽ không trả nổi mà bỏ trốn.

Lăng Tâm Phàm thanh toán xong tiền thuê phòng, đóng tiền trong túi đã vơi đi phân nửa. Ô tổng quản liền chạy đi mua một ít món ăn ngon, đặt đầy ở trên bàn, tựa như đang ăn mừng tân gia.

“Tiểu ca, cuộc sống ở nơi thành thị không hề giống với nông thôn, người muốn làm nghề gì để nuôi sống gia đình đây?”

Lăng Tâm Phàm vuốt ve mấy sợi tóc rối của nữ nhi đang ngủ bên cạnh hắn, sắc mặt hắc thập phần u ám: “Ta không biết nữa.”

“Vậy có thể đi làm thuê không?”

“Thế nhưng ta phải mang theo Hiếu Mai, nàng mất mẹ đã khổ lắm rồi.”

Ô tổng quản nghe hắn nói xong, y cũng không thể tìm ra biện pháp nào hợp lý hơn, nếu đi làm thuê mà lại dẫn theo một tiểu cô nương, nhân gia người ta ngại phiền phức, tuyệt đối sẽ không nhận hắn.

Một lúc sau, Lăng Tâm Phàm mới ấp úng nói: “Ta cũng có một tài lẻ, nói đến thì hắc thập phần mất mặt, tay của ta rất khéo, có thể thêu được nhiều mẫu hoa văn *** xảo, tuy rằng đây là công việc của các cô nương, thế nhưng có người nói ta thêu còn đẹp hơn bọn họ.”

Nghe hắn nói như vậy, tuy rằng Ô tổng quản cũng thấy kinh dị, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua nam nhân biết thêu hoa, thế nhưng dù sao đó cũng là sở trường duy nhất của hắn: “Vậy người bán hài đi, người cứ thêu hoa thật đẹp lên đó, rồi mang hài ra ngoài chợ bán, như vậy cũng có thể chiều cổ tiểu cô nương.”

“Ân, ngày mai ta sẽ đi mua chỉ thêu và vải.”

Ô tổng quản lại cùng hắn nói chuyện phiếm thêm vài câu, đến lúc phải ly khai, y nhịn không được, vội nói tốt cho thiếu gia nhà mình vài câu: “Tâm địa của thiếu gia cũng không phải là xấu, có lẽ do ngày hôm nay tâm tình bất hảo, hôm khác người cứ trở lại, có lẽ y sẽ hồi tâm chuyển ý, dù sao cũng là huynh đệ, sẽ không tuyệt tình đến mức đó đâu.”

Lăng Tâm Phàm đã không còn dũng khí nữa, hắn biết Lăng Dương Lam cũng không phải là tâm tình bất hảo, mà căn bản là y không muốn nhìn thấy hắn, nghe đến đây, hắn đành đáp ứng vài tiếng cho có lệ.

Ô tổng quản bước ra khỏi cửa, Lăng Tâm Phàm vội hỏi: “Xin hỏi, sau khi cha ta qua đời đã được táng ở nơi nào? Ta định ngày mai sẽ đưa Hiếu Mai đến viếng mộ người.”

Thấy hắn rất hiếu tâm, Ô tổng quản mỉm cười nói: “Táng tại thành tây, có một ngôi mộ rất to, người chỉ cần hỏi người chung quanh là biết.”

“Cảm tạ.”

Hắn dùng nước rửa mặt thật sạch sẽ, y phục cũ nát trên người cũng được đổi thành xuân y mà tổng quản đã đưa cho, sau đó lên giường nằm ngủ, chỉ bất quá hắn lật qua lật lại cả đêm mà vẫn không thể nhập mộng.

Xa cách tám năm, vậy mà sau khi tái kiến, Lăng Dương Lam lại đối xử quá mức tuyệt tình, tâm của hắn tràn ngập sự tưởng niệm và bi thương, Dương Lam đã trở thành một nam tử hán vừa anh tuấn vừa cao lớn, thật ra từ lâu trước kia, hắn đã biết y lớn lên sẽ biến thành nam nhi ngọc thụ lâm phong như hiện tại.

“Y đã thành thân chưa?”

Tám năm không gặp nhau, hoàn toàn cắt đứt liên lạc, hắn không dám hỏi tin tức của Lăng Dương Lam, đương nhiên người kia cũng sẽ không quan tâm đến cuộc sống sinh hoạt của hắn, từ ngày y đón song thân đến kinh thành, về sau bọn họ cũng không bao giờ liên hệ với nhau nữa.

Hắn tỉ mỉ tính toán tuổi của y, hơn nữa Lăng Dương Lam rất giàu có, nhà cao cửa rộng, dù cho y không muốn thành thân, thì cha cũng sẽ thay y lo liệu việc hôn nhân.

Vừa nghĩ đến việc Lăng Dương Lam hắn là đã thành thân, Lăng Tâm Phàm khó có thể ngủ yên, hắn nhẹ nhàng bước xuống giường, cầm lấy cái thau gỗ múc nước, thừa dịp ánh trăng sáng sữa, hắn len lén nhìn vào khuôn mặt của mình phản xạ trên mặt nước.

Hơn một tháng chạy nạn, hắn tiêu tụy đến mức thập phần xấu xí, hai gò má nguyên bản vốn rất mượt mà, lúc này lại trở nên hõm sâu, khí sắc cực kì suy sút. Hắn xoa xoa lên đôi gò má thô ráp, hắn đã mang bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ này đến gặp Lăng Dương Lam sao?

Lăng Tâm Phàm lập tức đẩy thau nước ra xa, hắn đang suy nghĩ cái gì thế này? Dù hắn vẫn còn xinh đẹp, thì sao? Lăng Dương Lam cũng không thèm liếc nhìn hắn một cái, huống chi hắn đã có nữ nhi bảy tuổi, cũng từng kết thân, Lăng Dương Lam sẽ không còn hứng thú với hắn nữa (Tội em ấy, có con nhưng vẫn điệu lém).

Hắn lại leo lên giường, ôm nữ nhi đi vào giấc ngủ, suốt một đêm trần trọc, tỉnh tỉnh thụy thụy, cho đến khi trời đã sáng bạch, hắn mới chân chính đi vào giấc ngủ.

Đến khi Lăng Tâm Phàm tỉnh lại thì Lăng Hiểu Mai đã thức dậy từ lâu, hắn thay nàng lau sạch thân thể cùng khuôn mặt, sau đó mới nắm tay nàng nói: “Chúng ta đi viếng tổ phụ”

Lăng Hiểu Mai chẳng biết tổ phụ của mình là ai, cha chưa từng đề cập qua, nhưng nàng vẫn nhu thuận gặt đầu, ngày hôm qua cha cũng đã giặt sạch sẽ bộ quần áo cũ kỹ trên người nàng, hôm nay nàng mặc vào đã không còn ngửi thấy mùi thối nữa, điều này khiến nàng thật cao hứng.

“Cha, người mặc đồ thật đẹp.”

Cha cũng mặc một bộ đồ mới ***, hai người bọn họ giống như sắp sửa đi dự lễ mừng năm mới, Lăng Tâm Phàm cười nói: “Bé ngoan, chờ cha mua kim và chỉ, sẽ sửa bộ y phục kia vừa cỡ của con, vậy là con cũng sẽ có đồ mới để mặc.”

Y phục trên người nàng đã cũ lắm rồi, dù có giặt thì cũng không thể che giấu được sự rách nát.

“Tốt, tốt.”

Vừa nghe sẽ có đồ mới để mặc, Lăng Hiểu Mai hài lòng nở nụ cười.

“Đi thôi, chúng ta đi viếng tổ phụ trước, sau đó mới mua kim chỉ.”

Lăng Tâm Phàm hướng người dân chung quanh để hỏi đường, cả hai đi thẳng về phía thành tây, ngôi mộ của cha thập phần bắt mắt, hắn quỳ gối trước mộ, không khỏi sâu não rơi nước mắt.

“Cha, xin lỗi, ta chẳng biết người đã qua đời, ngay cả khi hạ táng mà ta cũng không đến tiễn, đều là lỗi của ta...”

Nhớ đến sự từ ái của cha, trong khoảng thời gian tám năm mất liên lạc, thế nhưng hắn biết cha cũng rất khổ tâm, đến khi cha mất, hắn lại không thể đến tiễn người một đoạn đường sau cùng, điều này làm cho hắn thập phần xấu hổ.

“Tâm Phàm... Người là Tâm Phàm đúng không?”

Thanh âm già nua của nữ nhân vang lên, Lăng Tâm Phàm quay đầu lại, nhìn về phía phát ra giọng nói, nơi đó có một bà bà đầu đầy tóc bạc đang gọi hắn, nhất thời hắn nhận thức không được lão bà kia là ai, sau đó liền nghĩ ra, hắn thất thanh la lên: “Nương...”

“Tâm Phàm.”

Lão phu nhân kinh hỉ ôm lấy hắn, vẫn không ngừng gọi tên hắn, lập tức nhân thần phủ đầy sương mù, nói: “Cha người đâu? Không phải ông ấy nói là đi ra ngoài hái rau dại hay sao? Vì sao đến giờ cũng không trở về? A Lam đâu rồi? Y cũng đi theo cha người đúng không? Vì sao cả ngày ta đều không thấy được y?”

Lăng Tâm Phàm kinh ngạc, hắn đỡ lấy lão nhân gia, để bà ngồi bên cạnh đồng đất, kéo Lăng Hiểu Mai đến gần bà: “Nương, đây là tôn nữ của người, tên là Hiểu Mai”

Lão phu nhân mở to mắt nhìn Lăng Hiểu Mai, lập tức hé miệng cười nói: “Tiểu nữ lớn lên thật thanh tú, đến đây, bà bà ôm một cái, bà bà cho con đường để ăn.”

Nhìn thấy nương dường như đã hồi phục lại bình thường, Lăng Tâm Phàm mới thở phào nhẹ nhõm, bắt quá bà lấy khối đường từ trong túi ra, sau khi đưa cho Lăng Hiểu Mai, lại bắt đầu nói: “Tâm Phàm, đứa trẻ này hảo khả ái, là con của người nào trong nhà vậy a? Hơn nữa, đường sá hình như đều đã thay đổi hết rồi phải không? Ta đi hơn nửa ngày, mà cũng không tìm được đường về nhà. Được rồi, người đi gọi a Lam về nhà ăn cơm, bảo y đừng ham chơi nữa, lão gia nói nếu y không chăm chú học bài, ông ấy sẽ đánh vào mông y.”

Lăng Tâm Phàm rút cục minh bạch lời của Ô tổng quản đã nói ngày ấy, nguyên lai mẫu thân đã mất đi kí ức trước đây, trách không được Lăng Dương Lam muốn bà yên tâm tĩnh dưỡng, không cho bất cứ kẻ nào đến quấy nhiễu.

Hắn ôn nhu dắt tay lão nhân gia, nỗ lực giúp bà đi lại dễ dàng: “Nương, đường không có thay đổi, chỉ vì trong thôn vừa mở thêm đường mới, nương chưa từng đi qua, nên mới bị lạc, ta sẽ đưa người về nhà.”

Trên mặt lão phu nhân lộ ra một hơi thở dài, bà vỗ về ngực, an tâm nói: “Nguyên lai là tân khai đường a, trách không được ta càng đi càng thấy lạ, tìm không ra đường về nhà. Tâm Phàm, chúng ta mau trở về nhà, ta phải nấu ăn.”

“Đúng vậy, nương, ta sẽ giúp người nấu.”

Lăng Tâm Phàm hỏi người qua đường, biết được hướng của Lăng phủ, hắn nhẹ nhàng nắm tay lão nhân, dắt theo tiểu hài tử, cả ba người dìu nhau đi đến Lăng phủ.

“Lão phu nhân bị mất tích rồi, người hầu nói vừa chạy đi lấy nước cho lão phu nhân rửa mặt, sau khi trở về, lão phu nhân đã không thấy tăm hơi.”

Tổng quản vừa nói vừa run như cây sậy, Lăng Dương Lam lập tức nhảy từ trên giường xuống dưới, Tiểu Thao xoa xoa con mắt, đêm qua hắn bị Lăng thiếu gia thương yêu suốt một đêm, hắn thấp giọng nói: “Lăng thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?”

“Người ngủ đi, không phải chuyện của người.”

Lăng Dương Lam tức giận đáp lời, Tiểu Thao lập tức không dám hỏi lại, Lăng Dương Lam vội mặc áo vào, rống lớn: “Chuyện này đã xảy ra bao lâu rồi?”

Tổng quản miệng khô lưỡi nóng, ngày hôm qua là chuyện ca ca của thiếu gia, ngày hôm nay là mẫu thân của thiếu gia, liên tiếp phát sinh hai sự kiện động trời, y nghĩ vị trí tổng quản của mình chắc là khó mà giữ được.

“Hai... Hai canh giờ trước.”

“Hai canh giờ trước?”

Lăng Dương Lam tức giận rống to hơn: “Các người đang làm cái gì? Hai canh giờ mà vẫn tìm không được, đến bây giờ mới đến bẩm báo?”

Tổng quản kêu khổ thấu trời, y cũng mới biết được kiện sự này, thị nữ phát hiện lão phu nhân bị mất tích, chính cô ta sợ bị mắng, nên tự mình chạy đi tìm, hai canh giờ thực sự tìm không được, mới khóc sụt sùi đến bẩm báo với y, y vừa nghe xong lập chạy đến đây báo cho Lăng Dương Lam biết.

“Huy động tất cả gia nô, nữ tỳ, tất cả đều phải đi tìm, nếu như không tìm được người, các người toàn bộ đều cắt khỏi phủ cho ta!”

Lăng Dương Lam mặc vào quần áo và đồ dùng hàng ngày, chạy ra khỏi cửa phòng, vừa mới lao ra cửa, Lý Mãnh liền kinh hô chạy tới: “Ô tổng quản, lão phu nhân về rồi, được người ta dẫn trở về.”

Vừa nghe mẫu thân đã được đưa về, vẻ mặt vẻ giận dữ của Lăng Dương Lam lúc này mới hòa hoãn lại chút ít: “Người ở đâu?”

Lý Mãnh vừa nhìn thấy thiếu gia nhà mình, vội vã cung kính nói: “Đang ở trong đại sảnh, nhưng người đưa lão phu nhân trở về đang muốn ly khai.”

“Giữ hẩn lại, để ta đáp tạ hẩn.”

“Thế nhưng... Thế nhưng...”

Lý Mãnh ấp a ấp úng, Lăng Dương Lam nổi giận nói: “Thế nhưng cái gì! Ngay cả việc nhỏ ấy mà cũng không làm được sao?”

“Điều không phải, người kia kiên trì đòi ly khai, nhưng lão phu nhân không chịu buông tay hẩn ra, hai người đang náo loạn ở trong đại sảnh.”

“Giữ hẩn lại, ta lập tức đi ra ngay.”

Hẩn trừng mắt nhìn Ô tổng quản: “Chiêu đãi khách nhân, đừng thất lễ, nếu tái phạm thêm một lỗi nữa, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ.”

Lý Mãnh len lén nói nhỏ bên tai tổng quản: “Tổng quản, người đưa lão phu nhân trở về, chính là cái tên dối trá ngày hôm qua đã giả mạo ca ca của thiếu gia.”

“A?”

Tổng quản mục trừng khẩu ngọc, Lý Mãnh nhỏ giọng nói: “Không phải thiếu gia rất ghét hẩn sao? Thế nhưng hiện tại lại muốn chúng ta giữ hẩn ở đây, phải làm sao bây giờ?”

“Thì... Thì cứ giữ lại đi, chứ chúng ta cũng đâu còn cách nào khác. Nếu như làm trái ý thiếu gia, ta nghĩ ngày hôm nay chúng ta sẽ phải dọn đồ ra khỏi phủ.”

“Hảo, hảo.”

Lý Mãnh lập tức chạy ra ngoài chiêu đãi, tổng quản cũng nhanh chóng sai người mang trà thơm vào đại sảnh. Lăng Tâm Phạm lúc này đang rất bất an, hẩn vội lừa lão phu nhân: “Nương, ta thực sự phải đi trước, a Hàng ở thôn bên cạnh nói có việc muốn ta sang giúp.”

Lão phu nhân bướng bỉnh nói: “Không được, a Hàng có rất nhiều anh em, bảo bọn hẩn giúp là được rồi, người không nên đến đó, người cứ ngồi xuống bên cạnh ta, a Lam cùng cha người sắp trở về rồi.”

“Nương, a Hàng đang gọi ta.”

Hẩn sợ phải nhìn thấy biểu tình nóng nảy của Lăng Dương Lam, hẩn sợ phải nhìn thấy sự khinh bỉ trên mặt y, càng sợ nhìn thấy y, hơn nữa trong đầu còn phát sinh ra một sự rung chuyển bất an, dù sao hẩn cũng là một nam nhân đã có tiểu hài tử, loại rung động này khiến cho đôi lúc hẩn lại rơi vào bên trong sự bi thương và hối tiếc, đảo lộn tâm tư của hẩn.

“Vậy hãy bảo a Lam đi, hài tử này khỏe hơn người, để y thay người làm việc nặng, cha người... Cha người thật là kỳ quái...”

Dường như lại nghĩ tới việc gì đó, bỗng nhiên nói: “Cha người không chịu gọi người vào thành sống cùng chúng ta, bảo cái gì là hài tử lớn lên thì phải ở riêng, a Lam cũng không nhắc đến tên của người, ta đối với người và a Lam đều thương yêu như nhau.”

Thầy tướng số đã nói qua, người sẽ mang đến cát tường cho Lăng gia chúng ta, ta đến đại phu chẩn đoán bệnh, họ đều nói rằng ta không thể sinh hài tử, người xem, vừa đưa người về nhà, ta liền mang thai a Lam, từ nhỏ y đã đeo dính người, người còn thân với y hơn cả lão gia a, a Lam đều là nhờ người mang đến”

“Nương, ta thực sự phải đi, lần sau ta sẽ trở lại thăm người.”

Lăng Tâm Phàm phát tay của lão nhân gia ra, dắt tiểu hài tử định chạy đi, nhưng Lý Mạnh lập tức ngăn trở ở lối đi: “Chớ đi, thiếu gia bảo giữ người lại, nếu để người đi, chắc chắn thiếu gia sẽ bốc hỏa.”

Ô tổng quản cũng vội vàng khuyên nhủ: “Xem như ta cầu người, tiểu ca, cầu người thương xót, ở lại đi! Ban này thiếu gia tức giận lắm, nếu bây giờ để thiếu gia biết chúng ta không thể giữ người lại, xác định vững chắc là y sẽ đuổi cổ chúng ta về nhà luôn.”

Ô tổng quản luôn là ân nhân của hần, Lăng Tâm Phàm khó có thể cự tuyệt, hơn nữa lão nhân lần thứ hai lại lôi kéo tay hần, bắt hần phải ngồi xuống bên cạnh mình, hần thấp thỏm không yên ngồi xuống ghế, trong ngực lại phập phồng sợ hãi.

Không bao lâu sau, Lăng Dương Lam liền xuất hiện tại đại sảnh, đường nhìn vẫn chuyên chú trên người lão nhân gia, thanh âm không giấu được sự lo lắng: “Nương, người đã đi đâu, ở đây người không quen ai cả, không nên chạy loạn a.”

“Trong thôn mở đường mới, hại ta bị lạc, may là Tâm Phàm đưa ta trở về, người xem, hần còn dẫn theo một đứa trẻ khả ái nữa, thật đáng yêu.”

Lăng Dương Lam nghe được tên của hần, rốt cục xoay chuyển đường nhìn về phía Lăng Tâm Phàm, khuôn mặt liền lộ ra sự phẫn nộ: “Người lại vô liêm sỉ bước đến nơi đây sao?”

Lăng Tâm Phàm mở miệng muốn nói, nhưng lập tức lại nhắm chặt, nghe qua ngữ khí của y, hần biết Lăng Dương Lam có bao nhiêu không chào đón hần, hần nhỏ giọng nói: “Ta đi tế bái cha, bỗng nhiên thấy nương, nên đưa người về đây.... Nương đã vô sự rồi, ta phải ly khai”

“Vây đi mau.”

Lăng Dương Lam không hề có ý muốn giữ hần lại, Lăng Tâm Phàm xấu hổ đỏ mặt, chủ nhân đã hạ lệnh trực khách, hần cũng không dám tiếp tục ở lại, hần cầm chén trà trong tay đặt lên bàn, nắm tay Lăng Hiểu Mai, dự định ly khai, lão phu nhân vội kêu lên: “Tâm Phàm, người muốn đi đâu?”

Hần nhìn Lăng Dương Lam, Lăng Dương Lam dùng ánh mắt lãnh khốc nhìn hần, hần lập tức ôn thanh nói: “Nương, ta không phải đã nói rồi sao? A Hàng nhờ ta sang giúp, một lát nữa ta sẽ trở lại.”

“Bảo a Lam giúp gã, người ở lại, bảo a Lam đi hỗ trợ.”

Bà vẫn kiên trì bắt a Lam đi, nhất định không chịu để cho hần đi.

“Nương, ta đã đáp ứng a Hàng rồi.”

Hần tận lực nói dối thật trót lọt.

Lão nhân gia nổi giận nói: “A Hàng vẫn đeo bám theo người làm gì? Rõ ràng ở xa như thế, mà chuyện gì cũng đều gọi người đến giúp, không có việc gì cũng muốn tìm người, gã luôn lảng vảng bên cạnh người, ta nghĩ gã không phải là thứ tốt lành gì!”

“Nương, a Hàng là hảo bằng hữu, là người rất tốt.”

Lão phu nhân chuyển hướng nhìn Lăng Dương Lam, bỗng nhiên nói: “A Lam, người đi giúp cho gã đi, gã luôn khen ca người đẹp, lần trước ca người tắm ở trong sân, gã còn vô liêm sỉ len lén đứng ở một bên nhìn, ta nghĩ nhất định là gã có ý xấu.”

Lăng Dương Lam không nhúc nhích, y nhàn nhạt trả lời: “Nương, ta còn rất nhiều chuyện cần làm, không thể đi hỗ trợ, bảo ca đi đi.”

Lão phu nhân tức giận đến phát run: “Hài tử này, nghe không hiểu à, cái tên kia là thứ bệnh hoạn, gã luôn dùng đôi mắt gian tà nhìn chằm chằm ca người, gã vừa thấy ca người thì đã ngây người, ngày đó còn nhìn

lén ca người tằm, ta phải dùng cây chổi đánh lên đầu gã, không cho gã quay trở lại đây, ca người mới được yên ổn một chút.”(=)) tâm trạng của mẹ bảo vệ con gái nhỉ.)

“Nói không chừng, ca đã làm động tác gì đó để cho gã kỳ vọng?”

Lăng Dương Lam căn bản rất bàng quang vô sự, xem như sự việc không đáng lo, thậm chí còn cười nhạt bỏ thêm mấy câu châm chọc.

Lăng Tâm Phàm cũng không muốn tiếp tục nghe những điều này, y lại càng hạ thấp danh dự của hần hơn nữa, khiến cho hần cảm thấy thẹn vô cùng:”Nương, ta đây không đi đến nhà a Hàng nữa, bất quá cha còn chưa trở về, ta đi gọi người trở về ăn cơm.”

“Không sao, đợi lát nữa ông ấy sẽ trở lại, người cùng a Lam đến đây ăn đi nào.”

“Nương, ta thực sự phải đi.”

Lão phu nhân nộ khí vỗ bàn:”Ta muốn giữ người lại, người vẫn nói phải đi, là như thế nào, người không muốn ăn cùng ta đúng không? Được rồi, nếu người không muốn ăn, thì không ăn, nhưng ngày hôm nay ta cũng sẽ không ăn.”

“Nương, ta không phải có ý này...”

“Đi, đi mau đi, không cần người ăn chung nữa.”

Lão phu nhân tức giận đến đỏ mặt, nặng lời trách mắng.

Lăng Tâm Phàm còn chưa kịp đỡ bà vài câu, đã nghe Lăng Dương Lam ra lệnh cho Lý Mãnh:”Tiễn khách, càng nhanh càng tốt.”

Thật sự rất nhục nhã, Lăng Tâm Phàm đỏ bừng cái cổ, hần ầm lấy Lăng Hiểu Mai, không cần người khác can, hần liền lập tức xuất môn. Lăng Hiểu Mai nhìn thấy hần tâm tình bất hảo, cũng không dám nói lời nào, hần đi suốt một đoạn đường dài, mới nhìn thấy bộ dạng trầm mặc của con trẻ, đã biết mình vừa làm cho con kinh sợ, Lăng Tâm Phàm nỗ lực giả vờ bình ổn, hần cười nói: “Chúng ta đi mua kim chỉ, về nhà sửa y phục cho con.”

“Hảo, cha, ta thích quần áo mới.”

Cha đã cười rồi, khiến tâm tình của nàng cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

“Ấn...” Hần cô đơn hưởng ứng lời nói của Lăng Hiểu Mai, Lăng Tâm Phàm cảm thấy thập phần khó chịu, nhưng hần vẫn cố gắng cắn răng, nén xuống tâm tình thống khổ này...

3. Chương 3

Lăng Tâm Phàm chạy đi mua kim, chỉ, kéo cùng một ít mẫu hoa văn *** xảo. Sau đó nhanh chóng trở về cất may y phục, hần cẩn thận buông xuống từng đường kim mũi chỉ, sửa lại bộ xuân y cho nữ nhi. Đến buổi chiều, Lăng Hiểu Mai được cha khoác cho một chiếc áo mới thật xinh đẹp, nàng hài lòng vô cùng, ngóac miệng cười thật tươi.

Nhưng về phần Lăng Tâm Phàm thì hoàn toàn cười không nổi, hần xem xét trong túi, tiền bạc càng ngày càng ít đi, hần đành phải gia tăng tốc độ, vội vàng thuê cho xong mấy đôi hài bằng vải, nếu hôm nay mà hần làm không kịp, có lẽ ngày mai cha con bọn họ thực sự sẽ phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

Chạy đua suốt một đêm dài, cuối cùng cũng may xong hai đôi hài, cặp mắt của hần sưng đỏ lên, Lăng Tâm Phàm tuy mệt mỏi, thế nhưng hiện tại mọi thứ đều cần đến tiền, hần phải dậy thật sớm, chạy ra chợ bày hàng để bán hài.

Hai đôi hài thật xinh đẹp nên rất nhanh đã bị người ta mua đi, ban đầu Lăng Tâm Phàm chẳng rõ giá thị trường ở nơi đây ra sao, nên đành lung tung mở giá thấp, người nọ lập tức mua luôn cả hai đôi, khi đó hần mới biết mình đã ra giá quá thấp, thế nhưng cuối cùng cũng có được nguồn thu nhập, niềm tin trong ***g ngực của hần lại kiên định thêm một chút.

Khi Lăng Tâm Phàm trở về khu nhà trọ, thừa dịp bầu trời vẫn còn chưa tối hẳn, hắt lại vôi vàng thêu hoa, để tránh phải lãng phí thêm mấy ngọn nến khi trời đã tối đen, thế nhưng đôi mắt đang sưng đỏ, thực sự khiến cho Lăng Tâm Phàm cảm thấy mệt mỏi vô cùng, hắt đành nhắm hai mắt lại, rã rời nằm sấp lên trên bàn ngủ gật một hồi lâu....

Chẳng biết đã ngủ qua bao lâu, sau khi tỉnh lại, Lăng Tâm Phàm liền nhìn thấy Ô tổng quản đang ngồi ở bên cạnh, hắt lấy làm kinh hãi, Ô tổng quản vội nhỏ giọng nói: “Ta thấy người đang ngủ, không dám đánh thức người, nên mới tự ý ngồi ở đây, người không nên sợ.”

Lăng Tâm Phàm vuốt vuốt tóc, nói: “Tổng quản, người đã đến thì cứ gọi ta, hà tất lại khách khí như thế.”

Ô tổng quản khản trương nói: “Kỳ thực là có chuyện muốn nhờ, tiểu ca, có thể đi đến Lăng phủ một chuyến được không?”

Lăng Tâm Phàm sững sốt một chút, mới xấu hổ nói: “Ta cùng thiếu gia nhà người không hợp nhau, người cũng đã thấy rồi, y sẽ không muốn ta đặt chân vào trong phủ đâu.”

Ô tổng quản đáp lại: “Đây là do thiếu gia sai ta đi mời người. Sáng hôm qua,sau khi người trở về, lão phu nhân bỗng nhiên dùng dùng nổi giận, thực sự cả ngày không thèm ăn cơm, tới sáng hôm nay cũng không chịu ăn, thiếu gia rất lo lắng, nên mới thỉnh người trở lại để bồi lão phu nhân ăn cơm.”

“Thế nhưng ta mang theo nữ nhi, không tiện lắm...”

“Không sao,người cứ mang tiểu cô nương đi theo.”

Nhớ tới tình huống hôm qua, Lăng Tâm Phàm chần chờ vạ phần. Ô tổng quản nói: “Lão nhân gia một ngày không ăn, hai ngày không ăn, nếu quá ba ngày mà vẫn không ăn thì sẽ nguy mất, nếu như người có lòng hiếu tâm, thì phải đi, thiếu gia dù có muốn làm khó làm dễ người, cũng không dám làm phật ý mẫu thân đâu.”

Nghĩ đến lão nhân gia tuổi đã cao, Lăng Tâm Phàm đành khuất phục, hắt gật đầu đáp ứng: “Hảo,vậy ta đi chuẩn bị một chút, sau đó sẽ dẫn Tiểu Mai đến phủ.”

Lăng Tâm Phàm đến để bồi lão phu nhân dùng cơm, lão phu nhân vừa thấy hắt tới, mặt mày liền trở nên rạng rỡ,bà gấp rất nhiều thức ăn ngon bỏ vào trong bát của hắt.

Về phần Lăng Hiểu Mai, đây là lần đầu tiên nàng được cho ăn ngon như thế, nàng dùng đũa xới xới vào món cơm tẻ thơm ngào ngạt, trên bàn còn có gà, có cá, nhưng nàng không dám gấp,chỉ dám xoay qua hỏi nhỏ Lăng Tâm Phàm: “Cha, ta có thể ăn mấy thứ này không?”

“Được chứ, nhưng phải gấp cho bà bà trước.”

Lăng Hiểu Mai nghe lời,nàng gấp cho lão phu nhân một khối gà lớn, rồi mới gấp một miếng thịt nhỏ bỏ vào trong bát của mình, nàng hút nước sốt từ món gà chảy ra, dường như đang được ăn một món trân quý vô cùng, điều này làm cho Lăng Tâm Phàm cảm thấy thật đau nhức, hắt biết mình vô dĩ mưu sinh, nên mới để nữ nhi phải khổ cực như vậy.

“A Lam đâu? Gọi a Lam đến ăn chung đi.”

Lăng Tâm Phàm không muốn ngồi cùng bàn với y, vôi vàng nói: “A Lam phải lo việc buôn bán, y bận lắm, khuya mới có thể trở về.”

Lão phu nhân buông xuống bát ăn cơm: “Không được, buổi cơm tối thì mọi người trong nhà phải cùng ăn, đi gọi a Lam trở về, bằng không ta không ăn nữa.”

Lăng Tâm Phàm kín đáo nhìn về phía Ô tổng quản, Ô tổng quản lập tức gật đầu, ly khai nhà ăn, đại khái là chạy đến phòng của Lăng Dương Lam để bẩm báo tin tức, một khắc sau, Lăng Dương Lam chậm rãi đi đến nhà ăn, y đứng đứng ngồi xuống, cũng không thèm nhìn đến Lăng Tâm Phàm cùng Lăng Hiểu Mai một cái, trước sau chỉ lo nói chuyện với mẫu thân của mình.

Lăng Tâm Phàm ăn cơm một cách ngon lành, hương vị ngọt ngào của cơm trắng,thức ăn đều là những trân vị tốt nhất, bụng cũng đã no rồi, hắt buông bát đĩa xuống, chùi miệng cho nữ nhi thật sạch, sau đó mới nhỏ giọng cáo từ: “Nương, ta có việc, phải đi trước.”

Lão phu nhân cũng đã ăn no, vẫn đang ôm chặt lấy Lăng Hiểu Mai, bà luôn miệng khen Lăng Hiểu Mai rất khả ái, vừa nghe thấy Lăng Tâm Phàm nói lời từ già, bà vội ngẩng đầu lên nói: “Để tiểu nữ oa này ngủ cùng với ta đi, ta càng lúc càng thích nàng.”

Hắn chờ một chút, nhìn về phía Lăng Dương Lam, y vẫn không có phản ứng gì, thái độ rất lạnh nhạt, cho thấy không quá tán thành, y nhẹ giọng nói: “Nương, Hiểu Mai còn nhỏ, buổi tối sợ nàng sẽ làm cho người ngủ không được.”

“Ta thích nàng, để nàng ở lại với ta.”

Lão phu nhân quay sang hỏi Lăng Hiểu Mai: “Trong phòng bà bà có đường, con có muốn ăn hay không?”

Lăng Hiểu Mai khó nhịn bị kẹ mê hoặc, nàng gật gật đầu, lão phu nhân chỉ chờ có thế, liền vui vẻ kéo nàng đi thẳng vào trong gian phòng của mình. Nhà ăn bỗng nhiên chỉ còn lại Lăng Tâm Phàm cùng Lăng Dương Lam, Lăng Tâm Phàm không giấu được xấu hổ, hắn chợt dạ đứng lên từ biệt: “Ta đi trước đây.”

“Chậm đã.”

Lăng Dương Lam rốt cục cũng giơ mắt lên nhìn hắn, Lăng Tâm Phàm bắt đầu cảm thấy ngọt ngào và căng thẳng, bốn mắt giao tiếp nhau gần gũi như thế, dường như Lăng Dương Lam càng trở nên hùng vĩ anh tuấn, khiến cho tim hắn đập loạn không ngớt. (ôi em ấy lại mơ mộng rồi, cứ như thiếu nữ ấy)

Lăng Dương Lam buông bát đĩa xuống, lại tuôn ra một câu châm chọc: “Người dùng loại chiêu thức hạ lưu này cũng vô ích thôi, ta tuyệt đối sẽ không cho người ở lại.”

Lăng Tâm Phàm liền trở về với hiện thực (hết mơ = =), hắn im lặng không nói gì, thanh âm lãnh khốc của người kia dường như muốn xé rách cả bầu không khí trầm mặc: “Nghe không hiểu à? Ta hiện nay gia tài bạc triệu, thế nhưng tất cả đều là của ta, dù chỉ là một đồng nhỏ, ta cũng không vứt cho người đâu.”

“Không phải như người nghĩ đâu, không phải...” Lăng Tâm Phàm lắc đầu, vội vã giải thích.

Lăng Dương Lam từ lâu đã nghĩ hắn là một tiện nhân đầy nham hiểm, thủ đoạn nào cũng đều có thể lấy ra để sử dụng.

“Không phải như ta nghĩ thì sao nào? Giả dối, nương vừa hội ngộ với người, liền không chịu để cho người đi, trước đây, ngay cả ta mà bà cũng không nhớ rõ, nhưng vừa nhìn thấy người, liền nhớ kỹ người là ai, còn muốn cho người ăn chung nữa, lòng dạ của người sao lại thâm sâu âm hiểm như thế, ta sẽ không bỏ qua cho người đâu.”

Lăng Tâm Phàm không biết nói gì để chống đỡ, hắn chỉ yếu ớt lắc đầu, muốn nói rằng tất cả đều không phải như y nghĩ, nhưng hắn biết Lăng Dương Lam sẽ không bao giờ chịu nghe hắn giải thích.

“Cút đi, thấy người ta liền chán ghét.”

Giọng nói của y âm trầm và tràn ngập sự mỉa mai: “Hanh, vừa mới vào phủ của ta không được hai ngày, mà trên người đã mặc bộ xuân y mới *** rồi, người cấu kết với bọn nam nhân trong phủ có đúng không?”

“Đây là tổng quản hảo tâm...”

“Ta không muốn nghe nữa (ko nghe thì hỏi làm chi, thên wi), cút cho ta là được rồi, ta chỉ muốn nương hài lòng, nếu sau này bà không còn nghĩ tới người nữa, thì người đừng hòng bước vào trong phủ.”

Lăng Tâm Phàm nghe xong, bước chân lảo đảo đi ra khỏi Lăng phủ, hắn che mặt lại, nhiệt lệ nhịn không được mà lăn xả rơi xuống, lần này không có nữ nhi ở đây, hắn rốt cục có thể hảo hảo mà gặm nhấm sự đau lòng khôn xiết của chính mình.

Từ đó về sau, hắn thường bị gọi đến Lăng phủ để ăn cơm chiều, còn Lăng Hiểu Mai thì hầu như ở lại luôn trong phủ, ban đầu nàng cũng không quen với tập quán ở đây, có lúc còn khóc nháo lên, thế nhưng lão phu nhân đối với nàng rất tốt, thường mua cho nàng nhiều món đồ chơi rất dễ thương, tặng cho nàng những bộ trang phục thật xinh đẹp, nàng ở chỗ này cảm thấy vô cùng sung sướng khoái nhác, nên cũng dần dần trở nên ngoan ngoãn hơn, không còn khóc la như trước nữa.

Lăng Tâm Phàm rất ít khi chạm mặt với Lăng Dương Lam, ngoại trừ bữa cơm tối, hẳn đều tự bỏ tiền túi để ăn ở ngoài, thời gian còn lại bọn họ cũng không có cơ hội gặp nhau, đôi khi hẳn chỉ đến thăm nữ nhi một lúc, sau đó lại vội vàng trở về nhà trọ.

Bất quá hai tháng qua đi, khi hẳn bảo hẳn phải đi về nhà, thì lão phu nhân lại tức giận mắng hẳn: “Nhà của người ở ngay đây, người còn muốn đi đâu nữa?”

“Ta... Ta...” Hẳn không biết nên biện hộ như thế nào.

Lão phu nhân liền chảy nước mắt khóc rống lên: “Các người thực sự là kỳ quái, cứ nói là huynh đệ thì phải ở riêng, cha người nói như vậy, mà a Lam cũng nói như vậy, không chịu gọi người đến ở chung. Ta đã từng tuổi này rồi, mà con cái không ai chịu nghe lời ta nói, như vậy ta sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

Lão phu nhân nói xong lại bắt đầu đòi sống đòi chết, Ô tổng quản thất kinh, vội gọi người ra ngăn cản, Lăng Tâm Phàm nhìn thấy mẹ xúc động như vậy, hẳn cũng chảy nước mắt, Lăng Hiểu Mai ở bên cạnh, vốn không hiểu được sự việc gì đang phát sinh, thế nhưng nàng nhìn thấy cha khóc, bà bà khóc, nàng cũng thương tâm khóc theo, thế là ba người khóc um sùm lên, náo loạn cả gian phòng. Đến khi Lăng Dương Lam tiến vào, y nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Tâm Phàm, nhưng vẫn cố giữ khẩu khí ôn hòa, thoả mái để đỡ nỗi mẫu thân.

“Không phải đâu nương, không phải ta không cho ca đến ở chung, vì ca ca phải ở bên ngoài lo việc buôn bán, đến đây thì hơi bất tiện...”

“Nơi này bất tiện, vậy còn chỗ nào tiện hơn nữa? Đừng tưởng rằng ta không thấy được, ca ca người mặc y phục rách nát, đã thế còn mặc đi mặc lại, suốt hai tháng qua, ta cứ thấy hẳn thay đổi tới lui hai kiện y phục, ở bên ngoài cuộc sống thiếu thốn, không ai chiếu cố hẳn, lúc hẳn tới đây, người cũng không thèm nói chuyện với hẳn, gương mặt hẳn luôn u sầu khổ não như vậy, trước đây hẳn đã đối xử với người thật tốt, người đều quên hết rồi sao?”

“Nương...” Khẩu khí của Lăng Dương Lam có điểm không kiên nhẫn, thế nhưng y cũng không thể nào làm trái ý mẫu thân.

Lão phu nhân mắng y xối xả: “Trước đây, mỗi lần có món ăn ngon gì đó, hẳn đều giữ lại cho người hẳn không dám đi học, chỉ lo ra đồng giúp ta làm việc vất vả, kiếm đủ tiền để người có thể đến trường, hẳn nâng niu người như trân bảo, người quên hết rồi đúng không?”

Lăng Tâm Phàm cúi đầu xuống, nghẹn ngào khóc: “Đừng nói nữa, nương, Dương Lam so với ta có tiền đồ hơn.”

“Không phải nó có tiền đồ hơn người, mà là người đã đem tất cả cơ hội tặng cho nó, cha người cứ nói trong nhà không có tiền, nên không cho người đi đọc sách, vậy mà ông ấy lại đưa tiền cho nó ra bên ngoài du học, nó muốn làm cái gì, người đều chấp nhận, vậy mà hiện tại khi nó đã thành công, nó lại không chịu chiếu cố người, đúng là không biết ơn nghĩa gì hết.”

Lăng Tâm Phàm khóc ròng nói: “Đừng nói nữa, nương, là ta có lỗi với Dương Lam, y vẫn đối với ta rất tốt, là ta có lỗi với y.”

“Người mắc lỗi gì chứ? Người nói a, ta nghĩ là nó có lỗi với người mới đúng!”

Lăng Dương Lam cương nghiêm nét mặt, không chịu đáp lời.

Lão phu nhân tức giận đến giậm chân: “Người xem mặt của nó tỉnh bơ kia! Mặc dù người không phải là con ruột của ta, nhưng ta vẫn luôn đối đãi với người như thân sinh nhi tử, mọi ủy khuất của người ta đều biết hết, là do người quá cứng chịu Dương Lam nên nó mới sinh tật....”

Lăng Dương Lam lộ ra ánh mắt căm hờn, thế nhưng thanh âm trầm thấp vẫn như trước, rất bình tĩnh: “Nương, người đừng nóng giận nữa, nếu ca muốn ở đây, nhưng hẳn không dám nói, nên mới xúi người nói, thì ta sẽ cho hẳn đến ở, dù sao gian phòng trong phủ cũng còn rất nhiều, gia nô ở cũng không hết, người không nên để loại việc nhỏ này chọc tức, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Lăng Tâm Phàm nghe y nói gần từng chữ như thế, hẳn nan kham không ngớt, vội vã muốn từ chối, nhưng Lăng Dương Lam liền cầm lấy tay hẳn, cười lạnh nói: “Ca, như người mong muốn, cứ đến đây ở, ta đưa

người đi tham quan gian phòng, chúng ta hảo hảo tâm sự một chút, để nường lau khô nước mắt, sau đó sẽ để người nghỉ ngơi.”

Hắn hầu như là bị Lăng Dương Lam kéo đi, không biết đã đi qua mấy ngõ hành lang quanh co, Lăng Tâm Phàm vội vã giải thích: “Dương Lam, nường chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào, ngày mai bà sẽ quên...”

“Bà sẽ không quên đâu, nhưng cho dù có quên, người chỉ cần thăm thì bên tai của bà một chút, bà sẽ lại nhớ đến thôi.”

Y nói ra đầy những lời mỉa mai bén nhọn, khiến cho tim của Lăng Tâm Phàm đau nhức không chịu được, hấn trong mắt của y, đã biến thành một tiểu nhân thật đê tiện.

Lăng Dương Lam một cước đá văng cửa phòng, sau đó mạnh tay kéo hắn vào bên trong, ấn Lăng Tâm Phàm ngồi vào ghế, rồi mới đóng sầm cửa lại.

“Lăng phủ rất xa hoa, người thích ở đây đúng không? Vậy người có thể ở, thế nhưng ta sẽ không để cho người thực hiện được âm mưu đâu.”

Lăng Dương Lam lại kéo hắn đi vào sâu bên trong gian phòng âm lãnh ẩm ướt, bầu không khí tràn ngập mùi mốc meo khó ngửi, Lăng Dương Lam lạnh lùng nói: “Người được ở lại nơi này, đừng vọng tưởng sẽ có một gian phòng xa hoa nào khác, nhưng người cũng không được đi ra chợ bán hải nữa, người phải ở lại trong Lăng phủ, mỗi ngày phải đi theo nường để nói chuyện phiếm và uống trà. Có điều, ta nhắc cho người nhớ, ở chỗ này người không phải là thiếu gia, mà là tạp dịch, ta sẽ bảo tổng quản giao việc làm cho người.”

“Dương Lam, ta thực sự chưa từng nói điều gì với nường, người hãy tin tưởng ta!”

Lăng Tâm Phàm không muốn y dùng loại ánh mắt hèn mọn kia để nhìn mình, hắn đã mất đi nhiều thứ lắm rồi, cũng không muốn mất luôn cả sự tự tôn duy nhất còn sót lại.

Lăng Dương Lam cong lên lúm đồng tiền lạnh liệt, biểu thị sự khinh bỉ: “Tin tưởng người? Thà rằng ta tin tưởng con chó dữ sẽ không biết cắn người còn hơn.”

Từ đó về sau, Lăng Tâm Phàm ở lại Lăng phủ, hắn không cần phải thuê hoa bán hải nữa, buổi tối thì ăn cùng với nữ nhi và mẫu thân, phần lớn thời gian Lăng Dương Lam đều đến ăn chung, bất quá y chưa bao giờ nhìn đến hắn.

Thế nhưng công việc ban ngày thì thập phần vất vả, lúc đầu Ô tổng quản cũng e ngại tư cách của hắn, không dám xem hắn như tạp dịch, thế nhưng bị Lăng Dương Lam phát hiện, liền mắng chửi cả hai thậm tệ, Ô tổng quản sợ hãi, lập tức giao ngay cho hắn một đồng công việc nặng nhọc đến lụy người.

Lăng Tâm Phàm biết rõ, người người đều ở phía sau lưng hắn chỉ trích, nói hắn tư cách quá tệ, thế nhưng hắn cũng không để ý tới lời ra tiếng vào, cố gắng hoàn thành những công việc thô tiện hàng ngày, không có một tia oán hận, nhưng thật ra Ô tổng quản vẫn luôn hướng hắn xin lỗi: “Tiểu ca, tính tình của thiếu gia khó chịu lắm, người ráng làm cho tốt, khi nào tâm tình của y hảo, có lẽ sẽ không hành hạ người nữa đâu.”

“Không sao, lúc sống ở nông thôn, ta làm quen rồi.”

Thế nhưng công việc tạp dịch ở đây so với việc đồng áng ở quê hương còn khiến hắn khổ sở hơn rất nhiều, hắn làm quần quật suốt buổi, ngay cả da tay cũng chai sần đi. Hôm nay Lăng Tâm Phàm mới lấy hết can đảm, nhỏ giọng hỏi tổng quản: “Tổng quản, thiếu gia các người đã thành thành thân chưa? Sao ta chưa từng gặp Thiếu nữ nào?”

Ô tổng quản lộ ra ánh mắt kỳ quái khó hiểu, y lập tức nói: “Thiếu gia không có thành thân!”

Lăng Tâm Phàm không thể tin nổi: “Dương Lam ngày thường anh tuấn, lại có tiền tài, vì sao đến tuổi này mà còn chưa thành thân?”

Ô tổng quản ăn ở cẩn thận, y cũng không dám nói đến cá tính cổ quái của Lăng Dương Lam, chỉ thần nhiên đáp: “Thiếu gia vẫn chưa gặp được cô nường mà mình yêu thích.”

Tuy biết rõ hắn cùng với Lăng Dương Lam sẽ không bao giờ còn có cơ hội để hàn gắn nữa, thế nhưng vừa nghe Ô tổng quản nói y không có thành thân, Lăng Tâm Phàm lại cảm thấy tâm lý vô cùng kích

Tổng quản rót cục dành gập đầu, chỉ rõ đường đi cho hắn, bắt quá y cũng không quên ân cần nhắc nhở: “Tiểu ca, sau khi đưa trà xong, thì cái gì người cũng xem như chưa từng nghe, chưa từng thấy có hiểu không?”

Lăng Tâm Phàm dĩ nhiên là không hiểu điều mà y vừa nói, thế nhưng hắn cũng gập đầu giống như đã hoàn toàn nắm rõ nội dung. Hắn đi qua mấy hành lang gấp khúc, sau cùng mới nhìn thấy một đại gian phòng, gian phòng này hoàn toàn bất đồng với những gian còn lại, hắn nghĩ có lẽ mình đã đến đúng nơi rồi.

Khi Lăng Tâm Phàm định đẩy cửa bước vào, bỗng nhiên nghe thấy từ bên trong cánh cửa truyền đến một trận quái thanh.

“Ngô ân... Ngô...”

Đó là hàng loạt những tiếng thở dốc khá nặng nề, hắn tưởng Lăng Dương Lam bị khó chịu do say rượu, nên không chút suy nghĩ liền đẩy cửa xông vào, nhưng sau khi nhìn thấy được một màn đang diễn ra trước mắt, hắn hoàn toàn sững người lại, đứng bất động ngay tại chỗ.

Sa trường bên giường không buông xuống, nên hắn có thể nhìn rõ nhất thanh nhị sở hình ảnh *** mỹ đang diễn ra trên chiếc giường lớn kia, một nam tử có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp và làn da trắng nõn, vóc người *** tể, hắn đang bị Lăng Dương Lam áp bên dưới thân thể, còn hai chân hắn thì gắt gao quăn lẩy thắt lưng của y, Lăng Dương Lam cũng ôm lấy hông hắn, phần eo không ngừng chống đẩy ra vào một cách kịch liệt.

Lăng Tâm Phàm lui về phía sau một chút, hắn thấy được hai người nam tử đang lỏa thể, Lăng Dương Lam toàn thân hoàn toàn xích lõa, khuôn ngực dày rộng đầy tình cảm mãnh liệt hòa trộn cùng với mồ hôi, cánh mũi của y khép mở rên rỉ, trên mặt tràn ngập thần sắc kích tình, những giọt mồ hôi đầy khêu gợi cũng đang lăn dài trên vầng trán kiên nghị của y, toàn thân không hề có sẹo lồi hay tí vết, thể trạng cường kiện tràn ngập sự mạnh mẽ nam tính. Mà sự mạnh mẽ kia tựa hồ cũng gây cho nam tử dưới thân nỗi vui sướng vô hạn.

“A... A... Lăng thiếu gia...”

Nam tử da thịt trắng nõn kia đang dùng móng tay của hắn loạn trảo trên cánh tay Lăng Dương Lam, tựa hồ rất đắc thú, Lăng Dương Lam nghiêng đầu nhìn về phía Lăng Tâm Phàm, miệng y nhẹ nhàng cong lên, nhưng luật động ở thắt lưng cũng không hề có dấu hiệu đình chỉ, y không ngừng cường thể trêu chọc ra vào, khiến cho Tiểu Thao phát sinh tiếng rên rỉ càng lớn hơn nữa.

Lăng Tâm Phàm gần như là choáng váng cả đầu óc, hắn chưa từng nghĩ tới... Hai người nam tử lại có thể... Có thể làm ra loại sự tình này, đây là lần đầu tiên hắn tận mắt chứng kiến, cũng là lần đầu tiên hắn giác ngộ được loại chuyện này.

“Còn muốn, Lăng thiếu gia, ta còn muốn...”

Tiểu thao khóc rống lên, một bên thở dốc một bên giãy dụa thắt lưng của mình.

Lăng Tâm Phàm chết lặng cả người, hắn thật sự không hiểu vì sao nam tử kia lại có thể vui vẻ sung sướng đến như thế.

Lúc này Lăng Dương Lam mới cầm lấy vật gì đó ở bên cạnh giường, ném vào người hắn, y độc ác nói: “Nhìn cái gì, rút ngay cho ta!”

Hắn bị ném đau nên mới hoàn hồn trở lại, toàn thân không khỏi đều hồng thấu cả lên. Sau khi đặt ấm trà lên trên bàn, Lăng Tâm Phàm lập tức đóng cửa ly khai, thế nhưng toàn thân hắn vẫn run rẩy đến lợi hại, hắn chạy như bay về gian phòng của mình, ngồi thần thờ ở bên giường, toàn thân phát run đến mức không hề kiềm chế được, hắn chưa bao giờ nghĩ tới hai nam nhân cũng có thể làm được việc gối chăn của vợ chồng.

Hắn cứ mãi nhớ đến khuôn ngực vững chắc cùng với thắt lưng cường kiện của Lăng Dương Lam, hơn nữa khi y đang làm loại chuyện kia, thì biểu tình trên mặt cũng trở nên khêu gợi vô cùng, Lăng Tâm Phàm buồn bã nghĩ ngợi, nếu như hắn không có thành thân, thì sau khi Lăng Dương Lam du học trở về, có lẽ hắn và Lăng Dương Lam cũng sẽ phát sinh quan hệ như thế chẳng?

Lăng Tâm Phàm ôm chặt thân thể run rẩy của chính mình, trước đây, khi hắn ở cùng một chỗ với nương tử, cũng chưa bao giờ cảm thấy vui sướng giống như nam tử ban nãy, chứng tỏ rằng, được làm chuyện ấy cùng

với Lăng Dương Lam thì có bao nhiêu là khoái hoạt.

Rất ít khi hắn có được loại cảm giác chân thật như vậy, tuy đã chung sống cùng nương tử suốt bảy năm trời, thế nhưng số lần hai người thân thiết cũng rất ít, hắn chỉ đơn giản nghĩ rằng hai người ở cùng một chỗ, cởi hết quần áo rồi làm chuyện này thực sự rất kỳ quái, hơn nữa, cơ thể của hắn trong lúc đó cũng không hề nổi lên phản ứng gì khác thường.

Vậy mà lúc này thân thể ngoại trừ phát run ở bên ngoài, còn có một cỗ nhiệt khí từ dưới hạ phúc đang chậm rãi mọc lên, vừa nghĩ đến hình ảnh Lăng Dương Lam toàn thân xích lõa, sự bỏng rát dường như càng tích tụ nhiều hơn ở hạ phúc, hơn nữa càng lúc càng có xu hướng muốn mạnh mẽ dâng trào ra ngoài.

Lăng Tâm Phàm chịu đựng cảm giác hổ thẹn không ngớt, run rẩy cầm lấy khối bộ vị đang phát nhiệt của chính mình, hắn nhắm mắt lại, thế nhưng trong bóng tối cứ xuất hiện ra bộ dáng trần trụi gợi cảm của Lăng Dương Lam, hắn thở hổn hển, cố gắng nhìn rõ hơn hình ảnh đang mờ lung chập chờn trước mắt.

Lăng Tâm Phàm nhìn thấy, kẻ đang ở dưới thân của Lăng Dương Lam lúc này điều không phải là người nam tử ban nãy, mà là chính mình.

Hắn vội buông ngay khối dục vọng nóng bỏng xuống dưới, chỉ cảm thấy mắc cỡ đến nỗi toàn thân đều đỏ bừng cả lên, hắn đã có con rồi, vì sao lại còn nghĩ đến mấy loại chuyện không đứng đắn như vậy cơ chứ?

Lăng Tâm Phàm nhanh chóng chụp lấy thủy bồn ở bên cạnh, hắn chạy tới hậu viện múc nước, sau đó liền xối lên người những dòng nước lạnh toát, nước thật sự rất lạnh, khiến cho đầu óc của hắn thanh tỉnh hơn được một chút.

Thế nhưng đoàn nhiệt hỏa bên trong thân thể vẫn không chịu lui bước, hắn đành thả thêm vào trong nước vào khối băng thật to, rốt cục cảm giác bức bối mới chịu hạ xuống hơn phân nửa, thế nhưng cũng làm cho hắn lạnh đến run cầm cập.

Sau khi bình tĩnh lại, Lăng Tâm Phàm mới trở về phòng thay đổi quần áo, rồi chui thẳng vào bên trong chăn bông, hắn nhắm mắt lại, ép buộc chính mình phải đi vào giấc ngủ, cho dù trong bóng tối vẫn xuất hiện cơ thể cường kiện của Lăng Dương Lam, cùng biểu tình vui mừng của nam tử xinh đẹp kia.

Hắn cắn chặt răng, lặng lẽ khóc nức lên, hắn biết bản thân mình vừa ước ao lại vừa đổ kị, hắn ước ao được giống như nam tử trắng nõn kia, có thể nằm trong lòng của Lăng Dương Lam, được yêu thương sung nịch.

Thế nhưng hắn cũng thật đổ kị, hắn nhìn lại thân thể cùng dáng dấp xấu xí của mình, Lăng Tâm Phàm biết rõ, đời này xem như mình vô duyên với những chuyện như vậy. (nhầm to rồi em)

Dã man, dài wa', ta edit mún lời mất luôn mà vẫn ko thấy hết. Chao ôi.

Đến đoạn H mà mẹ cứ ngồi bên cạnh, làm ầu wa', ko bik còn lỗi ko nữa ==”

4. Chương 4-1

“Không có việc gì chứ?”

Ô tổng quản hỏi, đại khái là đang thắc mắc chuyện tình tối hôm qua, Lăng Tâm Phàm thiếu tự nhiên tránh đi tầm mắt của y: “Àn, không có việc gì, ta đã đặt nước trà vào phòng.”

“Người có thấy chuyện gì diễn ra ở bên trong không?”

Lăng Tâm Phàm gục đầu xuống, hắn biết vành tai của mình đang đỏ bừng lên, hắn chỉ dám phát ra thanh âm nhỏ nhỏ, mặc dù mình chỉ là người đứng xem, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến cũng cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Nơi thôn quê hương tình chất phác, nên Lăng Tâm Phàm cũng là một con người đơn thuần, sau khi thành thân xong, hắn cũng không quá chú trọng đến việc vợ chồng, hướng chỉ là đi nhìn người khác diễn xuân cung đồ.

“Đây chính là lý do mà thiếu gia không thành thân y chỉ thích nam nhân, không thích các cô nương. Khi lão gia còn sống, cũng có lên tiếng ngăn cản, thế nhưng thiếu gia rất chuyên quyền độc đoán, lão gia căn bản là không còn cách nào để quản y, bất quá lúc đó thiếu gia cũng e dè đôi chút, nhưng khi lão gia mất, thần trí lão phu nhân lại không ổn định, y liền bao bọc bọn tiểu quan ở ngay bên trong phủ.”

Lăng Tâm Phàm nhẹ nhàng mà gật đầu, Ô tổng quản nói: “Việc này người trong phủ đều biết, thế nhưng thiếu gia phân phát cho bọn người hầu ngân lượng rất hậu đãi, nên không ai dám lời ra tiếng vào, huống hồ thiếu gia cũng chưa từng xuất thủ với những kẻ mà mình không thích, vậy mà có mấy tên tôi tớ vô liêm sỉ còn dám ra sức câu dẫn y nữa chứ.”

“VẬY... TỐI HÔM QUA... NGƯỜI KIA CŨNG LÀ TÔI TỚ? LÀ NGƯỜI MÀ DƯƠNG LAM YÊU SAO?”

Hắn cố lấy hết dũng khí, mới dám hỏi ra vấn đề này, hắn biết nam tử tối hôm qua thập phần kiêu mị, có một người yêu xinh đẹp như thế, nhất định là Lăng Dương Lam đã quên mất hắn rồi.

Ô tổng quản nhíu chặt lông mày, y biết Lăng Tâm Phàm là người nông thôn chất phác, hắn chỉ cần nhìn thấy hai người ở cùng một chỗ, liền cho rằng hai người kia yêu nhau.

“Không phải, đó là người được thiếu gia mua về từ kỹ viện. Thiếu gia thường thường như vậy, khi đã chơi chán, y lại mua người khác.”

Lăng Tâm Phàm cứng họng nói không ra lời, Ô tổng quản nói: “Thiếu gia là ân khách của bọn họ, còn dám tôi tớ không biết xấu hổ kia, thiếu gia chả bao giờ chạm đến đâu.”

“À... RA LÀ NHƯ THẾ...”

Lăng Tâm Phàm cảm thấy thật khiếp sợ, hắn cho rằng Lăng Dương Lam cùng người kia yêu nhau, cho nên mới phát sinh quan hệ, kết quả lại không giống như hắn tưởng tượng, có điều hắn cũng không thể tin được, vì sao không yêu nhau, nhưng vẫn có thể thân mật quấn lấy nhau trong tình trạng lửa thể như thế kia.

“Tiểu ca, ngươi là một người thành thật, còn thiếu gia là một thương nhân.” Đây là lời kết thúc của Ô tổng quản.

Hắn lại yên lặng gật đầu lần thứ hai, thất thểu đi làm công việc của mình, thế nhưng trong đầu vẫn không ngừng hiện lên hình ảnh tình sắc đêm hôm qua. Buổi tối, khi cùng ăn với lão phu nhân, hắn cũng không dám ngẩng mặt lên nhìn Lăng Dương Lam, hắn mà nhìn thấy y, sẽ nghĩ ngay đến những chuyện tình khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Bất quá lúc này Lăng Dương Lam lại đột nhiên bắt chuyện trước: “Ồ trong phủ có quen không?”

“A...Cũng quen rồi, tốt lắm.”

Hắn khẩn trương gấp thức ăn, nhưng thức ăn cứ rơi vãi tùm lum trên bàn, Lăng Hiểu Mai cười nói: “Cha, người gấp thức ăn mà cũng không xong.”

Không ngờ Lăng Dương Lam lại gấp một ít cho vào trong bát của hắn, Lăng Tâm Phàm thụ sủng nhược kinh ngẩng đầu lên, vừa vận đối diện với lòng bàn tay Lăng Dương Lam đang vươn tới: “Ngươi bị sao vậy? Vì sao vừa nói chuyện, mà mặt lại đỏ ửng, ngươi sốt sao?”

Bàn tay ấm áp vuốt ve hai gò má của hắn, tim Lăng Tâm Phàm chợt đập thành thịch, hầu như sắp nhảy ra khỏi ngực, Lăng Dương Lam tựa đầu vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Tối hôm qua ngươi đã thấy hết rồi à?”

Khí tức của Lăng Tâm Phàm dường như đều nghẹn lại nơi yết hầu, bởi vì Lăng Dương Lam đang nhẹ nhàng mơn trớn trên bắp đùi của hắn, dĩ nhiên còn hướng đến bộ vị mẫn cảm mềm mại kia, hơn nữa y dùng thanh âm khe khẽ lại thuần hậu ấm áp, tựa như có bổ thêm mật đường ngọt ngào:

“Ngươi chưa từng có kinh nghiệm như vậy a?”

Mặt Lăng Tâm Phàm đã đỏ tới tận mang tai, hắn bắt được bàn tay to của Lăng Dương Lam đang sờ loạn bên dưới mặt bàn, ngược lại y còn bắn nhẹ ngón tay vào bộ vị dương tính của hắn, khiến Lăng Tâm Phàm cảm thấy thẹn thùng muốn chết.

“Không nên, nương ở chỗ này...”

Hắn hầu như nói không ra lời, Lăng Dương Lam nghe hắn nói xong, rốt cục buông lỏng tay ra, lại ăn cơm một cách bình thường, bất quá nhân thần vẫn nhìn chăm chú vào mặt hắn, ngọt ngào nói nhỏ vào lỗ tai Lăng Tâm Phàm, khiến hắn nghe xong không hề còn năng lực để phản kháng.

“Lần sau chúng ta sẽ đến nơi không có nường.”

Sau khi ăn cơm xong, Lăng Hiểu Mai cùng lão phu nhân trở về phòng, lúc này Lăng Tâm Phàm vô cùng hoang mang lo sợ, hắn bị Lăng Dương Lam kéo vào một góc hôn ám trong hoa viên, y vuốt ve mái tóc mềm mại của hắn, lòng bàn tay nhẹ nhàng trượt dọc trên thắt lưng gầy gò.

“Nhắm mắt lại...”

“Để làm chi a?”

Hắn khẩn trương hỏi, ngón tay Lăng Dương Lam điểm nhẹ lên mí mắt của hắn, Lăng Tâm Phàm theo bản năng liền nhắm chặt hai mắt lại, cảm giác được một thứ gì đó vừa thô ráp lại vừa ấm áp đặt lên đôi môi của mình, hắn vội vàng mở mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt Lăng Dương Lam đang kề sát ngay ở trước mặt, y nhỏ giọng yêu cầu: “Mở miệng ra đi.”

“Dương Lam, chúng ta làm như vậy là sai...”

“Vì sao lại sai?”

Y hôn lên môi Lăng Tâm Phàm, khiến hắn bất an nắm lấy cánh tay của y, Lăng Dương Lam vươn đầu lưỡi tham tiến vào bên trong, thăm dò khoang miệng ướt át thơm tho của hắn, say sưa liếm dục mật dịch ngọt ngào.

Chân Lăng Tâm Phàm thoáng chốc đã mất đi tri giác, hắn chưa từng biết đến phương pháp hôn môi điều luyện như thế này, hắn cho rằng hôn môi chỉ là chạm nhẹ lên môi đối phương một chút, sau đó liền nhanh chóng tách ra.

Hai chân hắn trở nên mềm nhũn, Lăng Dương Lam vững vàng ôm chặt lấy hắn, vị đạo cương nghị trên người của y khiến Lăng Tâm Phàm cảm thấy đầu váng mắt hoa, hắn hé ra đôi mắt đã phủ đầy sương mù, nhìn thẳng vào người nam nhân cao to ở phía trước.

Trái tim tựa như bị thiếu khuyết không khí, Lăng Tâm Phàm hô hấp càng nhanh hơn, trong mắt của hắn, Lăng Dương Lam tuần mỹ đến mức ngọt ngào khó tin, hắn tựa như đang trở lại thời niên thiếu, hắn nhìn Lăng Dương Lam, y cũng nhìn hắn, hắn đã từng nghĩ rằng bọn họ sẽ được ở bên nhau cả đời, vĩnh viễn cũng không rời xa nhau...

“Người cương à?”

Lời nói của Lăng Dương Lam khiến sắc mặt Lăng Tâm Phàm trở nên hồng thông, rõ ràng từ trước đến nay hắn chưa từng nghe qua lời nói sỗ sàng như vậy, thế nhưng chả hiểu vì sao hắn vẫn có thể hiểu rõ Lăng Dương Lam đang muốn thách thức điều gì.

“Àn...”

Lăng Tâm Phàm trắc trở phát ra thanh âm, lúc này Lăng Dương Lam mới tà tà cười lộ lên, y ngồi lên chiếc ghế đá, dang rộng hai chân, bắt hắn phải ngồi trên đùi của mình, y còn dùng đôi chân ma sát với cánh hông Lăng Tâm Phàm, khiến hắn vừa cảm thấy thẹn, lại vừa cảm thấy thư sướng.

Lăng Dương Lam vén áo của hắn lên, trực tiếp tham nhập bàn tay vào bên trong quần, sau đó y nhanh chóng kéo quần hắn xuống đất, khiến Lăng Tâm Phàm mắc cỡ đến phát khóc: “Không nên, Dương Lam, ở đây... Sẽ có người thấy...”

“Không có ai đâu.” Cho dù có người thấy, cũng phải làm như không thấy.

Bộ vị nam tính màu phấn hồng của Lăng Tâm Phàm đã hơi ngạnh lên, trên đỉnh còn toát ra thủy dịch trơn bóng, lờ lờ chiếu sáng dưới ánh trăng, Lăng Dương Lam không ngừng vuốt ve, độ ẩm nơi lòng bàn tay khiến Lăng Tâm Phàm không nhịn được mà phát ra tiếng rên khẽ, hắn chưa từng bị người khác chạm qua nơi đó, nên cảm thấy phi thường mất tự nhiên.

“Không nên, Dương Lam, đừng... Đừng như vậy...”

“Thế nhưng người rất thoải mái không phải sao?”

Y đang đưa thắt lưng, lần thứ hai lại dùng đùi ma sát với cánh mông của hắn, Lăng Tâm Phàm chỉ cảm thấy hạ phúc thoát ra một luồng nhiệt hỏa, hầu như đã cháy đến ngực, mà Lăng Dương Lam vẫn không hề có ý định sẽ đình chỉ động tác đơn thuần kia lại.

Viên mắt của Lăng Tâm Phàm cũng trở nên mờ lung, hắn nhẹ cắn môi dưới, Lăng Dương Lam không biết đang làm bằm chửi bởi cái gì, thế nhưng sau một khắc liền đẩy hắn ngã lên ghế đá, sau đó nhét hạ thân của hắn vào trong miệng mình, Lăng Tâm Phàm hoàn toàn không dám nghĩ tới y lại có thể hạ mình như vậy, cũng không biết còn có cách làm này, thế nhưng một cổ khoái hoạt đột ngột dâng trào, khiến hắn hầu như khóc rống lên.

Sự vui vẻ làm hắn anh anh thở dốc, hai tay quơ quào loạn xạ, nắm lấy mái tóc của Lăng Dương Lam, mái tóc kia thực lạnh lẽo, khi vuốt có cảm giác rất thoải mái, hắn cong lưng lên, kêu nhỏ: “Lam, ta sắp... Sắp...”

Sau một khắc hắn cũng đạt đến cao trào, Lăng Dương Lam ngẩng đầu lên, nhãn thần trở nên đỏ đậm, tựa như còn tràn ngập cuồng dã hơn cả đêm hôm qua, Lăng Tâm Phàm nín thở nhìn y, hắn vuốt ve cánh tay cùng ngực của đối phương, hắn muốn chính tay mình có thể tham tiến vào bên dưới lớp y phục của Lăng Dương Lam, tựa như người nam tử kiều mị đêm hôm qua đã làm.

“Tối nay hãy đến phòng của ta.” Lăng Dương Lam mở miệng thô thanh nói.

Lăng Tâm Phàm quần áo bất chỉnh, để mặc cho gió lạnh tùy ý thổi qua thân thể của hắn.

“Người có biết đường không?”

Lăng Tâm Phàm khó có thể đối mặt với nhãn thần sắc bén của y, hắn toàn thân run rẩy, chỉ dám nhỏ giọng nói: “Chúng ta làm như vậy là sai...”

“Người có đến hay không a?”

Lăng Tâm Phàm bị ép phải ngẩng đầu lên nhìn y, Lăng Dương Lam cuồng bạo dò xét nhìn khắp thân thể hắn, khiến Lăng Tâm Phàm đỏ cả mặt, hơn nữa toàn thân lần thứ hai lại nảy lên một trận dậy sóng khó hiểu.

“Ta... Ta...”

“Đêm nay ta chờ người.”

Lăng Dương Lam cũng không nói thêm nữa, liền xoay gót rời khỏi. Lăng Tâm Phàm ôm lấy thân thể của mình, hắn quần bách sửa sang lại quần áo, trải qua sự hưởng thụ ban nãy, nếu đêm nay hắn chấp nhận đi đến phòng của Lăng Dương Lam, nhất định y sẽ làm cho thân thể của mình càng thêm vui sướng.(tội nghiệp cậu bé, ăn phải trái dưa bở thiệt bực = =)

Thế nhưng Lăng Tâm Phàm cũng không có can đảm đi đến đó, hắn vội vã quay trở về phòng, liều mạng nói với bản thân là phải ngủ thật ngon, có điều, hắn vô pháp đi vào giấc ngủ, đêm càng khuya, hắn lại càng trần trọc không yên, cuối cùng, hắn đành bước chân xuống giường, chậm rãi đi về hướng gian phòng của Lăng Dương Lam.

Chỉ cần một lần là đủ rồi, hắn chỉ muốn ném thử một lần để biết được đó là thứ tư vị gì.

Chỉ cần một lần là đủ rồi, hắn muốn được Lăng Dương Lam yêu thương, hắn chỉ muốn biết khi Lăng Dương Lam ở cùng với người yêu của y, thì y sẽ dùng phương thức nào để âu yếm đối phương.

Hắn hầu như đã hao hết khí lực toàn thân, mới dám vương tay đẩy cửa phòng của Lăng Dương Lam, ánh sáng ở bên trong rất yếu ớt, thanh âm của hắn hèn mọn tựa như tiếng gió vô tình thổi qua.

“Dương Lam...” Giọng nói hầu như đều bị nghiền nát, hắn rất sợ bản thân vi phạm lời thề, rồi lại có ý nghĩ muốn ở cùng một chỗ với Lăng Dương Lam.

“Ta đang ở trên giường, người đến đây.”

Hắn giơ lên bước chân nặng tựa nghìn cân, chậm rãi đi đến bên giường, Lăng Dương Lam đã cởi hết y phục, nửa người trên hoàn toàn xích lõa, khiến Lăng Tâm Phàm xấu hổ phải dời tầm mắt sang nơi khác.

Khi hắn vừa di chuyển ánh mắt, mới nhìn thấy trên khuôn bụng cường kiện của Lăng Dương Lam, còn có một bàn tay trắng nõn đang nhẹ nhàng xoa nắn, hắn sửng sốt, quay lại nhìn kỹ hơn, Lăng Tâm Phàm nhận ra tên nam tử xinh đẹp đêm hôm đó cũng đang nằm ở trên giường, gương mặt hắn mang theo một nụ cười đầy phóng đãng, Lăng Tâm Phàm đang đứng đó, thế nhưng hắn cũng không thém ngẩng đầu lên nhìn, chỉ chăm chú vuốt ve cánh hông của Lăng Dương Lam.

Lăng Tâm Phàm khiếp sợ đến thất sắc, Tiểu Thao còn bò lên trên, dán vào trước ngực của Lăng Dương Lam: "Lăng thiếu gia, hắn hầu hạ được người sao? Nhìn hắn ngu ngốc như vậy, hình như chả biết làm gì đâu."

....hem bik nói gì nữa. Ta ghét tên Lam lắm

5. Chương 4-2

Lăng Dương Lam ôm Tiểu Thao vào trong ***g ngực, y khinh thường nói: "Không sao, đợi lát nữa người đóng đưa thất lưng dạy cho hắn là được, ta yêu nhất bộ dáng đóng đưa thất lưng của người a."

"Háo sắc quá, Lăng thiếu gia..."

Tiểu Thao cười đến run rẩy hết cả người, Lăng Tâm Phàm nghe thấy mà quần thẹn đến mức muốn chui luôn xuống đất, hắn lui về phía sau một bước, rồi lại một bước, hắn vốn nghĩ rằng Lăng Dương Lam có cảm tình với hắn, nên hắn mới cố lấy hết dũng khí để chạy đến nơi đây, không ngờ y chỉ là muốn đùa cợt hắn mà thôi.

"Ta nên đi ra ngoài." Hắn cảm thấy xấu hổ không ngớt.

"Đến đây, để Tiểu Thao dạy người cách mê hoặc nam nhân, dù sao người cũng đã thành thân rồi, sao bộ dạng vẫn ngây thơ như vậy? Thật khiến cho người ta cười đến rụng răng, không phải người muốn được ta ôm ấp sao? Đến đây, từ lâu ta đã biết rõ, sau khi người vào được trong phủ, thì bước tiếp theo sẽ là câu dẫn ta."

Y tàn khóc nói ra từng chữ, khiến Lăng Tâm Phàm nắm chặt hai tay, hầu như móng tay sắp cắm sâu vào trong da thịt.

Hắn xoay người chạy đi, hầu như muốn té ngã, thế nhưng còn có thể nghe được giọng điệu đùa cợt của Lăng Dương Lam từ phía sau vọng đến: "Mời hôn người vài cái, người liền bày ra bộ dáng để cho kẻ khác tùy ý xâm lược, không ngờ vẻ mặt người ngây thơ như vậy, nhưng thật ra lại rất thém khát nam nhân, bất quá kỹ xảo thật tệ, làm sao có thể câu dẫn được nam nhân đây? Ta là hảo tâm nên mới nhờ Tiểu Thao dạy cho người một ít kinh nghiệm, bằng không với tuổi tác và mấy phần tư sắc thô lậu của người, bên người còn mang theo nữ nhi, sợ rằng có thoát hết quần áo, cũng không tên nào điên mà ham muốn người."

Lăng Tâm Phàm chạy đến không kịp thở mà quay trở về phòng, nước mắt không ngừng trào ra khỏi khóe mi, hắn ghé vào bên giường khóc đến nghẹn ngào, hắn biết rõ Lăng Dương Lam đã không còn yêu mình nữa, thế nhưng cảm giác lạc lõng nơi hoa viên ban nãy, đã khiến hắn nhớ lại những kỉ niệm đẹp đẽ vào tám năm trước, cũng làm cho hắn nghĩ rằng Lăng Dương Lam thực sự muốn hắn, sẽ không ghét bỏ hắn.

Lăng Tâm Phàm xóc mở bao hành lý tùy thân không rời của mình ra, bên trong vẫn còn cất giữ một lá thư thật cũ kĩ, hắn không biết nhiều chữ, nên dù có cố sức đọc, cũng không thể hiểu được bên trong viết cái gì, thế nhưng hắn biết, mỗi một chữ đều là ái ngữ, đều là tấm chân tình của Lăng Dương Lam dành cho hắn.

Bên cạnh còn kèm theo một phong thư khác, có vẻ mới hơn một chút, bởi vì chữ viết rất khó đọc, nên hắn xem cũng không hiểu được nhiều.

Khi đó Lăng Tâm Phàm rất cao hứng chạy đi nhờ người khác đọc giùm cho hắn nghe, sau khi nghe xong nội dung bên trong lá thư, nửa đêm mà nước mắt hắn lại rơi như mưa, sự thống khổ ủa đến tựa như dòng nước

chảy,nhận chìm hần xuống tận bên dưới đáy hồ. Thế nhưng hần vẫn yên lặng thừa thụ loại thống khổ này, chỉ vì hần biết rõ, để cho Lăng Dương Lam rời xa hần thì y mới có thể tìm được niềm hạnh phúc thật sự.

Người viết lá thư này hy vọng hần và Lăng Dương Lam vĩnh viễn cũng không nên gặp lại nhau nữa...

“Cha, người chơi với ta đi.”

“Cha đang làm việc, đợi lát nữa sẽ chơi với con.”

“Àn, hảo.”

Lăng Hiểu Mai mặc trên người nguyên bộ trang phục mới ***, nàng hài lòng chạy tới chạy lui trong hoa viên, Lăng Tâm Phàm đang gập lưng quét sạch đám lá rơi vãi đầy trên mặt đất, trải qua một hồi đùa cợt ác liệt, Lăng Dương Lam cũng không bao giờ đến tìm hần nữa, đến buổi ăn tối thì y lại hành xử giống như trước đây, làm như không nhìn thấy hần ngồi ở đối diện.

“Cha, lát nữa thúc thúc sẽ đến chơi, người có biết không?”

Nhắc đến Lăng Dương Lam, khiến sắc mặt Lăng Tâm Phàm trở nên ảm đạm:”Thúc thúc đối với con có tốt không?”

“Tốt a, thúc thúc ngày nào cũng đưa ta đi chơi, nói là chưa từng gặp qua tiểu cô nương nào khả ái như ta, ta rất muốn được gả cho người nào giống như thúc thúc vậy.”

Lăng Tâm Phàm vô pháp tưởng tượng Lăng Dương Lam lại nói ra những lời này với Lăng Hiểu Mai, hần chần chờ nói: “Ồ trước mặt bà bà thì thúc thúc mới nói như vậy đúng không con?”

Hần nghĩ là Lăng Dương Lam muốn thuận theo ý mẫu thân, nên mới giả vờ ca ngợi vài câu mà thôi.

“Không phải, thúc thúc nói lúc dẫn ta đến nhà thúc ấy chơi, hơn nữa nhà thúc thúc cũng to lớn giống như ở đây nè, mấy món điểm tâm ngon ơi là ngon, bà bà nói không nên ăn quá nhiều, chứ nếu không ta đã mang toàn bộ về nhà, chia cho cha một nửa.”

Lăng Tâm Phàm nghe đến nửa ngày, rốt cục cũng nghe hiểu vị thúc thúc kia tuyệt đối không phải là Lăng Dương Lam. Hần xoa xoa mái tóc của nữ nhi, nàng ở chỗ này bởi vì được ăn ngon, ngủ ngon, nên càng thêm hoạt bát xinh đẹp, cũng trách không được những người yêu thích trẻ con lại cưng chiều nàng như vậy.

“Vậy con có cảm tạ thúc thúc đã đưa con đi chơi hay không?”

“Có a, có a, thúc thúc nói, lần sau y sẽ đưa ta đi chơi tiếp, còn nói nhất định là nương của ta rất đẹp, nên mới có thể sinh ra tiểu cô nương khả ái như vậy.”

“Đúng vậy, nương con rất đẹp.”

“Thế nhưng ta lại nghĩ khác, nương không đẹp chút nào, cha mới đẹp, nghe ta nói như vậy, thúc thúc cười lên ha ha.”

Lăng Tâm Phàm nghe nàng nói mà cảm thấy buồn cười: “Cha đã già rồi, không đẹp tí nào.”

“Sẽ không a, cha rất đẹp.”

Lăng Hiểu Mai lấy từ trong túi ra một cái gương đồng nhỏ,hoa văn trang trí thật *** xảo: “Người xem, cha, người rất đẹp, ta cũng chưa từng thấy qua người nào đẹp như cha.”

Lăng Tâm Phàm giật nảy người lên, chiếc gương đồng này chỉ những kẻ có tiền mới mua nổi, thế nhưng con gái mình lại cầm trong tay, vừa nhìn qua đã biết giá trị vô cùng trân quý, hần quát khê: “Con lấy cái này ở đâu vậy? Sao con lại có món đồ đắt tiền này?”

Lăng Hiểu Mai bị hần rống giận đến sợ hãi, thiếu chút nữa nàng đã khóc ra tiếng:”Là thúc thúc cho ta, y bảo ở nhà còn nhiều lắm, nên tặng ta một cái.”

Hần biết mình đã dọa con hoảng sợ, nên vội kiềm chế lại kích động, biết con mình không có trộm cắp thứ gì, hần mới cảm thấy yên tâm hơn, thanh âm cũng trở nên nhu hòa: “Thứ này quý lắm con ơi, chúng ta nên trả lại cho thúc thúc.”

Lăng Hiểu Mai tuy rằng trong lòng không muốn, thế nhưng lời cha nói, nàng cũng không dám cãi lại, gật đầu nói: “Thúc thúc nói hôm nay y sẽ tới, ta đợi thúc thúc đến rồi trả lại cho y.”

Đến buổi chiều, Lăng Hiểu Mai lại sôi nổi chạy đến bên cạnh hắn, vẻ mặt vui sướng cười nói: “Thúc thúc tới rồi, ta nói trả lại gương cho y, nhưng thúc thúc không chịu nhận, bắt ta giữ lại, cha, ta có thể giữ lại được không?”

“Không được, thứ này rất đắt giá, để cha trả lại cho người ta.”

Hắn không để ý đến gương mặt thất vọng của Hiểu Mai, cầm lấy chiếc gương từ tay nàng, hắn không biết vị thúc thúc kia đang ở nơi nào, thế nhưng vừa đi vào đại sảnh, xác thực là nhìn thấy một nam nhân cao to ngồi ở vị trí khách quan, đang cùng Lăng Dương Lam trò chuyện.

Hắn không dám quấy rối khách nhân, cho nên đứng lấp ló ở một bên, mà Hiểu Mai thì không biết lễ tiết, nàng vừa bước vào phòng, liền bò lên chân của nam nhân, người kia cũng cười rạo rỡ, y ôm chặt lấy nàng, rồi cả hai cùng nhau chơi đùa thật vui vẻ.

Lăng Hiểu Mai thấy hắn vẫn nấp ở trong góc, nhin không được hết lớn: “Cha, thúc thúc ở chỗ này, người mau tới đây.”

Lăng Tâm Phàm xấu hổ đến đỏ cả mặt, còn gương mặt Lăng Dương Lam thì trở nên tái xanh, ánh mắt của Phương Giáo Toàn chuyển hướng về phía Lăng Tâm Phàm đang đứng, lập tức a lên một tiếng thật to, lúc này sắc mặt của Lăng Dương Lam càng thêm xấu xí đến ba phần, nhìn thấy biểu tình khủng khiếp kia, Lăng Tâm Phàm e sợ bản thân mình đã thất thố, nên vội vàng tác lễ, rồi cấp tốc cáo lui vào bên trong nội thất.

“Gọi hắn trở ra đi a, mau gọi hắn trở ra, Dương Lam.”

Phương Giáo Toàn vội vàng xao động kêu la om sòm, ánh mắt càng luyến tiếc bóng lưng e lệ vừa đi khuất của giai nhân.

“Gọi hắn ra làm chi?” Thần sắc Lăng Dương Lam đã trở nên bất thiện.(Bả ghen đó mà =))

Phương Giáo Toàn hì hì cười nói: “Đây là nam sủng mới của người đứng không, thực sự là quốc sắc thiên hương nha, người mua ở kỹ viện nào vậy? Ta không ngờ lại có mỹ nhân đẹp đến mức này, còn mang theo khí chất mảnh mai điểm đạm nữa chứ, bị một con quỷ háo sắc nhu cầu vô độ như người thu thập, nói vậy... Ha ha, trách không được người không cho ta đến nhà người, người sợ ta nhìn thấy hắn, đúng không, sợ ta sẽ giành mất a.”

Phương Giáo Toàn nói còn chưa dứt lời, đã nhìn thấy gương mặt của người kia đen như đít nồi, Lăng Dương Lam buông chén trà xuống bàn: “Người mù hả? Hắn có chỗ nào đẹp, hình dáng vừa hèn mọn lại nhát gan, nhìn thấy thật phiền phức.”

Phương Giáo Toàn sửng sốt một chút, mắt y đâu có mù đâu, y nghĩ Lăng Dương Lam mới đúng là bị mù.

“Ta rốt cuộc có nghe lầm hay không, người thấy hắn không đẹp?”

Lăng Dương Lam khinh thường nói: “Ta chưa từng nghĩ hắn đẹp, hắn vừa tới đây thì mùi hôi trên người bốc lên tận trời, ta cũng không tin người ngửi thấy mà còn có thể hăng hái như bây giờ đâu!”

“Vậy hắn không phải là nam nhân mà người bao dưỡng?”

“Đương nhiên là không phải, ta đối với hắn không hề có hứng thú.”

Phương Giáo Toàn lộ ra nụ cười mỉa: “Nếu như vậy thì ta đâu phải là kẻ đoạt người yêu của bạn mình, đúng không?”

Lăng Dương Lam hắng giọng, hung hăng liếc mắt nhìn Lăng Hiểu Mai, khiến nàng sợ hãi mà co rụt lại, Lăng Dương Lam lạnh lùng nói: “Hài tử này là con của hắn, hắn đã có con gái bảy tuổi rồi, người còn hứng thú với hắn hay sao?”

Phương Giáo Toàn cười cằng khoái trá hơn nữa: “Vừa vặn ta rất thích hài tử, nhưng ta lại không thể cưới nữ nhân, nếu cưới hần, hài tử này sẽ trở thành nữ nhi của ta, không phải là một hòn đá ném trúng hai con chim hay sao?”

Sắc mặt Lăng Dương Lam trở nên cực kì tối tăm, Phương Giáo Toàn đặt Lăng Hiểu Mai xuống đất, nắm tay nàng, nói: “Đi, chúng ta đi tìm cha người.”

“Hảo.” Lăng Hiểu Mai hài lòng đáp lời.

Tình địch xuất hiện:>

6. Chương 5

Lăng Tâm Phàm trong lòng vô cùng thấp thỏm lo lắng, hần chẳng biết mình có đắc tội với khách quý hay không, chỉ biết là Lăng Dương Lam phi thường mất hứng, khi hần đang bất an sợ hãi muốn chết, thì Lăng Hiểu Mai lại sôi nổi chạy tới ôm lấy hần, nàng vừa cười vừa nói: “Cha, thúc thúc nói muốn gặp người.”

Lăng Tâm Phàm cấp tốc xoay người, hần vừa chạy đến phòng khách thì đã nhìn thấy nam tử cao lớn đang đứng ở ngay trước mặt, y cười vang: “Trách không được Hiểu Mai lại khả ái như vậy, thì ra đúng như lời nàng nói, là bởi vì cha của nàng vô cùng xinh đẹp.”

Cách nói chuyện có điểm hơi láu cá, khiến Lăng Tâm Phàm cảm thấy e ngại, hần chưa từng nghe người khác nói ra những lời trắng trợn như vậy, Lăng Tâm Phàm móc từ trong túi ra một cái gương đồng nhỏ nhắn: “Ta biết các hạ đã tặng cho tiểu nữ, thế nhưng tuổi của tiểu nữ vẫn còn nhỏ, thứ quý giá này nàng không nên nhận.”

“Vậy tặng cho người đó, nhận đi!” Phương Giáo Toàn liền đáp lời.

Lăng Tâm Phàm ngạc nhiên, Phương Giáo Toàn cười nói: “Thứ này nhà của ta có nhiều lắm, cũng không phải là vật đáng giá, người không cần lo lắng, cứ giữ lại mà dùng.”

“Ta... Ta...”

“Người tên gì? Có quan hệ như thế nào với Lăng Dương Lam?”

Trong một lúc mà y đặt ra hai câu hỏi liên tiếp, khiến Lăng Tâm Phàm nhất thời ngốc lảng, hần cúi đầu nói lí nhí: “Ta là Lăng Tâm Phàm, là... Là...” Hần nhỏ giọng nói: “Là anh trai của Dương Lam.”

“Người là ca ca của Dương Lam? Sao ta chưa từng nghe qua việc này vậy kìa?”

Phương Giáo Toàn hỏi câu này, làm Lăng Tâm Phàm quẩn bách không ngớt: “Chúng ta không thường xuyên liên lạc với nhau, do mấy tháng trước gia hương gặp phải nạn hạn hần nên ta mới chạy nạn tới đây, mong y thu lưu.” Hần thấp giọng: “Hơn nữa chúng ta cũng không phải là huynh đệ ruột thịt, ta là con nuôi.”

Phương Giáo Toàn liếc nhìn bộ quần áo bằng vải thô đã bị tẩy đến bạc màu trên người hần, lại nhìn đến y phục đẹp đẽ mà Lăng Hiểu Mai đang mặc, y thông minh liền đổi ngay đề tài câu chuyện, không đề cập đến việc riêng của Lăng Tâm Phàm cùng Lăng Dương Lam nữa, điều này làm cho Lăng Tâm Phàm vô cùng biết ơn, hần thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Vừa lúc ta muốn đưa Hiểu Mai đi ra ngoài dạo chơi, hay là Lăng đại ca, người cũng đi chung với chúng ta nha?”

Hần vội vàng phát tay: “Không được, ta còn chưa làm xong việc mà.”

“Người phải làm việc trong Lăng phủ sao?” Phương Giáo Toàn rống lớn một tiếng.

Lăng Tâm Phàm hơi nao núng một chút, hần cho rằng Phương Giáo đang tức giận hần, nên thanh âm hầu như phát ra không được: “Ta cũng không thể nào ngồi không mà ăn chực ở đây, cho nên mới... Mới làm việc.”

Phương Giáo Toàn càng tức giận hơn nữa: “Lăng gia đâu có nghèo, không lẽ không thể nuôi nổi một miệng ăn à, ta không ngờ tên Lăng Dương Lam kia lại keo kiệt đến nước này, dám bắt ca ca của mình đi làm tạp dịch, bộ y không sợ bị Thiên Lô đánh chết sao?” (Chắc, chưa gì đã mê gái quên bạn. Nhảm mê zai chứ)

“Không phải như thế, ta rất cảm tạ y vì đã cho hai cha con chúng ta ở nhờ.” Hắc nỗ lực giải thích, thế nhưng đối phương hoàn toàn không nghe.

“Người chỉ cần có nơi ở thôi, đúng không?” Phương Giáo Toàn bỗng nhiên hỏi.

“Đúng... Nhưng sao lại hỏi vậy?”

“Nếu như vậy thì đơn giản thôi, đến phủ của ta đi, ta sẽ thu lưu người.”

Lăng Tâm Phàm ngạc nhiên nói không ra lời, Phương Giáo Toàn lập tức xông vào thư phòng của Lăng Dương Lam: “Lăng Dương Lam, người không sợ bị trời đánh hả? người dám bắt ca ca của mình làm việc của nô bộc, người không sợ chuyện này truyền ra ngoài, người ta sẽ nói người vô tình vô nghĩa sao?”

Lăng Dương Lam vẫn chậm rãi viết chữ, nhậm nhậm nói: “Lăng gia không chứa những tên ăn bám vô dụng.”

Phương Giáo Toàn sắp nghe không nổi nữa rồi: “Hắn gầy như vậy thì ăn tốn bao nhiêu của người cơ chứ?”

“Người có giỏi thì tự tính đi, xem một tháng hắn tốn của ta hết bao nhiêu ngân lượng, làm việc thì không ra gì, chỉ lo ăn với ăn!”

Lăng Dương Lam nói thật chua ngoa, khiến Phương Giáo Toàn sắp nộ khí xung thiên: “Nếu như người sợ hắn ăn hết tài sản của người, thì ta sẽ đón hai cha con hắn về phủ, không phải ở đây ăn bám Lăng gia nữa, như vậy ổn chứ?”

“Không được!” Lăng Dương Lam bỗng nhiên đập bàn một cái ầm, y cả giận nói: “Hắn là người của Lăng gia, vì sao phải đến Phương gia ở nhờ? Không hợp tình hợp lý.”

“Người bắt hắn làm tạp dịch, như vậy thì hợp tình hợp lý lắm sao? Nếu thần trí lão thái thái vẫn còn minh mẫn, mà biết người đối xử với ca ca mình như vậy, chỉ sợ sẽ đánh chết người.”

Lăng Dương Lam nắm chặt trang giấy: “Đây là chuyện riêng của Lăng gia chúng ta, không liên quan đến người, người im lặng giùm đi, ta còn phải kí hiệp ước.”

“Ngày hôm nay ta muốn đưa hắn ra ngoài đi dạo, ta mặc kệ người muốn hắn làm chuyện gì, nói chung, ta phải dẫn hắn đi.”

Phương Giáo Toàn cường ngạnh nói.

“Muốn làm gì thì làm, chỉ cần đừng quấy rầy ta.”

Âm điệu của Lăng Dương Lam cũng cương lĩnh không kém

Phương Giáo Toàn đóng cửa thư phòng lại rồi đi ra ngoài. Lăng Dương Lam vứt hết giấy tờ xuống dưới đất, không bao lâu y chợt nghe tiếng xe ngựa vang lên trước cửa, có lẽ là Phương Giáo Toàn đã đưa hai cha con Lăng Tâm Phàm đi ra ngoài rồi.

Y quăng bút, chạy ra khỏi thư phòng, đi qua mấy khúc quanh hành lang mới đến trước phòng của Tiểu Thao, một phát đẩy mạnh cửa. Tiểu Thao vừa nhìn thấy người đến là Lăng Dương Lam, liền cười quynh rừ đến cực điểm: “Lăng thiếu gia...”

“Cởi sạch đồ, lên giường nằm cho ta.”

Y không muốn nhiều lời vô ích, Lăng Dương Lam xả hạ quần áo của mình, không hề chuẩn bị trước, liền tiến nhập vào trong thân thể của Tiểu Thao, y hôn Tiểu Thao, người kia cũng ra sức hôn đáp trả.

Tiểu Thao không giống Lăng Tâm Phàm ngày ấy, khi bị hôn, hắn dường như sắp ngất xỉu đến nơi, đồng thời còn hơi kinh sợ, giống như chưa từng bị người nào hôn qua, hoặc là chủ động hôn người khác.

Lăng Tâm Phàm bị y hôn đến mụ mị đầu óc, ánh mắt phủ đầy sương mù, tiếng thở dốc lại vô cùng mê người, khiến y thiếu chút nữa đã mất đi sự khống chế, trực tiếp đè hắn xuống ngay tại hoa viên, nếu không nhớ ra hắn vốn là một tiện nhân đây nham hiểm, thì y đã bị bại dưới tay hắn rồi.

Hiện tại, được một người vừa có tiền vừa có thể như Phương Giáo Toàn để mắt, có lẽ là kết quả mà Lăng Tâm Phàm mong muốn, vậy tặng hẳn cho tên kia luôn, để tên Phương Giáo Toàn ném chút khổ sở, rồi có ngày y cũng sẽ nhận ra con người thật của Lăng Tâm Phàm mà thôi.

Lăng Dương Lam tự nhủ, từ nay về sau cũng chẳng quan tâm đến việc tên tiện nhân Lăng Tâm Phàm kia sẽ nằm dưới thân của bao nhiêu gã nam nhân ...

“Cảm tạ người, ngày hôm nay Hiểu Mai vui lắm.”

Lăng Tâm Phàm ập ứng nói, Phương Giáo Toàn luôn tươi cười cởi mở, khiến hắn thập phần không thể thích ứng được, cho tới bây giờ, hắn chưa từng thấy qua nam nhân nào phóng khoáng như y, thế nhưng hắn nghĩ đến gia thế giàu sang của đối phương, suốt đời vô ưu vô lự, có lẽ vì thế nên người kia mới có thể tươi cười suốt ngày như vậy.

Phương Giáo Toàn xoa xoa mái tóc của Lăng Hiểu Mai, thật ra hôm nay bọn họ cũng chưa vui chơi được nhiều, y biết Lăng Tâm Phàm rất khách sáo, dường như không biết nên nói chuyện với mình như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn thấy gương mặt của hắn đang đỏ lên, Phương Giáo Toàn cũng cảm thấy đó là một loại tuyệt đỉnh hưởng thụ.

Bất quá giai nhân lại không có phúc sức mỹ lệ để phối hợp, trong đầu y đang âm thầm suy nghĩ, muốn đưa Lăng Tâm Phàm đến bố trang (nơi bán quần áo), giúp hắn mua vài bộ y phục thật đẹp về mặc, nhân tiện vứt luôn mảnh áo rách nát trên người hắn.

Nếu sự tình diễn biến tốt hơn nữa, thì Lăng Tâm Phàm sẽ vì y mà mặc lên người bộ quần áo mới, sau đó hắn nằm ở trên giường, chậm rãi cởi quần áo ra.....Nghĩ đến đây, Phương Giáo Toàn vội vàng lắc đầu, mới lần đầu tiên gặp mặt, mà đã có ý nghĩ muốn cởi y phục của người ta là không được, không đứng đắn chút nào cả.

“Lăng đại ca, Hiểu Mai khả ái quá, nhà của ta có mở một bố trang, vài vóc cũng tốt lắm, ta muốn chọn cho nàng vài bộ y phục, người có muốn đến xem không?”

Lăng Tâm Phàm vội vàng xua tay: “Không cần đâu, Hiểu Mai mỗi ngày đều có quần áo mới để mặc, sao có thể lãng phí như thế, huống chi tiểu hài tử cứ hai ba tháng lại lớn lên một chút, mua nhiều đồ cũng không mặc được bao nhiêu đâu.”

Tính tiết kiệm của hắn có điểm thật đáng yêu, bọn nam sủng ở chung với y, mỗi khi ra ngoài, mỗi người đều phải có một bộ đồ mới, còn muốn nào là bảo thạch, trang sức linh ***.... Vậy mà Lăng Tâm Phàm lại khác hẳn.

“Chả sao đâu, ai bảo nàng xinh quá, nên ta mới muốn mua y phục cho nàng, chúng ta đi thôi, Lăng đại ca.”

Hắn cũng bất chấp tất cả, liền ôm lấy đầu vai Lăng Tâm Phàm khiến hắn thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, mặt cũng đỏ bừng, có điểm không quen: “Phương...”

“Gọi Giáo Toàn là được rồi.”

Y biết rõ hắn đang xấu hổ, nên cố ý cải biến trọng tâm câu chuyện, còn cúi đầu xuống, lợi dụng lúc Lăng Tâm Phàm không chú ý, Phương Giáo Toàn liền hít sâu mùi hương thơm ngát nơi mép tóc của hắn, thơm quá a, mùi thơm của cơ thể thật là mị nhân, khiến y càng muốn có được hắn.

“Giáo Toàn, ta... Ta...”

Hắn muốn đẩy bàn tay đang nắm giữ đầu vai của mình ra, thế nhưng lại không dám manh động, hắn khẩn trương hé ra khuôn mặt ửng đỏ đến lợi hại, Phương Giáo Toàn chết cũng giữ chặt lấy hắn không chịu buông, kéo hắn đi về hướng bố trang: “Đi, đi, chúng ta đi xem vài vóc.”

“Xem vài gì vậy?”

Lăng Dương Lam từ xa xa chạy đến, vẻ mặt vô cùng hàn khốc, Phương Giáo Toàn cất tiếng cười to, y vốn không phải là một người hay ghi hận trong lòng, tuy mới cãi nhau nảy lửa với Lăng Dương Lam lúc sáng sớm, thế nhưng lúc này tâm tình của y đang hảo, nên đều đã quên hết rồi.

“Dương Lam, nút buộc trên áo của người kết sai rồi, ban ngày mà lại miệt mài như thế, không tốt lắm a.” (=) bà Lam lo đi đánh ghen, nên thắt nút lộn.)

Y cười đến đau cả bụng, Lăng Tâm Phàm vốn không hiểu Phương Giáo Toàn đang nói cái gì, thấy bộ dạng y cười có chút khoa trương, hần lại nhìn sang Lăng Dương Lam, đúng là nút buộc trên y phục bị sai lệch, hần mới bừng tỉnh đại ngộ, có lẽ ngày hôm nay Lăng Dương Lam cùng nam tử xinh đẹp kia đã làm chuyện ấy thật cuồng loạn, cho nên khi bước xuống giường, y kết bị sai mà cũng không có phát hiện.

Lăng Dương Lam lạnh lùng nói: “Ta hỏi người muốn đi xem vải vóc gì? Người đừng cười ha ha nữa.”

Đôi mắt giận dữ đầy tia hung quang tròng lên, lúc vừa nhìn thấy Phương Giáo Toàn ôm chặt đầu vai của Lăng Tâm Phàm, mắt Lăng Dương Lam hầu như cũng sắp phun ra lửa, tên tiện nhân, mới có một buổi chiều, mà đã câu dẫn Phương Giáo Toàn đến trình độ này.

Thấy thần sắc của y câu lệ, Phương Giáo Toàn cũng không đùa giỡn nữa, dù sao mình cũng không phải là tôi tớ nhà y, y hung dữ với ai vậy a: “Có gì không, ta định mua cho Hiểu Mai mấy bộ đồ mới, nên mới rủ Lăng đại ca đến bố trang, nghe nói vừa nhập thêm hàng mới...”

“Vậy đưa Hiểu Mai đi là được rồi, để Lăng Tâm Phàm về với ta, ngày hôm nay hần còn chưa làm xong việc.”

“Mấy việc nặng đó bảo tôi tớ đi làm là được rồi, cũng không phải là chuyện đại sự gì, khó có dịp đưa hai người bọn họ đến bố trang của ta mà.”

Phương Giáo Toàn nghĩ y bắt Lăng Tâm Phàm làm việc nặng là đã rất quá phận rồi, hiếm khi được đưa hần ra ngoài dạo chơi, vậy mà còn bắt hần phải trở về tiếp tục làm việc, thực sự y xem ca ca của mình như tôi tớ sao? Huống chi Phương Giáo Toàn chỉ lấy cớ là mua y phục cho Hiểu Mai, kỳ thực là muốn mua cho Lăng Tâm Phàm cơ.

“Dù không cần làm việc, thì cũng phải ăn tối cùng nương!”

Phương Giáo Toàn cảm thấy Lăng Dương Lam quả thực là có ý gây sự, hiện tại sắc trời sáng trưng, còn lâu lắm mới đến bữa tối, đến tối cùng là y muốn làm gì đây?

“Trước bữa tối ta sẽ đưa hần về, được rồi chứ?”

Lăng Dương Lam không còn lời nào để nói, y hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Tâm Phàm: “Quên đi, có hần ăn cơm chung hay không cũng chẳng quan trọng, người muốn dẫn hần đi đâu thì tùy, khỏi cần phiền ta.”

Lăng Tâm Phàm thấy y thốt ra lời trách móc như vậy, có chút nao núng, Phương Giáo Toàn vẫn ôm chặt đầu vai hần, cũng biết rõ Lăng Dương Lam nói có hơi quá đáng, mới cố ý hòa hoãn ngữ khí, còn nỗ lực dỗ ngọt Lăng Tâm Phàm: “Đi thôi, vậy đêm nay chúng ta sẽ đến một tửu lâu để ăn nha, trong tửu lâu còn có người biết phun lửa nữa nè, Hiểu Mai, có muốn xem không?”

Lăng Hiểu Mai vừa nghe đến mấy chuyện cổ quái, liền gật đầu liên tục: “Muốn xem, thúc thúc, ta muốn xem.”

“Vậy đi thôi.”

Phương Giáo Toàn đưa Lăng Tâm Phàm cùng Lăng Hiểu Mai đi ra ngoài, trong lòng còn âm thầm phát ra lời thề, phải mau chóng đưa Lăng Tâm Phàm ra khỏi Lăng gia, dần xếp cho hần ở lại trong phủ của mình, nhìn thái độ Lăng Dương Lam đối xử với hần, đã biết hần ở tại Lăng gia nhất định đã chịu rất nhiều gian nan khổ sở.

Bất quá Lăng Dương Lam cũng thực sự quý dị, rõ ràng cả hai đã quen biết nhau khá lâu năm, tính tình của y tuy rằng âm trầm bất định, nhưng cũng không phải là một người xấu, bình thường đối với tôi tớ cũng coi như rất khách khí, nhưng vì sao lại đối xử với ca ca vô tình vô nghĩa như vậy, thật là cổ quái.

Lăng Tâm Phàm hoàn toàn không thể từ chối, Phương Giáo Toàn rất kiên quyết, hơn nữa, mặc kệ hần chối từ ra sao, Phương Giáo Toàn giống như không hề nghe đến.

Y giúp hần chọn vài kiện y phục, bộ nào cũng nói là rất thích hợp với hần, cho hần thử thật nhiều vải vóc. Lăng Tâm Phàm biết, nhất định đây đều là những thứ có giá trên trời, hần liên tục nói không muốn, nhưng

Phương Giáo Toàn lại nghiêm túc nói: “Trước đây,ta còn tặng nhiều thứ quý hiếm hơn cho những người khác, cũng không đáng là gì, mấy món này không hề đắt, ngươi cứ dùng đi.”

Lúc này,khi vừa vào đến bố trang, Phương Giáo Toàn liền gọi người mang đến bộ y phục tốt nhất cho hần thay, hần vẫn xua tay không chịu,thể nhưng người kia liền đẩy mạnh hần vào bên trong phòng thay đồ, đòi thoát y phục của hần, hần sợ đến mức thiếu chút nữa đã chạy trốn chết, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn tự thay quần áo và đồ dùng hàng ngày.

Bất quá trong lúc hần thay y phục thì Phương Giáo Toàn cũng không chịu ly khai, Lăng Tâm Phàm lo sợ bất an, chẳng biết vì sao y lại muốn đứng nhìn mình. Hần không quen lỏa thể trước mặt người khác,nên cứ dùng tay che trước che sau,che che lấp lấp một hồi lâu, nói thay xong quần áo.

Có điều Lăng Tâm Phàm không ngờ rằng, sự tình diễn ra trong phòng thay quần áo từ này đến giờ đều không thoát khỏi ánh mắt chăm chú của Phương Giáo Toàn, thấy y nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, hần cảm thấy thật quái dị, hơn nữa, Phương Giáo Toàn còn sờ mó khắp người hần, nói là phải giúp hần điều chỉnh vật áo, Lăng Tâm Phàm khẩn trương đứng bất động,mặc cho y mân mê sợi tóc của mình, đồng thời còn phát ra giọng nói khàn khàn: “Ngươi thật xinh đẹp.” (Anh Toàn dê quá nha,như thế là không được.)

Lăng Tâm Phàm chỉ cảm thấy y nói ra những lời này có chút kì lạ, nhưng hần không hiểu cảm giác đó là gì, hần lui về phía sau mấy bước: “Ta... Đã già rồi, không đẹp.”

Phương Giáo Toàn ha ha cười nói: “Không, ngươi rất đẹp, ta đã chạm qua rất nhiều nam nhân, thể nhưng chưa có ai đẹp bằng ngươi.”

Lăng Tâm Phàm đỏ mặt chạy ra khỏi phòng, Phương Giáo Toàn vẫn một mực đứng ở phía sau nhìn hần, thấy hần rất không được tự nhiên, ngay cả lúc ăn cơm chiều, Phương Giáo Toàn vẫn dùng ánh mắt nóng bỏng mà nhìn, khiến hần đứng ngồi không yên.

...

...

Buổi tối, rốt cục bọn họ cũng về tới Lăng gia,sau khi từ già Phương Giáo Toàn, trong ngực Lăng Tâm Phàm lại dấy lên một tia khẩn trương, hần giục Hiếu Mai: “Đi vào ngủ với bà bà đi con, suốt một ngày con không ở nhà, bà bà nhất định rất nhớ con.”

“Hảo.”

Chơi cả một ngày, Lăng Hiếu Mai cũng cảm thấy thật mệt mỏi, nàng vào phòng của bà bà mà ngủ, còn Lăng Tâm Phàm cũng uể oải không kém, hần đẩy cửa phòng ra, lê bước đi vào,bên trong phòng đã thấp thoáng một ngọn tiểu đăng, thể nhưng bởi vì hần quá mệt, nên không hề chú ý tới.

Y phục trên người thật sang quý, hần nhẹ nhàng cởi xuống, quý trọng vuốt ve, hần say đắm sờ soạng bộ y phục suốt một hồi lâu, bộ đồ này mặc vào vừa mềm vừa nhẹ, hần chưa từng mặc qua loại y phục tốt như thế, trong lòng thầm cảm tạ Phương Giáo Toàn.

“Đi chơi đến nửa đêm mới về, ngày hôm nay vui quá nhỉ?”

Thanh âm của Lăng Dương Lam vang lên, Lăng Tâm Phàm bị y làm cho giật cả mình, ngay cả y phục trong tay cũng bị rơi trên mặt đất, Lăng Dương Lam tiến nhanh tới, nhặt kiện y phục lên, xúc cảm trên tay, khiến y biết được đây là loại y phục có giá trị xa xỉ, bất quá y cũng biết rõ, từ trước đến nay Phương Giáo Toàn đối với đám nam sủng hầu hạ mình thì luôn hữu cầu tất ứng (xin thì cho), dù sao đây chỉ là một kiện y phục lót, căn bản là y không thèm để vào mắt.

“Dương Lam...”

Lăng Tâm Phàm sắc mặt đỏ bừng, trên người hần chỉ đang mặc một bộ đồ mỏng manh,nên tất cả đường cong hầu như đều bị bại lộ, ánh mắt của Lăng Dương Lam không ngừng đảo qua đảo lại dò xét ở trên người hần, Lăng Tâm Phàm cho rằng Lăng Dương Lam không thích hần ăn mặc lỏa thể, cho nên muốn phủ thêm một kiện quần áo, thể nhưng Lăng Dương Lam đang chắn ở phía trước, mà kiện y phục mình muốn mặc, lại bị y cầm ở trong tay.

“Ngày hôm nay chơi vui không?”

Y hét đến chói tai, đối với loại khẩu khí dữ tợn này, Lăng Tâm Phàm cũng đã nghe quen rồi, nên hấn thành thực mà chống đỡ.

“Vui lắm.”

“Các người đã chơi những gì?”

Lời nói ngang ngược, không hề có ý định tôn trọng đối phương, thế nhưng Lăng Tâm Phàm lại không hiểu được ngụ ý của y, hấn chỉ cảm thấy bầu không khí thật đáng sợ, hơn nữa cũng không biết vì sao Lăng Dương Lam lại dùng loại khẩu khí này để nói chuyện với hấn.

“Chúng ta đến vùng ngoại ô dạo chơi, sau lại đến bổ trang mua y phục...”

“Vậy kiện y phục này là do Phương Giáo Toàn mua cho người?”

Đây là sự thực nên Lăng Tâm Phàm bất an gật đầu.

Lăng Dương Lam liền thưởng ngay cho hấn một cái tát thô bạo, Lăng Tâm Phàm bị đánh ngã ngồi lên trên giường, Lăng Dương Lam gầm nhẹ nói: “Người bảo y mua quần áo cho người, người có còn để Lăng gia ta vào mắt hay không? Phương Giáo Toàn sẽ nghĩ sao? Nghĩ là ta hà khắc người, nên mới phải mua quần áo cho người mặc. Người muốn làm ta mất hết mặt mũi hay sao?”

Ủy khuất khiến Lăng Tâm Phàm bật khóc, hấn chẳng biết chỉ vì vài món y phục, mà lại khiến cho người khác nghĩ xấu về Dương Lam.

“Ta có khước từ, thế nhưng... Thế nhưng...”

“Ta không muốn nghe mượn cớ.”

Lăng Dương Lam lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ y đã mua cho người bao nhiêu y phục, trả lại toàn bộ cho ta! Người muốn mặc y phục, thì ngày mai ta sẽ cho người mang đến, người muốn mua bao nhiêu thì mua, đừng có làm chuyện khiến ta xấu hổ, bộ dáng quê mùa lại ngu xuẩn của người, mà còn dám nói là ca ca của ta, thật không thể chịu nổi.”

Sau khi nói xong, Lăng Dương Lam liền cầm quần áo vứt lên người của hấn, giận dữ đi ra ngoài, bỏ lại Lăng Tâm Phàm khóc đến đôi mắt sưng đỏ, hấn chẳng biết mình đã làm Lăng Dương Lam mất mặt ở điểm nào, thế nhưng hấn cũng không dám cãi lại. Lúc còn ở nông thôn, hấn cầm đầu làm việc quần quật cả ngày, chỉ cần có được ba bữa cơm ăn là đủ rồi, còn ở nơi đây, hấn thật sự không biết nhiều về cách suy nghĩ cùng lối sống của người dân thành thị bằng Lăng Dương Lam.

Từ đó về sau, Phương Giáo Toàn nghĩ muốn đưa hấn đi ra ngoài chơi, hấn cũng không dám đi theo, dùng hết cách để cự tuyệt, tính tình của Phương Giáo Toàn cho dù có tốt cách mấy, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ nổi giận.

Lăng Tâm Phàm còn trả lại toàn bộ y phục cho Phương Giáo Toàn, điều này khiến y phi thường mất hứng, số lần tìm đến hấn càng ngày càng ít đi, lúc này hấn mới hồi phục được bình tĩnh.

Chậc bà Lam thật khủng khiếp.= =”

7. Chương 6-1

Phương Giáo Toàn uống rượu như uống nước lã, hai tên tiểu quan ở bên cạnh vẫn không ngừng rót thêm rượu, y vừa uống vừa kéo hai tên nam tử vào trong lòng, hôn lên môi bọn họ một cách phóng dăng.

Lăng Dương Lam chỉ mỉm cười nhìn một màn trước mắt: “Ta thấy người đạo này tâm tình bất hảo, nên mới bày tiệc rượu mời người, tiểu quan ở đây đều là những người xuất sắc nhất đấy, người muốn mấy người thì cứ mặc sức mà chọn.”

Tâm tình của Phương Giáo Toàn đích xác là rất bất hảo trong hai tháng gần đây, hơn nữa càng ngày càng có vẻ ác liệt hơn, nguyên nhân mọi chuyện cũng đều là do Lăng Tâm Phàm mà ra, mỗi khi y muốn đưa hấn đi ra ngoài chơi, thì hấn lại dùng hết mọi cách để từ chối, nhất định không chịu đi theo y.

Tất cả y phục mua cho hấn, hấn cũng gửi trả lại toàn bộ, chỉ kèm theo một câu xin lỗi đơn giản, y tưởng hấn không hài lòng do màu sắc và hoa văn trên y phục không được *** hảo, nên mới khẩn trương mua ngay thứ khác tặng hấn, kết quả, hấn cũng gửi trả lại tất cả.

Phương Giáo Toàn nhìn không được giận dữ, hỏi hấn lý do, thì Lăng Tâm Phàm chỉ biết luôn miệng nói xin lỗi, khiến y thiếu chút nữa đã giận sôi gan, cho tới bây giờ y cũng chưa từng gặp qua nam nhân nào vô lý và khách sáo đến thế.

Tiểu Thao lo rót rượu cho Lăng Dương Lam, lúc này tâm tình của Lăng Dương Lam đang rất tốt, sau khi nâng chén uống cạn, y còn hôn lên gò má của Tiểu Thao một cái, khiến đôi gò má kia liền ửng hồng lên thật khả ái.

Phương Giáo Toàn nhìn Tiểu Thao, thấy Tiểu Thao cũng là một mỹ nhân hiếm có, y nói với Lăng Dương Lam: “Đây mới đúng là đối tượng bao dưỡng của ngươi sao?”

Lúc đầu, y vốn hiểu lầm Lăng Tâm Phàm là nam sủng của Lăng Dương Lam, Lăng Dương Lam cười nói: “Đúng vậy, Tiểu Thao vừa xinh đẹp lại vừa ngoan ngoãn, lúc ở trên giường cũng vô cùng nóng bỏng, có thể nói là tình nhân trong mộng của các nam nhân.”

Trong số những tiểu quan đang ngồi bồi rượu, thì Tiểu Thao là kẻ có tư sắc nhất, da cũng trắng nhất, Lăng Dương Lam giật y phục của Tiểu Thao xuống, để lộ ra hai điểm hồng nhũ rực rỡ, khiến Phương Giáo Toàn nhìn không chuyển mắt.

“Nếu ngươi thích Tiểu Thao, thì ta sẽ tặng cho ngươi, bảo đảm suốt ba tháng cũng không biết chán.”

Tiểu Thao sững sốt một chút, thế nhưng hấn thân ở hoan trường (chốn mua vui), nên chỉ cần có tiền là được, nếu chỉ trung thành với một người, xem như là tự chặt đứt con đường tài lộ của bản thân.

Hấn cười duyên tựa đầu vào lòng Lăng Dương Lam: “Đáng ghét, Lăng thiếu gia, người có thể nhường ta cho người khác sao? Không phải người đã từng nói ta là tình nhân trong mộng của nam nhân sao? Người thực sự bỏ được ta?”

Lăng Dương Lam hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của hấn: “Ta cùng Giáo Toàn là hảo bằng hữu, đồ tốt, đương nhiên phải chia sẻ với bằng hữu tốt a.” (xì, có dám cho ‘bạn tốt’ sờ múi em Phàm đâu.)

Lúc này Phương Giáo Toàn mới chậm rãi dời ánh mắt, y lắc đầu: “Không được, không có hứng thú.”

Y cũng đẩy luôn hai tên tiểu quan ở bên cạnh ra, nguyên bản là muốn tới tìm hoan mua vui, giải buồn hóa sầu, thế nhưng càng uống rượu thì lại càng sầu hơn, tâm tình càng thêm trống rỗng, y thực sự không rõ vì sao Lăng Tâm Phàm lại bảo trì cự ly đối với mình, y đã đối xử với hấn rất tốt, không phải sao?

Lăng Dương Lam nháy mắt một cái, hai tên tiểu quan kiều mị khác lại tiến vào thay thế, Lăng Dương Lam nói nhỏ vào tai Tiểu Thao: “Ngày hôm nay nếu ngươi đưa được y lên giường, ta sẽ chi gấp đôi ngân lượng.” Không cho phép y nghĩ đến Lăng Tâm Phàm nữa, kẻ kia không xứng.

Tiểu Thao nghe thế liền sáng rực cả hai mắt, hấn nhanh chóng thay đổi vị trí, vội tiến đến bên cạnh Phương Giáo Toàn, kính y một chén rượu, Phương Giáo Toàn tiếp nhận chén rượu, rồi uống một hơi cạn sạch, những nam tử này tuy mỹ tác mỹ hĩ, nhưng y vẫn có cảm giác tựa như thiếu mất một thứ gì đó.

“Ta thực sự không hiểu, Dương Lam, ta đâu phải là loại dung mạo khó coi, gia sản cũng sung túc, người thích ta nhiều vô số kể, vì sao...”

Y nói đến đây thì lặng im, Lăng Dương Lam lại kính y một chén rượu: “Người miên man suy nghĩ cái gì vậy? Ai chẳng biết Phương công tử ngươi chính là phú giáp một phương, anh tuấn cái thế, muốn bao nhiêu người thì sẽ có được bấy nhiêu cơ mà.”

“Không phải kẻ nào cũng thích ta!”

Giọng điệu Phương Giáo Toàn nói ra có chút khổ sở, trên thực tế, suốt hai tháng nay, y cũng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Lăng Dương Lam lại nói: “Vậy chỉ có thể nói người kia không biết nhìn xa trông rộng, đối với kẻ không thức thời như vậy, người cần gì phải suy nghĩ nhiều, quên hẳn đi, hà tất phải hao tổn *** thần như thế?”

” Dương Lam, người không hiểu, bất quá làm sao người có thể hiểu được? Người cứ thay người tình như thay áo vậy a.”

Nhưng mà, nghĩ kỹ lại thì y cũng đâu có tư cách phê bình Lăng Dương Lam.

“Không sai, ta trước đây cũng chả khác gì người, thế nhưng hiện tại ta thực sự rất nghiêm túc, đối phương chính là Con gái nhà lành a, có phải bởi vì trước đây ta rất trác táng, danh tiếng quá xấu, đã bị hắt biệt được, cho nên hẳn mới không muốn gặp ta nữa?”

“Con gái nhà lành cái rắm, ai biết hẳn có ngầm câu dẫn người hay không?”

Lăng Dương Lam nói ra thật hèn mọn, Phương Giáo Toàn nghe thấy hoàn toàn không đồng ý: “Không phải như vậy đâu, có đôi khi nhìn qua thân thể cũng biết được mà, thân thể của hẳn rất đẹp, tựa như là lần đầu tiên...”

“Cái gì? Thân thể?” Lăng Dương Lam không ngờ Lăng Tâm Phàm ngay cả thân thể mà cũng để cho Phương Giáo Toàn xem qua, đúng là cái tên nam nhân vô sỉ tệ hại, không chuyện gì là hẳn không dám làm.

Chén rượu đang nâng lên bị dừng lại giữa không trung, Lăng Dương Lam nắm chặt nắm tay lại, nhưng ngữ khí vẫn cố gắng làm ra vẻ thập phần tự nhiên: “Cái gì mà lần đầu với lần sau chứ hả? Người bị điên rồi sao? Chỉ cần có nam nhân xinh đẹp để thỏa mãn *** là được rồi. Không nên suy nghĩ nhiều.”

Tiểu Thao đã nhân cơ hội mà dựa sát vào người Phương Giáo Toàn, bàn tay khéo léo vỗ về nơi mẫn cảm của đối phương, khiến Phương Giáo Toàn ngưỡng thẳng cổ, một trận vui vẻ thư sướng mau chóng trào dâng, y nhìn kỹ gương mặt Tiểu Thao, lộ ra một nụ cười đầy tịch mịch, dung mạo của hẳn có chút giống với Lăng Tâm Phàm, chỉ bất quá Lăng Tâm Phàm so với hẳn đẹp hơn, càng dịu dàng hơn.

Mà Tiểu Thao liền trực tiếp thoát hạ y phục trên người xuống, tay hẳn khoác lên vai Phương Giáo Toàn, rất nhanh, nửa thân trên đã hoàn toàn xích lõa, gương mặt tuy là có điểm hơi giống, thế nhưng thân thể lại hoàn toàn khác hẳn.

Tiểu Thao rõ ràng đã sớm hình thành thói quen bôi dãi nam nhân, nên trên người nơi đâu cũng giữ lại vết tích ái dục, còn dáng vẻ của Lăng Tâm Phàm lại vô cùng non nớt, mỹ lệ.

“Mặt của hẳn có điểm giống, thế nhưng thân thể thì không...” Phương Giáo Toàn nhỏ giọng bình luận.

“Thân thể có chỗ nào không giống?”

Thanh âm Lăng Dương Lam đã bắt đầu tràn ngập sự âm u, thế nhưng Phương Giáo Toàn vẫn không nhận ra, y nhớ lại cảnh tượng bên trong gian phòng thử đồ hôn ám, đã chính mắt nhìn thấy một màn lỏa thể xinh đẹp đến cực điểm, nếu không phải đó là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, thì nói không chừng y đã khắc chế không được mà thượng lên thân thể của người kia rồi, y sẽ để lại vô số ấn ký ở trên đó....

“Rất nhiều nơi không giống, mùi thơm cơ thể của người kia thơm lắm, không có mùi son phấn, chính là một cổ vị đạo nhân nhạt, thực sự đã khiến ta mê muội.”

Mùi thơm của cơ thể? Bọn họ đã lên giường rồi sao?

Lăng Dương Lam liếc nhìn Tiểu Thao, đôi mắt lúc này đã trở nên đỏ đậm, y lại ghé vào lỗ tai hẳn nói nhỏ: “Mê hoặc Phương Giáo Toàn cho ta, ta sẽ chỉ gấp hai mươi lần, nếu y mang người về nhà, ta sẽ chỉ gấp trăm.”

Hai tay Lăng Dương Lam xả mạnh, liền xé rách quần áo của Tiểu Thao, khiến hẳn hầu như toàn thân đều xích lõa, thân thể Tiểu Thao rất đẹp, khiến Phương Giáo Toàn cũng thở không ra hơi, lúc mặt Tiểu Thao đỏ lên, phi thường giống với Lăng Tâm Phàm, hơn nữa men cay cũng dần dần nẩy lên, Phương Giáo Toàn bắt đầu cảm thấy thần trí không rõ ràng, y vươn tay ra, vuốt ve thân thể Tiểu Thao.

Tiểu Thao thấp giọng rên rỉ, giang hai tay ôm lấy cổ Phương Giáo Toàn, hân hoan phát ra thanh âm khàn khàn tràn ngập gợi cảm: “Phương thiếu gia, chúng ta vào phòng đi, Tiểu Thao muốn hầu hạ người.”

“Tâm Phàm, người thật là đẹp...”

Phương Giáo Toàn thì thảo luận, xem ra trong mắt của y, Tiểu Thao đã hoàn toàn biến thành Lăng Tâm Phàm, mà lúc này, người trong mộng lại đang muốn hiến dâng tất cả cho y.

Y ôm lấy Tiểu Thao, liền bắt đầu hôn nồng nhiệt lên môi hắn, hận không thể lập tức thâm nhập vào trong cơ thể của mình, thỏa mãn sở hữu ***, cùng bù đắp lại nỗi nhớ nhung suốt hai tháng ngăn cách.

Thấy Lăng Dương Lam gật đầu, Tiểu Thao lập tức kéo Phương Giáo Toàn vào trong nội thất, hân hoan thanh yêu kiều, khiến Phương Giáo Toàn mê loạn đến cực điểm, hoàn toàn đã quên thân đang ở nơi nào. Mọi việc đã được an bài ổn thỏa, Lăng Dương Lam mới chậm rãi đứng dậy, im lặng ly khai.

Lăng Tâm Phàm lau mồ hôi đang nhỏ giọt trên mặt, hôm nay thái dương thật gay gắt, khí trời nóng bức. Sau khi hắn quét hết đám lá rụng ngoài sân, mới nhận ra mồ hôi tuôn rơi như mưa hạ, hắn dùng nước trong để rửa mặt, mới cảm thấy mát mẻ hơn được đôi chút.

“Tiểu ca.”

Lăng Tâm Phàm vội vàng xoay người lại, Ô tổng quản ở ngay sau lưng hắn, dạo này tôi tớ trong Lăng phủ dường như đều không dám nhìn thẳng mặt hắn, ngay cả Lý Mãnh trước đây vốn không ưa Lăng Tâm Phàm, hiện tại vừa thấy hắn ở đằng xa, liền vội vã chuyển dời tầm mắt, một mực né tránh, kỳ lạ là ngay cả Ô tổng quản cũng vậy.

“Có chuyện gì không, tổng quản?”

Tổng quản nuốt nước bọt một cái ực, nhớ lại lúc Lăng Tâm Phàm vừa bước đến Lăng gia, cơ thể gầy gò của hắn vừa bắn lại vừa thối, ai có thể ngờ được chỉ sau mấy tháng, gương mặt lại trở nên tròn trịa khả ái, răng trắng môi đỏ mọng, đúng là một tuyệt sắc giai nhân, cho dù Ô tổng quản đã là lão nhân gần đất xa trời, thế nhưng trông ngực vẫn không thể tự chủ mà đập thình thịch khi đến gần hắn.

Lý Mãnh càng thâm hại hơn, y thường trốn ở một góc tự oán giận (chắc ngồi tự kỷ, đếm đá cuội), y không dám nhìn Lăng Tâm Phàm, vì vừa nhìn thấy hắn, về nhà lại cảm thấy lão bà của mình xấu hổ. Tất cả cũng do Lăng Tâm Phàm quá mức đơn thuần thành thật, làm việc chăm chỉ, khiến người khác không thể giận dữ hay sinh sự với hắn, đó là vì Lăng Tâm Phàm quá đẹp chứ đâu phải lỗi tại y. (Ý bạn ấy là: Không nên trách bạn ấy không chung thủy với vợ của mình, mà là do em Phàm đẹp wa, nên bạn ấy phải động tâm thôi. Haizz, đều là ngoài ý muốn cả.)

“Thiếu gia cho gọi người, bảo là có việc muốn hỏi.”

“A, vâng.”

Ô tổng quản có dự cảm hơi bất an, y căn dặn: “Ta thấy ngày hôm nay thần sắc của thiếu gia rất xấu, người cần thận một chút nha.”

“Ta sẽ thận trọng.”

Ngày hôm đó, sau khi bị Lăng Dương Lam tát cho một bạt tay, hắn không dám đi gặp Phương Giáo Toàn nữa, cũng trả lại hết y phục cho người kia rồi, có lẽ hôm nay Lăng Dương Lam sẽ không nhằm vào việc đó để mắng hắn, chẳng biết y cho gọi có chuyện gì đây, y chưa bao giờ chủ động gọi hắn đến hỏi chuyện.

Tuy rằng lần trước, Lăng Dương Lam thật sự có gọi người đến may đồ cho hắn, vị thợ may bảo hắn chọn lụa vải vóc, thế nhưng bởi vì hắn cảm thấy rất nan kham khổ sở, nên chẳng dám chọn món gì cả, vị kia thấy hắn hèn mọn, nên cũng không thèm tỏ ra tôn trọng, sau đó chỉ gửi đến cho Lăng Tâm Phàm vài bộ y phục làm bằng vải thô, kích cỡ cũng không vừa người, thế nhưng hắn lại cảm thấy rất mỹ mãn.

Lăng Tâm Phàm chậm rãi đi đến gian phòng của Lăng Dương Lam, hắn gõ cửa, nhẹ giọng gọi: “Dương Lam.”

“Vào đi.”

Thanh âm Lăng Dương Lam rất âm hàn, khiến Lăng Tâm Phàm nghe xong cực kì lo sợ, hần rụt rè đẩy cửa ra, Lăng Dương Lam đang ngồi ở trên ghế, chăm chú nhìn hần.

Hần bỗng nhiên cảm thấy bất an vô cùng, chân tay luống cuống nói: “Người gọi ta sao?”

“Đến đây.”

Hần tiến lên phía trước hai bước, Lăng Dương Lam lại nói thêm lần nữa: “Đến gần hơn.”

Hần lại tiến lên thêm hai bước, thế nhưng vẫn giữ cự ly khá xa với đối phương, Lăng Dương Lam tức giận cầm lấy cái chén ném xuống đất, y rống to: “Ta bảo người đến đây, người nghe không hiểu sao?”

(Chắc,cha chồng thật vũ phu,ở với ông này sẽ bị áp lực tâm lí lắm đây ==)

Tên Lam thật là nham hiểm nha.:(.Tiêu em Phàm rồi, cô gái nhà lành sắp bị thất thân.

8. Chương 6-2

Lăng Tâm Phàm run rẩy đứng đối diện với Lăng Dương Lam, y đứng lên, gương mặt trở nên vằn vẹo thật khó coi, dường như đang cực kì phẫn nộ, điều này làm cho Lăng Tâm Phàm sợ đến mức chân cũng nhuyển đi một nửa.

“Người dám để cho Phương Giáo Toàn xem qua thân thể của người à? Y còn nghĩ được hương thơm trên thân thể người? Chẳng phải ta đã bảo người không được đi ra ngoài cùng với y nữa hay sao? Các người còn dám lên giường ngủ với nhau?”

“Không... Không, hai nam nhân làm sao có thể...”

Hần nói đến đây thì vội đình khẩu (ngậm miệng), lập tức nhớ tới hình ảnh Lăng Dương Lam làm tình cùng với tên nam tử trẻ tuổi kia, buổi tối ngày hôm đó, nếu không phải Lăng Dương Lam cố ý đùa cợt hần, thì có lẽ cả hai cũng đã.....

Lăng Dương Lam thô bạo đẩy hần ngã xuống giường, bị y đối xử như vậy, hần hoảng sợ đến mức sắp phát khóc, tay chân không ngừng run lấy bầy, Lăng Dương Lam cũng không nói thêm điều gì, chỉ lẳng lặng nằm đè lên trên thân thể của hần.

“Người biết câu dẫn ta vô vọng, nên mới đi tìm người khác đúng không?”

“Không phải, không phải như thế, ta không có gặp y nữa mà, thực sự...”

Thế trọng của Lăng Dương Lam khiến Lăng Tâm Phàm bị đè ép hầu như không thở nổi, y còn nhanh tay thoát hạ y phục của hần xuống, Lăng Tâm Phàm vội níu kéo cánh tay đối phương, luôn miệng cầu xin: “Không nên, Dương Lam, không nên như vậy...”

Y liền chặn ngay đôi môi của hần lại, thoả thích với đầu lưỡi vào bên trong thăm dò thân nội, say sưa hút lấy dòng mật dịch thơm ngát hương lan kia, hai phiến lưỡi giao triền cùng nhau, lúc này, đầu óc của Lăng Tâm Phàm cũng trở nên mê muội như đang bị say sóng.

“Người khác có thể hưởng thụ, vì sao ta lại không cơ chứ? Dù sao cũng chỉ là phát tiết nhục dục mà thôi, ta sẽ chống mắt lên nhìn thử, để xem người có khả năng gì mà dám câu dẫn ta.”

Lăng Tâm Phàm không hiểu y đang lắm bắm cái gì, Lăng Dương Lam vẫn loay hoay gỡ bỏ y kết của hần xuống, bây giờ nửa thân trên đã hoàn toàn xích lõa, đôi môi cả hai mới luyến tiếc rời xa nhau. Lăng Dương Lam lại dùng ngón tay vuốt ve hai khối hồng nhũ nhỏ của hần, loại kích thích này khiến cho Lăng Tâm Phàm hầu như không chịu nổi nữa, hần không hiểu vì sao nam nhân lại có thể mãnh cảm như thế, hơn nữa cảm thụ cũng rất tuyệt vời.

Lấy ngón tay mơn trớn vẫn còn chưa đủ, Lăng Dương Lam cúi thấp người xuống, há miệng cắn nhẹ, thân thể Lăng Tâm Phàm run run lên, hần thở dốc nhanh hơn, thất lưng cũng có chút phản ứng. Lăng Dương

Lam quần lấy hạ khố của hắn, sau đó liền nhanh chóng cởi bỏ, sau đó toàn thân Lăng Tâm Phàm đã xích lửa nằm cùng Lăng Dương Lam ở trên giường.

Hương thơm cơ thể của hắn tựa như lời Phương Giáo Toàn đã nói, vị đạo nhân nhạt thập phần mê người, Lăng Dương Lam lại tiếp tục hôn xuống, tay cầm lấy bộ vị nam tính nơi hạ thân của đối phương. Lăng Tâm Phàm khẽ rên rỉ, nơi đó vừa mới bị chạm vào, liền bắn ra một chất dịch màu trắng đục ẩm ướt.

Lăng Dương Lam thấy thế thì cười rộ lên: “Thích lắm đúng không? Người tốt cuộc có bao nhiêu cơ khát?”

Lăng Tâm Phàm đỏ cả mặt, đã sớm biết rõ Lăng Dương Lam không hề tôn trọng mình, nên hắn vội đẩy y ra: “Được rồi, Dương Lam, chúng ta không thể làm như vậy, như vậy là sai...”

Đối với thái độ ham muốn nhưng còn ra vẻ thanh cao của hắn, Lăng Dương Lam chỉ cười nhạt: “Sai? Sai mà lại khiến cho người sáng khoái đến thế sao?”

Lăng Tâm Phàm còn chưa kịp đáp lời, y liền đưa ngay ngón tay tham tiến vào bên trong hậu huyệt của hắn, Lăng Tâm Phàm thoáng kinh hãi, hai hàng lệ nóng đã doanh đầy tròng. Lăng Dương Lam thì thảo chửi bới, y không ngờ nơi ấy của đối phương lại nhỏ bé như thế, tựa như chưa bao giờ làm chuyện ấy cùng với nam nhân (mi là tên xé tem = =), Tiểu Thao vốn đã quen với việc nằm dưới thân hầu hạ kẻ khác, cho nên hậu huyệt của Tiểu Thao khá trơn, y có thể trực tiếp tiến nhập luôn mà không cần đến giai đoạn chuẩn bị.

Lăng Dương Lam cũng không rút tay ra, ngược lại còn ngậm lấy khối ngọc hành mềm nhuyễn do vừa đạt đến cao trào của Lăng Tâm Phàm vào miệng, hắn muốn giã dựa để cự tuyệt, thế nhưng Lăng Dương Lam xảo diệu dùng khoang miệng vây quanh bộ vị yếu đuối của hắn, cảm giác lửa nóng kia lần thứ hai lại quay trở về.

Lăng Dương Lam thấy hắn có cảm giác, mới dùng ngón tay quẹt một ít du cao để bôi trơn nội bích.

Lăng Tâm Phàm khép hờ hai mắt, cả người phát run lên, ngón tay Lăng Dương Lam lướt đến nơi nào thì hắn lại nhịn không được mà phát ra tiếng ngâm khe khẽ. Tư thái vừa diễm đam đáng yêu lại vừa xinh đẹp như vậy, khiến cho hạ bộ của Lăng Dương Lam hầu như sắp bạo phát, y chưa bao giờ được trải qua cảm nhận mãnh liệt đến mức này, cho dù là Tiểu Thao kỹ xảo đẩy mình cũng không thể...

Lăng Dương Lam thở phì phò (như trâu), nhanh chóng xả hạ quần xuống đất, Lăng Tâm Phàm vừa nhìn thấy cơ thể trắng kiện của đối phương, hắn càng run rẩy lợi hại hơn trước, thấy hắn phản ứng ngây ngô như vậy, một cổ dục vọng muốn chinh phục đột nhiên lại nảy lên trong đầu Lăng Dương Lam.

Y muốn lập tức chạy ào vào bên trong cơ thể của hắn, sau đó không kiêng nể gì mà chiếm đoạt tất cả, thỏa mãn nhu cầu *** cùng sở hữu của bản thân, thế nhưng Lăng Dương Lam vẫn cố gắng kiềm chế, y không làm như vậy, chỉ nhẹ nhàng kéo tay Lăng Tâm Phàm, sau đó đặt lên trên bộ vị dương cương của mình.

“Giúp ta xoa nắn đi, mau lên.”

Thanh âm của Lăng Dương Lam lúc này hầu như đã khàn đến mức phát không ra tiếng, Lăng Tâm Phàm tuy hơi xấu hổ, nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn nghe lời, dùng bàn tay nhỏ bé băng lãnh cầm lấy ngọc hành rồi vụng về xoa nắn, ngay từ đầu dường như hắn đã không biết nên làm cách nào để lấy lòng Lăng Dương Lam, thế nhưng mỗi lần hắn vuốt ve đều khiến y phát sinh tiếng rên rỉ dày đặc.

“Đáng giận, đáng chết...”

Lăng Tâm Phàm chỉ là lấy tay mà thôi, nhưng cũng đủ khiến cho y dục tiên dục tử, nếu mà thực sự được tiến nhập vào trong cơ thể hắn, thì nhất định sẽ càng sáng khoái hơn gấp trăm lần, thế nhưng nơi đó vẫn còn hẹp lắm, nếu tùy tiện tiến nhập sẽ gây thương tổn cho hắn, hơn nữa còn có thể bị thương rất nặng. (Cũng còn chút lương tâm)

“Tiếp tục, mau một chút.”

Y cầm tay Lăng Tâm Phàm, tỉ mỉ dạy cho hắn biết cách nhu lỏng, sau đó lại hôn lên đôi môi của hắn, không ngừng mút liếm, thất lạng yêu kiều của Lăng Tâm Phàm cũng nhẹ ưỡn lên phía trước, tiểu đệ mềm nhuyễn ban nãy rất nhanh liền ngừng đầu dậy.

Thế nhưng vẫn còn chưa đủ, hình ảnh Lăng Tâm Phàm mặt đỏ tâm ấm như thế kia, thực sự khiến cho ngọc hành của Lăng Dương Lam càng trở nên thô to hơn, y đành phải quệt thêm du cao vào ngón tay, tiến nhập vào trong cơ thể đối phương, không ngừng bôi trơn, bộ dạng Lăng Tâm Phàm khi đang anh anh thờ dốc, cũng đẹp đến nỗi y không thể nào thừa thụ được.

Lăng Dương Lam vội vàng lao đến, xô xuyên qua cơ thể Lăng Tâm Phàm, khi nghe đối phương bởi vì đau đớn mà kêu lên, tâm của y tựa như bị kim châm vào, y thực lòng không muốn gây đau đớn cho hân.

Lăng Dương Lam nâng mặt Lăng Tâm Phàm lên, do bị đau nên nước mắt vẫn không ngừng chảy ra, ướt đầm gương mặt của hân, y cẩn thận hôn lên gò má trơn mịn của hân một chút, thuận hậu ôn nhu nói: “Thả lỏng một chút, lúc sau sẽ thư thái ngay thôi.”

“Hảo...”

Lăng Tâm Phàm nhỏ giọng trả lời, cố gắng nén xuống sự đau đớn kịch liệt, thân hình mảnh mai đáng thương, khiến bộ vị nam tính của Lăng Dương Lam đang ở bên trong cơ thể hân càng trưởng to hơn nữa, Lăng Tâm Phàm cảm thụ được sự biến đổi đó, đôi môi cũng không khỏi mấp máy run sợ.

Lăng Dương Lam chậm rãi rút ra, sau đó lại chậm rãi tiến nhập, y cứ như thế lặp lại vài lần, Lăng Tâm Phàm bắt đầu vận vẹo cơ thể, bất quá đau đớn dường như đang dần dần tiêu thất đi, một cỗ khoái hoạt tê dại bắt đầu lan tỏa ra khắp toàn thân.

“Dương Lam... Ta... Ta... Ta...”

Thân thể Lăng Tâm Phàm bắt đầu co quắp lại, nhất là nơi đang nuốt trọn nhiệt vật của Lăng Dương Lam, mỗi lần co rút thì một trận khoái cảm tựa như thủy triều lại nảy lên, Lăng Dương Lam cũng thô thanh rên rỉ, thật là hảo, y chưa từng nghĩ tới Lăng Tâm Phàm lại có thể tuyệt vời như vậy.

Y hôn lên vòm lưng của hân, đồng thời mỗi lần đều tiến nhập đến tận nơi sâu nhất, Lăng Tâm Phàm bắt đầu phát ra thanh âm nức nở mê người, hân vui đùa vào trong chăn, cái mông khê nhếch lên cao, để cho đối phương có thể dễ dàng đi vào sâu hơn nữa.

Lăng Dương Lam nắm lấy cặp mông tuyết trắng của hân, động tác không hề đình trệ, thế nhưng nhìn không thấy biểu tình kiêu mị của Lăng Tâm Phàm khi đạt đến cao trào, nên y vẫn cảm thấy chưa đủ. Lăng Dương Lam rút ngọc hành ra, Lăng Tâm Phàm xoay mặt lại, hân cắn cắn môi dưới nhìn y tựa như đang van xin, nhìn thấy được nhu cầu trong mắt đối phương, hạ bộ nóng rát dường như lại sắp bị bạo khai.

Y liền nâng Lăng Tâm Phàm lên, bắt hân ngồi ở trên đùi mình, thấy hân lộ ra ánh mắt khó hiểu cùng bất an, Lăng Dương Lam mới trầm giọng nói: “Chân quấn vào thắt lưng của ta.”

“Để... Để làm gì?” Hân đỏ mặt, ấp úng hỏi.

Bộ dáng Lăng Tâm Phàm lúc đỏ mặt thật đáng yêu, khiến Lăng Dương Lam càng nóng lòng muốn phát tiết, y kéo hai chân của hân lại gần, để cặp đùi thon dài xinh đẹp kia bao lấy thắt lưng của mình, sau đó ôm chặt vòng eo Lăng Tâm Phàm, chậm rãi ấn ngọc hành nóng bỏng vào bên trong cơ thể ấm áp của hân.... Lăng Tâm Phàm nín thở, gương mặt cũng ửng hồng theo từng nhịp tiến nhập của y.

Bộ dáng này không chỉ là đẹp, mà còn mê người đến cực điểm, khiến y muốn độc chiếm hân, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy được hình dạng say tình của hân.

Sau khi đã tiến nhập vào sâu bên trong, Lăng Dương Lam vươn tay vuốt ve bộ phận nam tính của Lăng Tâm Phàm, màu sắc phấn hồng thập phần khả ái, Lăng Dương Lam một bên vừa đỉnh động thắt lưng, một bên lại giúp đối phương nhu lỏng nam căn.

Sự khoái cảm dường như đã ăn mòn tất cả tâm trí của Lăng Tâm Phàm, vòng eo của hân khê lay động, hai chân đang quấn lấy người kia cũng run lên không ngừng.

Y cúi đầu hướng về phía trước, cắn lên đôi nhũ hồng của hân, thoả thích day nghiền, cho đến khi hai nhũ tiêm hồng nhạt kia bị sưng đỏ tấy, Lăng Tâm Phàm không thể chịu được nên khóc nức lên.

Lăng Dương Lam biết hân sắp đạt đến cao trào, nên y nhất quyết không buông tha, tiếp tục ra sức tiến nhập, Lăng Tâm Phàm khóc càng lớn hơn nữa, nội bích gắt gao co rút lại tựa như muốn cắn chặt lấy y,

khiến Lăng Dương Lam thiếu chút nữa cũng nhẫn không nổi, y phát sinh tiếng ồ ồ thở dốc.

Hôn lên đôi môi đỏ mọng của Lăng Tâm Phàm, một lần lại một lần đi vào càng sâu hơn, Lăng Tâm Phàm đã toàn thân vô lực, để mặc y muốn làm gì thì làm, nước mắt chảy ra giàn giụa trên gương mặt phù dung, ưm a rên rỉ, khiến cho đối phương càng muốn chiếm giữ lấy hân...

Èo máy hư = = ”.Thật xui xẻo,làm ta phải cài lại 1 đồng chương trình luôn.Thiệt là nản =(

9. Chương 7-1

Trời đã hơi chập tối,thế nhưng bên trong phòng lại không có đốt đèn,đôi tay Lăng Tâm Phàm đang run rẩy, vòng qua ôm lấy thân thể của chính mình.

Rốt cục hân cũng biết được đây là loại tư vị gì, cũng hiểu rõ lý do vì sao tên nam tử xinh đẹp kia lại ở dưới thân Lăng Dương Lam si loạn không ngớt. Buổi chiều dường như hân cũng đã hành động giống y chang như thế, không ngừng cuồng loạn vận vẹo thân thể, sự khoái hoạt cùng thỏa mãn khiến hân tựa như phát điên,cảm xúc này trước đây hân chưa bao giờ được hưởng qua.

Lăng Dương Lam vẫn còn nằm ngủ ở bên cạnh,nhưng Lăng Tâm Phàm không dám quay đầu lại nhìn y, sau khi cao trào qua đi, cả hai liền ngã gục xuống giường mà thở dốc,lúc tứ chi của đôi bên không còn sự tiếp xúc, làn không khí băng lãnh nhanh chóng len vào, khiến hân cảm thấy đây hàn ý.

Lăng Tâm Phàm cũng chẳng nhớ rõ lúc đó cả hai đã làm bao nhiêu lần, chỉ biết là Lăng Dương Lam rất cường liệt. Sự cơ khát của y khiến hân e lệ, rồi lại tâm hỉ, thế nhưng bây giờ thanh tỉnh trở lại, cũng cảm thấy sâu não không ngớt, hân biết mình đã quá mức phóng túng, loại sự tình này không nên phát sinh lần thứ hai.

Lăng Tâm Phàm vội ngồi dậy,vừa chạm tay đến kiện y phục đang đắp trên người, gương mặt lập tức trở nên đỏ hồng, bởi vì hân nhận ra đây chính là chiếc áo của Lăng Dương Lam, hân sợ áo nhàn nên nhẹ nhàng vuốt vuốt cho thẳng, sau đó đặt lại ngay ngắn ở bên cạnh giường.

“Ta... Chúng ta...”

Hân không biết nên nói điều gì mới đúng, nên cứ ngập ngừng mãi,sau đó im luôn.Lăng Tâm Phàm lặng lẽ bước xuống giường nhặt lại quần áo của mình, hậu huyết ở giữa hai chân đau nhức vô cùng, thế nhưng hân vẫn không cảm thấy hối hận.

“Chúng ta không thể làm việc này nữa.” Hân cố lấy hết dũng khí, rốt cục lời cũng có thể phát ra khỏi miệng:”Ta là đại ca của ngươi.”

Lăng Dương Lam toàn thân xịch lỏa nằm ở trên giường, y nghe hân nói xong, rốt cục cũng cử động một chút, y chậm rãi ngẩng đầu lên, bỗng nhiên cất tiếng cười thật to, cười đến thập phần châm chọc, Lăng Tâm Phàm cũng không hiểu người kia đang cười chuyện gì.

“Ngươi suy nghĩ nhiều quá,chỉ vì Tiểu Thao không có ở đây.” Lăng Dương Lam nhún nhún vai:”Dù sao cũng chỉ là phát tiết *** thôi, tìm ai cũng được, ta bỗng nhiên rất muốn làm, nên mới gọi ngươi đến, dù sao đêm ở hoa viên ngươi cũng rất thèm muốn mà, không phải sao? Vừa dỗ ngọt một chút, ngươi liền cởi sạch tất cả y phục.”

Lăng Tâm Phàm không ngờ Lăng Dương Lam lại có thể nói ra những lời khó nghe như vậy, dường như chuyện xảy ra vào buổi chiều chẳng hề quan trọng, hơn nữa bởi vì không có Tiểu Thao ở đây, nên y mới cho gọi mình đến...

Hân lùi về phía sau mấy bước, sự vui sướng mới đây bỗng nhiên đã biến thành một loại khổ ải, Lăng Dương Lam âu yếm hân, là bởi vì hân có gương mặt tương tự như Tiểu Thao hay sao?

“Ta... Ta cho rằng... Cho rằng...”

Lăng Tâm Phàm cũng không biết chính mình đang nói cái gì, Lăng Dương Lam lãnh đạm cắt ngang lời hắn: “Người nghĩ rằng ta yêu người nên mới ôm người, còn người yêu ta cho nên mới hiến thân à? Người cho là loại sự tình này sẽ còn phát sinh lần thứ hai sao?”

Lăng Tâm Phàm bị y nói trúng tâm sự, gương mặt hắn đỏ bừng như lửa, đáy lòng xấu hổ đến cực điểm, hắn rất yêu Lăng Dương Lam, thế nhưng Lăng Dương Lam đã không còn thương hắn nữa rồi, đây là điều rất rõ ràng, chỉ là hắn không muốn thừa nhận mà thôi, trong thâm tâm hắn vẫn cố chấp, mong chờ đến một ngày nào đó, Lăng Dương Lam sẽ dùng một tia ôn nhu nhỏ nhoi để ôm lấy mình.

“Ta... Ta phải ... Phải đi thỉnh an nương...”

Hắn định ly khai, thế nhưng Lăng Dương Lam xích lõa thân thể bước xuống giường, nhiệt độ cơ thể của y dán vào phía sau lưng hắn, ngón tay còn chậm rãi trượt nhẹ quanh vùng eo Lăng Tâm Phàm: “Chỉ là nhục dục mà thôi, thân thể của người thật đẹp, ta sẽ không quan tâm người đã ngủ với bao nhiêu nam nhân đâu, dù sao người cùng Tiểu Thao cũng như nhau cả thôi.”

Cách y đụng chạm vào người hắn, bỗng nhiên Lăng Tâm Phàm cảm thấy thập phần dơ bẩn, hắn khóc to lên: “Không nên đụng vào ta, ta ta không biết người lại nghĩ về ta như vậy...”

Lăng Dương Lam lạnh lùng nói: “Người khóc cái gì? Bảo ta không nên đụng vào người? Sao lúc ta cởi y phục của người, người không cự tuyệt đi? Lúc ta tiến vào bên trong cơ thể người, thì người hét to đến mức lỗ tai ta cũng muốn điếc luôn, ít làm bộ thanh thuần đi, người đừng tưởng Phương Giáo Toàn khác ta, chúng ta đều như nhau cả thôi, ta chơi đùa, hắn cũng chơi đùa, hắn đối với người điều không phải là thực lòng đâu, hắn cũng chỉ muốn thân thể của người thôi, bất quá hắn chỉ cần hưởng dụng qua một lần, chắc cũng biết rõ người đáng chán muốn chết, không bằng một nửa của Tiểu Thao.”

Ngôn từ đầy khinh miệt của y, khiến Lăng Tâm Phàm bị tổn thương nghiêm trọng, hắn chạy thẳng một đường về phòng mình, vừa chạy vừa khóc, hắn không hiểu được suy nghĩ của những người sống ở thành phố lớn, hắn thích cuộc sống chất phác của người dân ở nông thôn hơn nhiều, hắn cũng không hiểu vì sao hai người không hề yêu nhau, lại có thể cùng nhau làm ra loại sự tình này?

Lăng Tâm Phàm dựa vào tường khóc thật ai thiết, hắn không thể quen được sinh hoạt ở nơi đây, là vì Lăng Dương Lam, nên hắn mới cố gắng trụ lại, thế nhưng Lăng Dương Lam lại không ngừng dả thương tâm của hắn, miệt thị hắn không tiếc lời, huống chi bọn họ cũng không thể nào làm ra loại sự tình này nữa.

Phải hồi hương thôi, chắc là nạn hạn hán đã kết thúc rồi, hắn phải mang theo nữ nhi trở về quê hương, chỉ là lúc đó cuộc sống sẽ lại trở nên nghèo túng, nữ nhi sẽ không còn được ăn ngon và mặc y phục đẹp đẽ nữa.

Hắn lau nước mắt, lại lấy bức thư ở trong bao hành lý ra xem, trang giấy vẫn còn khá mới, tuy chỉ đọc được một ít chữ trên đây, thế nhưng hắn có thể hiểu được tâm tư của người viết thư.

Cha nói không sai, thực sự là hắn không nên gặp lại Lăng Dương Lam, hắn cẩn thận xếp bức thư lại, khóc ròng nói: “Cha, là ta sai, ta đã không vâng theo lời người dạy, bây giờ ta sẽ không gặp Dương Lam nữa đâu.”

Buổi tối, Lăng Tâm Phàm đến chào từ biệt lão phu nhân, lão phu nhân thần trí vẫn không rõ ràng lắm, bảo là có chuyện quan trọng cần nói cho hắn biết, thế nhưng nghĩ mãi cũng nghĩ không ra đó là chuyện gì.

Lăng Tâm Phàm an ủi nương vài câu, sau đó vội đưa Lăng Hiểu Mai xuất môn, hắn hỏi người qua đường xem nhà của Phương Giáo Toàn ở nơi nào, hắn muốn hồi hương, thế nhưng trên người lại không mang theo tiền bạc, Phương Giáo Toàn luôn đối xử tốt với hắn, hay là đến mượn y một ít tiền bạc phòng thân, sau này sẽ mang trả lại sau vậy.

Chủ ý kiên định, hắn liền cất bước đi đến nhà Phương Giáo Toàn, tới tới trong phủ đều đã gặp qua Lăng Hiểu Mai, nên cũng hoan nghênh bọn họ vào cửa, thấy hắn đứng chờ trong đại sảnh đã lâu, tới tới hai mặt nhìn nhau, ập a ập ứng bảo là Phương Giáo Toàn đang bận, không thể ra tiếp khách được.

Lăng Tâm Phàm gật đầu nói: “Vậy lần sau ta sẽ trở lại.”

Hắn định ngày mai sẽ lại đến vay ngân lượng, Lăng Hiểu Mai liền chạy thẳng vào bên trong: “Ta biết phòng của thúc thúc ở nơi nào, cha, ta đi gọi thúc thúc đây!”

“Không được, con không nghe người ta nói thúc thúc đang bận sao?”

Lăng Tâm Phàm muốn ngăn nữ nhi lại, thế nhưng nàng đã một đường chạy thẳng vào trong nội thất, hần cũng chỉ còn cách đi theo, hai cha con chạy đến trước một gian phòng, Lăng Hiểu Mai cười nói: “Ồ đây này, phòng thúc thúc ở chỗ này, ta đi vào gọi thúc thúc.”

“Không cần, hôm khác chúng ta trở lại.”

Lăng Tâm Phàm kéo Lăng Hiểu Mai về, nhưng nàng lại nhanh tay đẩy cửa phòng ra, Lăng Tâm Phàm ngây người, vội vàng che mắt nữ nhi lại, không cho nàng nhìn đến tình cảnh tình sắc đang diễn ra ở bên trong.

Hai thân ảnh nam nhân đang quần lấy nhau ở trên chiếc giường lớn, Tiểu Thao không ngừng phát ra tiếng rên rĩ *** đặng, Phương Giáo Toàn cũng ồ ồ thở dốc, y đang ra sức trườn tống bên trong cơ thể trắng mịn của Tiểu Thao, gương mặt toát ra biểu tình thỏa mãn.

Lăng Tâm Phàm suýt té ngã, lúc này Phương Giáo Toàn mới giương mắt nhìn ra cửa, vừa nhìn thấy hần, tựa hồ men say cũng trôi đi gần hết, thần trí trở nên rõ ràng hơn, y lập tức hốt hoảng nhảy từ trên giường xuống đất, khàn giọng kêu lên: “Tâm Phàm!”

(Bị bắt gian.Chậc chậc.)

Lăng Tâm Phàm cũng không dám tiếp tục nấn ná lâu, hần vội nắm tay Lăng Hiểu Mai chạy ra khỏi phủ, trống ngực đập loạn tựa như đánh trống, Lăng Dương Lam nói không sai, những nam nhân này đều rất giống nhau, trong đầu đều chứa đầy nhục dục thấp hèn, ngay đến Phương Giáo Toàn thoát nhìn rất giống chính nhân quân tử mà cũng hành động như vậy, y thường đối xử tốt với hần, nói không chừng cũng chỉ là mong muốn chiếm được thân thể của hần thôi.

Hần không hiểu được những người này đang suy nghĩ cái gì, vì sao bọn họ có thể làm việc này? Lăng Dương Lam xem hần giống như Tiểu Thao, chỉ là một công cụ để cho nam nhân phát tiết dục vọng, chẳng lẽ Phương Giáo Toàn cũng nghĩ hần như vậy sao? Trước đây y cũng từng mang theo những suy nghĩ ô trọc này để nhìn ngắm thân thể của hần, phải không?

Hần không biết bọn họ vì sao lại có thể dơ bẩn như vậy, hần không muốn tiếp tục ở lại nơi đây nữa, thậm chí nghĩ nên ly khai chỗ này càng nhanh càng tốt, vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở lại.

“Tâm Phàm, có một chuyện rất trọng yếu ta muốn nói cho người nghe.”

“Vâng, nương.”

Hần đưa lão phu nhân đến hoa viên để tản bộ, có lúc thần trí của bà khá rõ ràng, nhưng có lúc lại mơ mơ hồ hồ, hần chỉ có thể ôn nhu đáp lời, lão phu nhân còn nhắc lại thêm lần nữa: “Ta có một chuyện rất trọng yếu muốn nói cho người nghe.”

“Ân, nương, người nói đi, ta đang nghe đây.”

Bà lại không nhớ rõ mình nên nói điều gì, nên chỉ có thể lặp lại một câu nói trong suốt cả buổi sáng, nhưng Lăng Tâm Phàm cũng không cảm thấy phiền lòng, hần lại mỉm cười đáp lời, hần biết thời gian mình ở đây cũng không còn nhiều nữa, lo xong vấn đề tiền bạc, hần sẽ lập tức đưa nữ nhi hồi hương, chỉ còn lại những ngày ngắn ngủi này để chăm sóc cho nương ...

Xa xa, Phương Giáo Toàn đang hối hả chạy đến, mang theo vẻ mặt vô cùng sầu muộn lo lắng, nhưng Lăng Tâm Phàm vẫn làm như không nhìn thấy. Bị đối phương ngoạn mục làm ngơ, sắc mặt Phương Giáo Toàn lúc này càng trở nên khó coi hơn nữa, y ngồi xổm xuống đất, chẳng biết đã nói nhỏ điều gì với Lăng Hiểu Mai, mà nàng liền chạy đến bên cạnh Lăng Tâm Phàm nói: “Cha, thúc thúc bảo muốn nói chuyện với người.”

Lăng Tâm Phàm lắc đầu: “Cha phải đưa bà đi tản bộ, không thể nói chuyện với thúc thúc được đâu.”

Lăng Hiểu Mai lại sôi nổi chạy về chuyển lời cho Phương Giáo Toàn, nghe xong, gương mặt của y liền lộ ra biểu tình đầy bi thảm, lần này y đành phải chủ động đi tới, nhẹ giọng nói: “Tâm Phàm, ngày hôm đó ta uống say quá, nên không biết mình đã làm ra những chuyện gì, sự tình không phải như người nghĩ đâu a.”

Lăng Tâm Phàm gật đầu nói: “Thời gian nhàn rỗi của phú gia công tử các người, đều là như thế này à? Uống say, sau đó lại cùng một nam nhân quần lấy nhau...”

Phương Giáo Toàn vội chen ngang: “Ta thừa nhận là trước đây ta truy lạc như thế, bắt quá từ khi ta gặp được người, thì đã hoàn toàn từ bỏ lối sống phóng túng đó rồi, do Dương Lam mời ta đến dự tiệc rượu, ta chỉ uống vài chén, sau đó, chẳng hiểu vì sao lại cùng Tiểu Thao...”

Hắn chưa nói xong, Lăng Tâm Phàm đã không muốn nghe tiếp nữa: “Người muốn làm cái gì, cũng là chuyện riêng của người, đừng đến làm phiền ta nữa.”

Đây là lời nặng nhất mà Lăng Tâm Phàm từng nói ra, Phương Giáo Toàn nghe xong lại thẹn quá hóa giận: “Được, ta cùng Tiểu Thao một chỗ đó, thì có sao không, ta làm mọi cách để lấy lòng người, mà người có đặt ta vào mắt không? Hoàn toàn không có.”

“Người chỉ là muốn... Muốn cái kia của ta mà thôi.”

Hắn đỏ mặt, không thể nói nên lời, hai chữ “Thân thể” dường như đã nghẹn lại ở bên môi.

Phương Giáo Toàn khổ não nói: “Đúng, ta muốn thân thể của người là sai sao? Chỉ cần được làm với người một lần là ta mãn nguyện rồi, người có biết ta đã nỗ lực bao nhiêu mới có can đảm đi đến đây tìm người hay không?”

“Người không nên tới tìm ta nữa, ta không thích như vậy.”

Lăng Tâm Phàm lắc đầu, Phương Giáo Toàn cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, trở nên nổi giận dùm dùm: “Ta nghe Hiểu Mai nói người muốn tìm ta để mượn ngân lượng, đúng không?”

Chương này ngắn, mục đạo này máy ta trở chứng quai nên ko làm ăn gì đc hết, Khổ thiệt.

Em Phàm chịu liên tục 2 đả kích luôn, đáng thương we’

10. Chương 7-2

Lăng Tâm Phàm lắc đầu, Phương Giáo Toàn cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, trở nên nổi giận dùm dùm: “Ta nghe Hiểu Mai nói người muốn tìm ta để mượn ngân lượng, đúng không?”

Thật ra vấn đề này Lăng Tâm Phàm chỉ mới tự lẩm bầm suy tính trong miệng thôi, nhưng có lẽ Hiểu Mai ở bên cạnh đã nghe được, nên sau đó nói lại cho Phương Giáo Toàn biết.

Phương Giáo Toàn nói: “Dương Lam không thích người, sẽ không cho người tiền đâu, nơi đây người lại không quen biết ai, nên có muốn mượn ngân lượng, thì cũng không ai dám cho mượn, thế nhưng ta có thể đáp ứng người, không cần trả lại, ta sẽ cho người một nghìn lượng, chỉ cần người đồng ý ngủ cùng ta một lần là được rồi.”

Lăng Tâm Phàm mặt trắng như giấy, lời đề nghị ghê tởm này đã khiến hắn hoàn toàn thất vọng về Phương Giáo Toàn, hắn nhứ chặt hai hàng lông mày: “Người trở về đi, ta còn phải chăm sóc nương.”

Thế là Phương Giáo Toàn tự rước lấy nhục đi về nhà, Lăng Tâm Phàm dùng tay che mặt lại, hắn chẳng thể nào tiếp tục ở lại nơi này được nữa, gần đây Lăng Dương Lam cũng không có đến tìm hắn để gây phiền phức, dường như chuyện tình ngày hôm đó giữa hai người bọn họ chỉ là một giấc mộng hư ảo mà thôi.

Thế nhưng Lăng Dương Lam cùng Tiểu Thao càng ngày càng quá đáng, có thể tùy thời tùy chỗ đều làm ra loại sự tình kia. Đôi lúc hắn đang quét rác trong hoa viên mà cũng bắt gặp bọn họ đang hoan ái, thanh âm vui sướng của Tiểu Thao thét lên cao vút đến chói tai, hắn không rõ vì sao bọn họ lại chẳng hề cảm thấy hổ thẹn như thế.

Hắn đối với Lăng Dương Lam đã triệt để hết hy vọng rồi, Lăng Dương Lam đã không còn thương yêu hắn giống như lúc xưa nữa, thế nhưng mảnh tình cảm chôn sâu nơi đáy lòng của Lăng Tâm Phàm vẫn không thể nào từ bỏ được, lúc nhìn thấy Lăng Dương Lam cùng Tiểu Thao xích lửa cơ thể ở cùng một chỗ với nhau, tâm của hắn thực sự không thể nào chịu đựng được loại cảm giác đau nhức này.

Hắn muốn được hồi hương càng nhanh càng tốt, không nên ở lại đây thêm một khắc nào nữa, thế nhưng trong người lại không có tiền bạc, hắn chỉ đành thúc thủ vô sách.

Bóng đêm hôn ám, Lăng Tâm Phàm lê thân thể mệt mỏi trở về phòng mình, bên trong cánh cửa dường như đang truyền đến từng trận thanh âm nỉ non, khiến hần cả kinh. Lăng Tâm Phàm vội đẩy cửa nhìn vào, ngọn đèn trong phòng đã được thắp sáng tự bao giờ, không có khả năng là Hiếu Mai, nàng đã ngủ cùng với bà bà rồi.

Nằm trên chiếc giường của hần là Lăng Dương Lam cùng Tiểu Thao nửa thân trần trụi, hần không dám tin tưởng vào mắt mình, hạ khó của Lăng Dương Lam đã tuột xuống đến phần gót chân, còn Tiểu Thao chỉ đang mặc một chiếc áo mỏng...

Đôi môi Lăng Tâm Phàm tuy khép mở, nhưng lại thốt không nên lời, Lăng Dương Lam nói: “Ta đang bàn luận với Tiểu Thao, muốn cả ba người cùng nhau chơi đùa, người mau đến đây nhập hội với chúng ta nào.”

Thanh âm bén nhọn rớt cuộc cũng thoát ra khỏi miệng Lăng Tâm Phàm: “Đi ra ngoài... Ta van các người đi ra ngoài...”

Lăng Dương Lam kéo quần lên, bước xuống giường xoa xoa khuôn mặt của hần: “Ta nghĩ người sẽ thích nên mới cho người chơi cùng!”

Lăng Tâm Phàm cắn răng bật khóc ra tiếng: “Đừng dẫn vật ta như vậy, ta biết mình không nên tới đây tìm người, không nên gặp lại người...” Hần dùng hai tay che kín mặt lại: “Dương Lam, ta biết người hận ta, không muốn nhìn thấy ta nữa, ta sẽ lập tức đi ngay, ta van người, đừng dùng phương thức này vũ nhục ta, ta không có cách nào thừa thụ được.”

Sắc mặt Lăng Dương Lam vẫn lãnh đạm như cũ: “Thật buồn chán, có như vậy mà cũng khóc nữa. Hận người? Người nghĩ mình trọng yếu vậy sao, người không đáng giá như vậy đâu, ta chỉ cảm thấy người rất phiền, vì sao người không biến đi cho khuất mắt ta, vì sao chết sống vẫn cố ở lại chỗ này? Ta mỗi lần nhìn thấy người, liền cảm thấy rất ghê tởm.”

Một lúc lâu sau đó, Lăng Dương Lam mới chịu ôm Tiểu Thao rời đi, còn Lăng Tâm Phàm thì ngồi xổm trên mặt đất khóc đến thập phần thương tâm, hần chẳng thể nào ở lại đây được nữa, cho dù là một ngày cũng không thể, thế nhưng hần không có tiền, nên không có cách nào dẫn nữ nhi ly khai khỏi nơi đây.

Hần bấu chặt ***g ngực của mình một cách đau đớn, bỗng nhiên nhớ tới lời đề nghị của Phương Giáo Toàn vào buổi sáng hôm nay, chỉ cần một lần thôi, y sẽ cho không hần một nghìn lượng, có một nghìn lượng kia, thì hần muốn đi đâu cũng được.

Bởi vì quá mức tuyệt vọng, nên Lăng Tâm Phàm quyết tâm thực hiện phương pháp duy nhất đó, hần lau khô nước mắt, chỉnh lý lại quần áo cho tươm tất. Sau đó, trong bóng đêm tĩnh mịch, hần lặng lẽ xuất môn đi đến nhà của Phương Giáo Toàn.

Toàn thân Lăng Tâm Phàm run rẩy khi bước vào Phương phủ, Phương Giáo Toàn vừa nghe hần đến, vội vàng chạy ra tiếp khách, ngay cả giày cũng quên mang vào. Phương Giáo Toàn kinh hỉ hô quát tới tở, bảo bọn họ phải bưng lên loại trà thơm ngon nhất cho hần uống.

“Ta không khát, ta có việc muốn nhờ người.”

Phương Giáo Toàn biết rõ sáng sớm hôm nay mình đã vô cùng thất thố, khi hồi phủ cũng hối hận hận không ngớt, cho nên vừa thấy Lăng Tâm Phàm tìm đến đây, y liền lấy lòng nói: “Cứ nói ra đi, người muốn thứ gì, chỉ cần trong khả năng thì ta sẽ làm tất cả cho người.”

Lăng Tâm Phàm cúi đầu nói: “Hôm nay người đã từng nói qua, một nghìn lượng, cùng người một lần, thực sự có thể chứ?”

Phương Giáo Toàn ngạc nhiên, Lăng Tâm Phàm cho rằng y đã hối hận, nên hần sốt ruột nói: “Không cần một nghìn lượng, chỉ cần một trăm lượng, không, chỉ cần hai hay ba mươi lượng cũng đủ rồi.” (Trời, em ấy biến bản thân thành một món hàng đại hạ giá.)

Phương Giáo Toàn lãnh tĩnh nói: “Người vì sao lại cần ngân lượng như vậy, người thiếu tiền ai sao?”

Lăng Tâm Phàm lắc đầu nói: “Không, không phải, chỉ là ta muốn hồi hương, thế nhưng trong người lại không có tiền, ta ở đây thực sự không quen, không hiểu được lối sống của người dân ở chốn kinh thành, vì sao lại dùng tiền để mua... Mua việc này?”

Hắn nói xong lại muốn nuốt ngược trở vào, Phương Giáo Toàn chỉ nghe một chút cũng minh bạch được ý tứ của hắn: “Có người bán, thì có người mua a.”

Câu nói này nhất định là y đang châm chọc hắn mà, Lăng Tâm Phàm gục đầu xuống, hai tay run run: “Ta... Vậy có lẽ ta nên trở về nhà...”

“Chậm đã, một nghìn lượng không đổi, mau theo ta trở về phòng đi nào.”

Lăng Tâm Phàm hầu như không đứng dậy nổi, Phương Giáo Toàn nhanh tay choàng qua eo của hắn, để thân thể Lăng Tâm Phàm thuận thế dựa vào trong lòng mình, sau đó, hắn được y ôm thẳng về phòng.

Phương Giáo Toàn cởi bỏ toàn bộ quần áo xuống đất, sau đó mới chậm rãi thoát hạ y phục của Lăng Tâm Phàm, người kia toàn thân cứng ngắc, lúc quần áo và đồ dùng hàng ngày rơi xuống bên dưới, chân hắn mới bắt đầu run rẩy kịch liệt.

“Thân thể của ngươi rất đẹp, đừng lo lắng, ta sẽ không thô lỗ đâu.”

Phương Giáo Toàn nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, hai tay cũng lướt qua làn da thịt mềm yếu, phút chốc, nước mắt Lăng Tâm Phàm đã chảy xuống dưới, Lăng Dương Lam luôn xem hắn như một tên tiện kỹ, còn Phương Giáo Toàn lại ôn nhu đối đãi hắn, nhưng bất quá cũng chỉ là đôi bên đang làm một cuộc trao đổi giao dịch mà thôi.

“Ngươi đã từng cùng với nam nhân hoan ái hay chưa? Nếu như không có kinh nghiệm, ta sợ sẽ làm ngươi bị thương.”

Lăng Tâm Phàm hơi hơi gật đầu, Phương Giáo Toàn vuốt ve gương mặt ướt đẫm lệ dịch của hắn, y chưa từng nghĩ Lăng Tâm Phàm lại có kinh nghiệm cùng nam nhân khác, hắn thoát nhìn tuyệt đối không giống. (Mới bị bóc tem lần 1 thôi)

“Đừng khóc, ta sẽ không thương tổn ngươi đâu.”

“Chỉ có một lần, ta chỉ có một lần cùng nam nhân...”

Hắn run rẩy đáp lời, nhớ tới chuyện tình trước kia cùng với Lăng Dương Lam, cảm giác rất ngọt ngào, thật khó quên, rồi lại khiến cho hắn tan nát cõi lòng.

Phương Giáo Toàn kéo hắn vào trong lòng, hắn khóc càng lợi hại hơn nữa, y ôm hắn mà hắn cũng không nhúc nhích, Lăng Tâm Phàm khóc đến nghẹn giọng, Phương Giáo Toàn kiên nhẫn đợi cho đến khi hắn phát tiết hết toàn bộ nỗi lòng bi ai của mình, y mới ôn nhu lau khô hai hàng nước mắt vương trên mặt hắn.

Phương Giáo Toàn lấy ra tờ ngân phiếu có giá trị một nghìn lượng rồi đưa cho hắn, chỉ nói ngắn gọn: “Cầm đi.”

Lăng Tâm Phàm kinh ngạc mở to mắt nhìn y, Phương Giáo Toàn hôn lên cổ hắn một cái: “Chỉ cần ngươi không bán, thì ta sẽ không mua. Ngươi không nguyện ý cho ta, ta cũng không nên ép buộc ngươi.”

Lăng Tâm Phàm chậm rãi tiếp nhận ngân phiếu, vì hắn vô cùng cảm động nên lại tiếp tục khóc rống lên thêm một lần nữa.

“Ngươi là người tốt, Giáo Toàn, ngươi thật là người tốt, ta trước đây đã hiểu lầm ngươi rồi.”

Phương Giáo Toàn cẩn thận giúp Lăng Tâm Phàm mặc lại quần áo, sau đó đưa hắn trở về Lăng phủ, tay vẫn một mực nắm chặt tay của Lăng Tâm Phàm, Lăng Tâm Phàm một điểm cũng không có ý định cự tuyệt.

“Sau khi ta về quê, ta sẽ nhớ ngươi lắm.”

Nghe Lăng Tâm Phàm thật tâm nói như vậy, Phương Giáo Toàn lại lộ ra nụ cười khổ: “Ngươi còn nói thế một lần nữa, thì ta sẽ bắt đầu hối hận vì đã cho ngươi ra khỏi phòng.”

Lăng Tâm Phàm đỏ ửng cả mặt, hắn lại cảm tạ Phương Giáo Toàn. Đêm đã khuya, sau khi cả hai khó khăn nói ra lời từ biệt thì y mới chịu an phận rời đi.

Lăng Tâm Phàm trở lại Lăng gia, hần liền gọi Hiểu Mai đến, chỉnh lý quần áo cho nàng, toàn bộ những thứ y phục đắt tiền kia đều đặt lại ở trên bàn, hần chỉ mang theo nữ nhi cùng ngân phiếu, vội vã cất bước trở về quê hương.

Lăng Hiểu Mai xoa xoa đôi mắt vẫn còn đang mơ màng buồn ngủ, nàng hỏi: “Cha, chúng ta định đi đâu vậy a?”

“Chúng ta sẽ quay về nhà, con có nhớ nhà không?”

Lăng Hiểu Mai thích cuộc sống nơi đây, bởi vì có thể mặc nhiều quần áo đẹp, hơn nữa còn được ăn rất nhiều món ngon vật lạ, thế nhưng nàng cũng rất nhớ quê hương của mình, ở nông thôn cũng có thật nhiều niềm vui.

“Ta thích ở đây lắm, cha, bởi vì bà bà đối với ta rất tốt, thúc thúc cũng tốt.”

Hần chợt nhớ đến mẫu thân cùng Phương Giáo Toàn, bọn họ đều là những người tốt.

“Bà bà cùng thúc thúc đều là người tốt, thế nhưng cha vẫn muốn hồi hương, khi nào chúng ta rảnh rồi thì cha sẽ đưa con trở về đây thăm họ nha.” Tuy rằng hần biết rõ mình sẽ không bao giờ trở lại nơi đây nữa.

Lăng Hiểu Mai vui sướng gật đầu: “Vâng, cha.”

Lăng Tâm Phàm quay đầu lại nhìn chốn đại thành phần hoa kia lần cuối, trong đêm khuya nhân tĩnh, nó cũng bình lặng tựa như vùng làng quê mộc mạc nơi nông thôn, nhưng hần không hiểu được nhân tâm nơi này, hần chỉ muốn được trở về với cuộc sống sinh hoạt giản dị trước đây nơi quê nhà.

Hần nắm tay Lăng Hiểu Mai bước đi trong bóng đêm, mong muốn sở hữu cùng ái hận chỉ nên dừng lại ở đây thôi.

11. Chương 8-1

Miệt mài suốt cả đêm, làm cho Lăng Dương Lam đau đầu dữ dội, liếc nhìn Tiểu Thao đang nằm ngủ ở bên cạnh, bỗng nhiên y cảm thấy chán ghét cực kỳ, đêm qua y đột ngột nảy ra một suy nghĩ kì lạ là mang Tiểu Thao đến phòng của Lăng Tâm Phàm, để chọc phá kẻ kia một trận, ai ngờ đâu...Tự dưng Lăng Tâm Phàm khóc lóc om sòm, còn bày ra một bộ dáng làm như sắp ngất xỉu đến nơi.

Hần cứ khóc đến lê hoa đá vũ, làm như Lăng Dương Lam ta mới là kẻ tội đồ, hừ, mọi lỗi lầm đều là do tên kia cơ mà.

“Lăng thiếu gia.....”

Tiểu Thao cũng đã tỉnh lại, Lăng Dương Lam chống tay ngồi dậy, y hỏi: “Người nói lại lần nữa xem ngày đó khi người đang hầu hạ Phương Giáo Toàn thì chuyện gì đã xảy ra?”

Tiểu Thao khó hiểu, không rõ vì sao Lăng Dương Lam lại muốn nghe đi nghe lại sự kiện này, hơn nữa mỗi lần nghe xong thì điệu bộ dường như trở nên thập phần thống khoái, y đã hỏi không biết bao nhiêu lần rồi, khiến hần cũng cảm thấy mệt mỏi.

“Chính là khi Tiểu Thao dựa theo lời của thiếu gia phân phó, hầu hạ Phương thiếu gia, sau đó không lâu Phương thiếu gia đưa ta về nhà, rồi người nọ bỗng nhiên tiến vào, nhìn thấy ta cùng Phương thiếu gia đang ở cùng một chỗ, Phương thiếu gia sợ tới mức nhảy ngay xuống giường, sau khi người nọ bỏ đi, Phương thiếu gia liền nổi giận với ta, rồi đuổi ta về đây luôn.”

Lăng Dương Lam nghe xong thì bật cười ha ha, đoạn kịch này hoàn toàn không phải do y an bài, thế nhưng quả thực là thần kì và trùng hợp vô cùng, bất quá như vậy cũng tốt, y không muốn bạn thân của mình bị trúng kế Lăng Tâm Phàm.

Y không muốn Phương Giáo Toàn ở cùng một chỗ với Lăng Tâm Phàm, Lăng Tâm Phàm không xứng với hần.

“Thiếu..... Thiếu gia.”

Ô tổng quản ở bên ngoài nhẹ giọng gõ cửa, Lăng Dương Lam miễn cưỡng trả lời: “Cái gì?”

“Cái kia..... Cái kia.....”

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Ấp a ập ứng mãi.” Y bắt đầu hết kiên nhẫn.

Ô tổng quản đánh bạo nói: “Lăng Tiểu ca cùng nữ nhi của hần đã đi mất rồi, trên bàn còn gửi lại mấy bộ quần áo mà lão phu nhân đã tặng cho Hiếu Mai.”

Về điểm này thì lòng dạ Lăng Dương Lam rất hẹp hòi, y nghĩ mình đã sớm nhìn ra sự việc: “Hừ, hần chỉ làm bộ một chút thôi, hần sẽ không thật sự rời khỏi Lăng gia đâu, hần trăm phương nghìn kế muốn tiến vào, giờ đã vào được rồi, chúng ta muốn đuổi hần đi, so với đuổi ruồi bọ còn khó hơn đó.”

Ô tổng quản nhỏ giọng hỏi: “Vậy là không cần tìm sao?”

“Không cần, tự hần sẽ trở về thôi.”

Y đem thân mình dời xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, Tiểu Thao chuyển qua trước ngực của y, ôn tồn dán vào ***g ngực Lăng Dương Lam, điều này làm cho y nhớ đến ngày hôm ấy, sau khi vừa làm xong loại sự tình ngu ngốc cùng Lăng Tâm Phàm, cái tên đó, giả bộ y như một trinh tiết liệt nữ, ngay cả tuyệt chiêu ông ọo cũng không biết, chẳng giống Tiểu Thao chút nào, thật không biết Phương Giáo Toàn xem trọng hần ở điểm nào nữa....

....

....

Dường như đã qua hai hay ba bữa cơm tối Lăng Dương Lam không nhìn thấy Lăng Tâm Phàm, cũng có nghĩa là hần đã hai ba ngày không quay về Lăng gia, ngay cả lão phu nhân cũng bắt đầu nháo nhào lên đòi tìm hần: “Tâm Phàm, Tiểu oa nhi của ta đâu? Nó đã đi nơi nào rồi?” (Ôi, em Phàm tuy đã sắp 3x, nhưng vẫn còn là oa nhi bé bỏng của lão phu nhân nha.)

Lăng Dương Lam gọi Ô tổng quản đến, Ô tổng quản chỉ cẩn thận nói: “Không gặp, thiếu gia đã bảo là không cần tìm mà.”

Lăng Dương Lam vốn không quá tin tưởng vào việc Lăng Tâm Phàm sẽ rời khỏi Lăng gia, y phát phát tay, bảo tổng quản lui xuống, lung tung chạy đến lấy có lẽ mẹ mình, phần lớn đều là nói Lăng Tâm Phàm có việc phải ra ngoài, hai ngày nữa mới có thể trở về.

Cách mười ngày, Lăng Tâm Phàm cũng chưa xuất hiện, bữa tối khi y trở về nhà dùng cơm, mẫu thân lại trách móc và tra hỏi không ngừng, y thật sự bốc hỏa, đập bàn nói: “Hần có trở về hay không cũng chẳng sao cả.”

Lão phu nhân so với y còn mắng to hơn: “Người là đồ vô lương tâm, Tâm Phàm đối xử với người thật tốt, người đều đã quên hết rồi.”

Y cố nén giận, ngược lại lão phu nhân còn khóc rống lên, bà khóc sụt sùi, làm cho Lăng Dương Lam trở nên yếu thế: “Hảo, ta sẽ tìm hần trở về, nương, chuyện này không đáng khóc đâu.”

Bà nghe vậy mới lau lau nước mắt, bỗng nhiên lại quên mất lý do vì sao mà mình khóc, bà cầm khăn tay lên, bất an hỏi y: “Dương lam, lá thư đâu? Người có thấy nó ở đâu không? Thư của cha người, người không thấy sao?”

Lăng Dương Lam căn bản là không hiểu bà đang nói cái gì, dù sao bà cũng thường thường bất ổn như vậy, lời mở đầu không đúng với câu sau, ai mà hiểu nổi, huống chi cha của y trước khi chết cũng đâu có lưu lại lá thư nào. Lăng Dương Lam đành an ủi nương vài câu: “Có lẽ nương để quên ở đâu đó, một lát hãy chậm rãi tìm lại nha.”

“Đúng vậy, để ta cố nghĩ lại xem, à mà Tâm Phàm đâu rồi? Ta có một chuyện rất quan trọng muốn nói cho nó nghe, nó ở đâu?”

Lăng Dương Lam đau đầu vạn phần, phải gọi người đến diu nường đi vào nghỉ ngơi, tận lực trấn an cảm xúc của bà. Sự tình tiếp diễn qua nửa tháng sau, mà Lăng Tâm Phàm vẫn biệt lai vô dạng, Lăng Dương Lam từ không thèm để ý, bây giờ đã biến thành giận tím mặt.

Hắn lại bày ra cái thủ đoạn gì nữa, đến giờ vẫn không trở lại, hay là đã tìm được công tử nào giàu có rồi?

Tưởng tượng đến đây, gương mặt Phương Giáo Toàn liền nảy lên trong tâm hải, y tức giận đến phát run, chắc chắn đôi gian phu *** phụ này đã ở bên nhau suốt nửa tháng nay rồi. (lại ghen tuông ***g lộn lên...)

Y nổi giận ùng ùng chạy thẳng đến Phương gia, lúc này Phương Giáo Toàn mới ăn xong bữa tối, đang đọc sách, khi định bước lên giường nghỉ ngơi, đã thấy bạn thân chạy đến đây, hắn còn vui vẻ hỏi: “Cơn gió nào đã mang Dương Lam đến nơi này vậy?”

Lăng Dương Lam phần hận rống giận: “Người mau giao người ra đây!” (Chưa thấy ai dzô dziên như cha này á = =)

“Người? Người nào?” Phương Giáo Toàn rốt cục cũng nhìn ra Lăng Dương Lam đang tức giận đến biến sắc, nhưng thật sự hắn không hiểu y đang nói cái gì.

“Người bớt làm bộ đi, Lăng Tâm Phàm đâu? Nửa tháng nay có phải hắn ở cùng với người hay không?”

Phương Giáo Toàn lúc này mới hiểu được lý do y nổi giận, hắn cười nói: “Tâm Phàm về quê rồi, ta có cho hắn chút ngân lượng, hắn nói rất nhớ cuộc sống nông thôn, nên muốn hồi hương.”

Lăng Dương Lam chẳng thèm tin chuyện ma quỷ của hắn, sống ở kinh thành tốt như vậy, sao lại muốn quay về cuộc sống buồn tẻ nhàm chán ở nông thôn, rõ ràng là đang lừa gạt y mà.

“Chờ ta lục soát nhà của người xong, mới biết là hắn có hồi hương hay không.”

Lăng Dương Lam nói ra thật khiếm nhã, còn muốn điều tra nhà hắn, thậm chí y đã bắt đầu sải bước đi vào trong nội thất, dù cho tính tình Phương Giáo Toàn có tốt đến mấy, cũng nhịn không được giận dữ: “Người đứng lại đó cho ta! Ta đối với người khách khí, còn người thì thật tùy tiện, ta chưa tìm người tính toán sổ sách, mà người đã tự bước đến đây nộp mạng a.”

Lăng Dương Lam lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái: “Tính toán cái gì?”

Sắc mặt Phương Giáo Toàn trở nên khó coi: “Ngày đó ta đến dự tiệc của người, vì sao lại biến thành ta cùng Tiểu Thao?”

Chuyện đó diễn ra thật hoàn hảo, còn bị Lăng Tâm Phàm bắt tại trận, bao nhiêu ấn tượng tốt đẹp mà hắn cố xây dựng với Lăng Tâm Phàm đều bị hủy hết, nếu không phải sau này do Lăng Tâm Phàm thiếu ngân lượng tìm đến hắn thương mại, chỉ sợ cả hai cũng hết cơ hội để nói chuyện với nhau.

Lăng Dương Lam cười lạnh vài tiếng, nói năng cực kỳ có khí phách, làm cho Phương Giáo Toàn không có biện pháp cãi lại: “Tiểu Thao là do ta bao dưỡng, người chơi người của ta, không tốn một đồng tiền, mà người còn bày đặt oán giận cái gì nữa? Đến tốt cùng là người chiếm tiện nghi của ta, hay là ta chiếm tiện nghi của người?”

Y nói vậy cũng đúng, nhưng là Phương Giáo Toàn vẫn có cảm giác mình đang bị rơi vào bẫy, bất quá y nói thật có đạo lý, khiến hắn đuối lý, ngữ khí cũng đành dịu bớt: “Dương Lam, chỉ là ta thấy người chơi mãi mà không chán sao? Mấy tháng lại đổi một lần, người nên đứng đắn hơn một chút, ngay cả kẻ mà người đang bao dưỡng cũng chia cho ta, như vậy không tốt lắm.”

“Có cái gì không tốt, thật sự rất tốt, còn chuyện người yêu Lăng Tâm Phàm, mới gọi là ghê tởm! Hắn là loại mặt hàng rất thấp hèn, không xứng với người.”

Y vũ nhục mình thì không sao, nhưng lại dám phê bình Lăng Tâm Phàm, hơn nữa còn phê bình đến khó nghe như thế, điều này làm cho Phương Giáo Toàn tức giận: “Người giữ miệng sạch sẽ một chút, bộ quần áo bẩn của Tâm Phàm so với người còn sạch hơn đây, người khác không biết lai lịch của người, nhưng ta biết rõ.”

“Ta sớm biết đồ dê tiện kia đã dùng thủ đoạn mê hoặc ngươi mà, người đừng tưởng rằng hắn bề ngoài thanh thuần, nói cho người biết, mặc kệ hắn ở trước mặt người giả bộ ngây thơ ra sao, còn làm bộ như chưa từng

ngủ cùng nam nhân, nhưng ta đã sớm chơi đùa với hắn rồi, người nên cảm tạ ta vì đã gọi Tiểu Thao đến với người, so với Lăng Tâm Phàm vô vị đến cực điểm, thì Tiểu Thao tốt hơn đến mấy lần.”

Những câu nói cuối cùng kia quá mức vũ nhục Lăng Tâm Phàm, làm cho Phương Giáo Toàn điên tiết lên, muốn động thủ đánh người, Lăng Dương Lam cũng không chút khách khí liền xoay tay lại, bắt đầu lao vào trận. Đám tôi tớ trước đây chưa từng thấy hai vị thiếu gia luôn luôn hòa hảo lại quyền qua cước lại, nên cả bọn đều đứng ngây như phỗng không dám nhúc nhích.

Phương Giáo Toàn rống giận tung nắm đấm, hắn thật muốn đánh Lăng Dương Lam thành cục thịt xú mại, hắn không hiểu vì sao y lại có thể mắng Lăng Tâm Phàm khó nghe như vậy: “Người đừng nghĩ ai cũng dơ bẩn giống như người nha, đồ bẩn thỉu.”

Lăng Dương Lam tránh thoát nắm tay của hắn, đập Phương Giáo Toàn một cái thật mạnh, đẩy hắn ngã trên mặt đất, thốt ra khẩu khí tràn ngập khinh bỉ cùng đùa cợt: “Người thì không dơ bẩn sao? Là ai trước đây đã đưa ta đến hoa lâu, là ai muốn ta bao dưỡng nam nhân để vui đùa, tất cả đều là người đã dạy ta ”

Phương Giáo Toàn cấm ngữ (ý nghĩ của Giáo Toàn: ta dạy nó, mà ai bêu nó học một biết mười cơ chứ=)), khi Lăng Dương Lam đến cư ngụ trong thành, trở thành phú ông, hắn phát hiện Lăng Dương Lam và mình chính là ngư tầm ngư, mã tầm mã, nên hai người mới kết làm bằng hữu, sau lại phát giác Lăng Dương Lam cũng thích nam tử, cho nên mới tốt bụng dẫn y đến hoa lâu, còn dạy y bao hạ nam tử để vui đùa, nhưng hắn vốn không nghĩ tới Lăng Dương Lam lại càng lúc càng tồi tệ, mấy tháng liền đổi một người, tuy Phương Giáo Toàn là hoa hoa công tử, nhưng cũng không tùy tiện làm trò như thế.

Mấy năm qua, Phương Giáo Toàn cũng không rõ Lăng Dương Lam đã thay đổi bao nhiêu người tình, chỉ biết y rất thích những thiếu niên có làn da trắng, ánh mắt to, loại hình bọn họ cứ tương tự như nhau, Tiểu Thao là người đẹp nhất trong số đó, hắn thậm chí có lúc thoát nhìn rất giống Lăng Tâm Phàm, cho nên ngày đó Phương Giáo Toàn say rượu, mới nhìn hắn thành Lăng Tâm Phàm mà mang về nhà...

Lăng Tâm Phàm?

Bỗng nhiên Phương Giáo Toàn ngạc nhiên nhìn Lăng Dương Lam, dường như hắn đã lý giải được một điều gì đó, trước đây, khi bọn họ ở hoa lâu, vừa nhìn thấy thiếu niên nào có gương mặt càng giống Lăng Tâm Phàm, thì y lập tức bao dưỡng, Phương Giáo Toàn ngạc nhiên nói: “Tất cả bọn họ đều giống Tâm Phàm?”

Lăng Dương Lam đang muốn tống vào mặt của hắn vài quyền, câu hỏi kia khiến động tác trở nên cứng ngắt, Phương Giáo Toàn đẩy y ra, thấp giọng nói: “Tất cả những người mà người bao dưỡng đều giống Tâm Phàm?”

“Nói hươu nói vượn!” Lăng Dương Lam hung tợn nói.

Phương Giáo Toàn đã hiểu tất cả: “Người đã làm chuyện gì đấy, khiến Tâm Phàm không dám theo ta đi ra ngoài, rồi người lại cố ý bày một bàn tiệc rượu, giả vờ an ủi ta, kỳ thật là muốn dụ ta vào bẫy? Tiểu Thao cũng là do người chủ động giao cho ta, người không muốn Lăng Tâm Phàm ở cùng một chỗ với ta.”

Thần sắc Lăng Dương Lam trở nên dữ tợn, theo sắc mặt của y, Phương Giáo Toàn biết mình không có suy đoán lầm, nhưng hắn không cách nào tin nổi, bản thân mình xem Lăng Dương Lam là bạn tốt, thế nhưng y lại nỡ đối xử với mình như vậy.

“Người là tên tiểu nhân đê tiện, dám dùng loại thủ đoạn hạ lưu này, uống công ta đây tin tưởng người.”

Lăng Dương Lam bị nói trúng tim đen, thế nhưng y không hề tỏ vẻ xấu hổ, còn thô thanh nói: “Lăng Tâm Phàm không xứng với người.”

Phương Giáo Toàn lớn giọng, hắn không muốn nghe nữa, y quả thực là đê tiện vô sỉ tới cực điểm, cũng vì tin tưởng bằng hữu, nên bản thân mới bị người ta âm thầm hãm hại mà không biết được.

“Là người thích Lăng Tâm Phàm, nên mới không muốn cho người khác chạm vào hắn, người là tên đê tiện ”

“Ta không thích hắn ” Lăng Dương Lam rống to ra tiếng.

Phương Giáo Toàn nhớ tới lời y nói vừa nãy, liền kéo cổ áo Lăng Dương Lam xuống: “Người đối xử không tốt với hần, sao hần có thể lên giường với người được, nhất định là người đã cưỡng bạo hần, sau đó bội tình bạc nghĩa, cho nên hần mới hồi hương, là người buộc hần, đúng hay không?”

Lăng Dương Lam đẩy tay Phương Giáo Toàn ra, cười lạnh nói: “Hần đã nói vậy sao? Ta bội tình bạc nghĩa?”

“Không cần hần nói ra ta cũng biết, loại người có thể làm ra thủ đoạn hèn hạ với bạn thân, thì còn có chuyện gì mà người không dám làm?”

12. Chương 8-2

Lăng Dương Lam phần nộ, ánh mắt mang đầy đau xót: “Là hần bội tình bạc nghĩa, không phải ta!”

Vừa nói xong, y liền hối hận ngay lập tức, còn Phương Giáo Toàn thì vẫn nghech mặt ra đó....

Lăng Dương Lam bình tĩnh phủi phủi áo rồi đứng lên, thanh âm vô cùng vững vàng:

“Mặc kệ người nghĩ ta ra sao, ta không muốn người yêu Lăng Tâm Phàm, là vì muốn tốt cho người, ta sớm nhìn thấu cái tên đề tiện đó, nên không muốn người bị lừa.”

Trong mắt của y bắn ra hận ý đối với Lăng Tâm Phàm: “Về phần ta và hần, đó là do hần cam tâm tình nguyện, ta chẳng cần cưỡng bạo hay ép buộc gì cả, bởi vì hôm đó nhường Tiểu Thao cho người, nên không ai bồi ta, mới ngoắc ngoắc đầu ngón út một chút, hần liền lập tức thấy người sang bắt quàng làm họ, nhanh chóng tự nguyện mở đùi ra. Người nghĩ hần thanh thuần à, người nên xem bộ dạng *** đang của hần khi ở trên giường, ta mới chạm hần vài cái, hần liền vội vã cởi quần áo ”

Phương Giáo Toàn cầm lấy ấm trà, ném một cái vèo qua đầu y, hần khí đến mức toàn thân phát run: “Người cầm mồm cho ta, loại chuyện ma quỷ này, chỉ có chính người tin tưởng thôi, ta tuyệt đối sẽ không tin đâu! Mau rút cho ta, ta không bao giờ muốn gặp người nữa, chúng ta từ nay về sau tuyệt giao.”

Lăng Dương Lam ngạo nghễ nhặt ấm trà lên: “Đồ đề tiện kia không đáng để chúng ta tuyệt giao.”

“Tên tiểu nhân như người mới không đáng để ta kết giao, rút cho ta, mau rút! Ta thực hối hận vì đã quen người, càng hối hận vì đã bị người phá hủy hết thấy, sớm biết Lăng Tâm Phàm bị người hành hạ như thế, ta đã đưa hần về bên cạnh ta, bảo vệ hần, cho hần biết thế gian này không phải chỉ có loại nam nhân ghê tởm đáng giận như người.”

Sắc mặt Lăng Dương Lam càng lúc càng khó coi, không nói một câu liền hung hăng rời đi, Phương Giáo Toàn tức giận ngồi ở trên ghế thở phì phò, còn đám tôi tớ thì chỉ dám im lặng thu thập đồ hỗn loạn trong đại sảnh.

Phương Giáo Toàn cảm thấy hối hận đến đau lòng.

Nếu sớm biết Lăng Tâm Phàm đã nhận hết ủy khuất, thì mình đã không cho người kia hồi hương, phải hảo hảo đem hần giữ chặt ở bên người để chiếu cố, càng hối hận chính mình lúc ấy đã không hồi cố hương của hần ở nơi nào, hiện tại biết người mờ mịt, biết đi đâu tìm người đây, nếu phải cúi đầu hỏi Lăng Dương Lam, thì thà mình đi chết còn hơn.

Phương Giáo Toàn quyết định chủ ý, trước tiên phải âm thầm hỏi thăm đám tôi tớ của Lăng gia, nói không chừng sẽ biết được ít manh mối, sau đó hần sẽ về quê đón Tâm Phàm về đây sinh sống.

“Cút, cút, cút, cút cho ta!”

Vào Phương gia, bị Phương Giáo Toàn khiến cho nhục nhã, Lăng Dương Lam về nhà trong tình trạng nhếch nhác, Tiểu Thao phải chủ động bám dính lấy y, mà cũng bị y rống to đuổi ra khỏi phòng, ngay cả Ô tổng quản cũng không thức thời tìm đến bẩm báo sự tình, làm cho tâm tình của y trở nên ác liệt đến cực điểm.

“Thiếu gia, là lão phu nhân đang náo loạn, chúng ta khuyên can không được.”

Ngự ý, không phải hần cố ý muốn tới phiền nhiễu Lăng Dương Lam, thật sự bởi vì lão phu nhân đang quá mức kích động, nên đành bất đắc chạy tới dĩ bẩm báo.

Lăng Dương Lam cảm thấy thật đau đầu, y sải bước đi đến phòng của mẫu thân, tuy cách một khoảng xa, nhưng cũng nghe được thanh âm đầy lo lắng của bà: “Tâm Phàm? Tâm Phàm rốt cuộc đã đi đâu? Ta có chuyện trọng yếu muốn nói với nó, sao nó còn chưa có trở về?”

Nhìn phản ứng của Phương Giáo Toàn, xem ra Lăng Tâm Phàm đã thật sự hồi hương, bất quá y vẫn cho người đứng trước cửa Phương phủ, chú ý xem Phương Giáo Toàn có đưa Lăng Tâm Phàm đi ra ngoài hay không, nói không chừng vẫn còn giấu người ở trong phòng, là hắc cố ý muốn lừa y, nên mới nói Lăng Tâm Phàm hồi hương.

Y đẩy nhẹ cửa phòng, vừa lúc đụng phải mẫu thân đang định mở cửa chạy ra ngoài, tiểu tư ở một bên ngăn cản, đang khuyên bà ngồi xuống. Y cảm thấy phiền lòng đến cực điểm: “Nương, ngồi đi, trời đã đã khuya rồi, người nên ngủ.”

Lão phu nhân thấy người vừa đến là Lăng Dương Lam, liền nhẹ nhàng thở ra, nắm ống tay áo của y nói: “Người đã gặp Tâm Phàm chưa? Sao giờ này mà hắc vẫn chưa trở về?”

“Nương, ca ở bên ngoài làm việc buôn bán, không trở lại nữa đâu.”

“Vi sao không trở lại đây?”

Bà kích động kêu to: “Các người vì sao lại không đi tìm hắc trở về, cha người nói không được, người cũng nói không được, ta hỏi nguyên do, cha người cũng không chịu nói.”

Bởi vì y không muốn Lăng Tâm Phàm được cùng hưởng vinh hoa phú quý. Sau khi phát triển sự nghiệp tại nơi này, Lăng Dương Lam lập tức đón cha mẹ lên ở chung, nhưng y đã nói với cha, tuyệt đối không được gọi Lăng Tâm Phàm lên đây, cha cũng đã gật đầu ngầm đồng ý.

Lúc trước y nói với cha, chỉ có thể chọn một đứa con tùy thị ở bên cạnh, xem cha muốn chọn người nào, cha bắt buộc dĩ quyết định, đương nhiên sẽ không chọn con nuôi, mà phải chọn chính đứa con trai ruột.

“Nương, ca ở bên ngoài cũng rất khá, rất nhiều nam tử đối xử tốt với hắc mà.”

Y nói thật chanh chua, nhưng lão phu nhân nghe không ra ngụ ý sâu xa ấy, bà chần chờ hỏi: “Hắc ở bên ngoài sống thật sự tốt sao?”

“Tốt lắm.”

Lăng Dương Lam căn bản là không quan tâm Lăng Tâm Phàm chết hay sống, nghĩ tới hắc y lại cảm thấy đầy mình chua xót, hơn nữa Phương Giáo Toàn còn nói là y rất thích Lăng Tâm Phàm, làm cho y khó có thể chấp nhận, hắc ở trong lòng y cái gì cũng không phải, hắc không là cái gì cả

Lão phu nhân xoa khăn mặt, từ trong túi lấy ra một lá thư gần như đã nhàu nát: “Ta có một chuyện rất quan trọng muốn nói với Tâm Phàm, người đi gọi hắc trở về, cha người nói muốn đưa thư này cho Tâm Phàm, lúc trước ta tìm mãi mà không thấy, hiện tại rốt cục cũng tìm được rồi, mau gọi hắc trở về, đưa thư cho hắc xem.”

Lăng Dương Lam cười lạnh nói: “Ca không biết chữ, sao cha lại rảnh rỗi viết thư cho hắc, nương, thư này không phải đưa cho Tâm Phàm đâu, có phải người đã lấy nhầm giấy trong thư phòng của ta?”

Lão phu nhân nóng giận: “Ta mới không có lấy nhầm đồ của người, đứa nhỏ này sao cứ thích nói lung tung, thư này rõ ràng là cha người gửi cho Tâm Phàm, ông ấy luôn miệng bảo là rất trọng yếu, nói nhất định phải giao cho Tâm Phàm.”

“Cha đã mất nhiều năm rồi, nương, ông ấy đã viết thư này lúc nào vậy?”

Giọng điệu Lăng Dương Lam thập phần châm chọc, nhưng lão phu nhân vẫn không hiểu, bà vội la lên: “Cha người lúc nằm hấp hối bên giường đã giao cho ta, còn nói..... Còn nói.....” Ánh mắt bỗng nhiên trở nên mờ hồ: “Cha người lại ho khan, tuy không đứng dậy nổi, nhưng còn muốn ta dìu ông ấy.”

Bà lau nước mắt rồi nói tiếp: “Ban đêm rất lạnh, nhưng ông ấy vẫn kiên trì viết thư, ta nói ông ấy không cần viết, mau lên giường nghỉ ngơi, vậy mà ông ấy còn quay lại trách mắng ta, nói ta không hiểu là thư này quan trọng đến mức nào.”

Lăng Dương Lam đành nói cho có lệ: “Được rồi, thư này rất trọng yếu, nương cứ đưa ta, ta sẽ giao lại cho ca.”

Y tùy tay cầm lấy lá thư, mảnh giấy này gần như đã rách tung toé, có thể là nương vẫn luôn đặt ở bên người, nhưng bà lại quên lấy ra, hơn nữa đã trải qua nhiều năm, không biết có còn xem được nội dung hay không.

Ban đầu, Lăng Dương Lam vốn nghĩ đây là mảnh giấy mà nương đã tùy tiện lấy ở trên bàn, thế nhưng nhìn qua bút tích, chính xác là chữ của cha, bên trên còn có hai chữ Tâm Phàm xiêu xiêu vẹo vẹo, có thể là khi đó thân thể cha không khoẻ, nên đành vội vã viết xuống.

Y mở phong thư, rút lá thư bên trong ra đọc, gương mặt nguyên bản vốn lãnh đạm, giờ đây mỗi khi đọc xong một hàng chữ, khí sắc liền trở nên ngưng trọng.

Tâm Phàm:

Ta sai lầm rồi, ta không nên bắt người phải rời xa Dương Lam, lại càng không nên ép người kết thân, làm cho Dương Lam tan nát cõi lòng, ta vẫn nghĩ đó sẽ là phương pháp tốt nhất khiến cho nó hoàn toàn hết hy vọng đối với người.

Nhưng mà mấy năm qua, hành vi của nó càng lúc càng phóng dăng, nó đã hoàn toàn không nghe bất luận lời khuyên của kẻ nào nữa rồi, lại thường xuyên quan hệ với những người không đứng đắn, cho dù không còn ở cùng một chỗ với người, nhưng nó vẫn nói với ta rằng nó không có khả năng kết thân.

Người cầm thư của ta, rồi vào thành tìm đến Dương Lam, nó sẽ biết lúc trước chính là do ta tách các người ra, không phải người cố ý gạt bỏ nó, nếu có duyên, các người còn có thể cùng nhau.... Nhưng nếu là vô duyên, cha chỉ có thể xin lỗi người. Cha biết người yêu Dương Lam còn hơn bản thân mình, cha lại đối với người đưa ra lời yêu cầu thật tàn nhẫn, thậm chí còn không cho người hỏi thăm tin tức của Dương Lam, không cho người nhìn thấy nó. Lúc ta bảo người không nên ở bên cạnh nó, đó mới là việc tốt cho Dương Lam, người cũng rất tin việc này, nên đã không dám đến gặp nó nữa đúng không...

Cha làm như vậy thật sự là rất đê tiện, người có thể tha thứ cho cha hay không? Mặc dù người không phải là con ruột của ta, cũng là người mà ta thiếu nợ nhiều nhất, cha rất có lỗi với người

Đến cuối cùng, bút tích đã nhem nhuốc đến mức xem không được nữa, Lăng Dương Lam vẫn còn sững sờ tại chỗ, hơi lạnh từ trong tim phát ra, y đọc lại bức thư thêm một lần nữa, một lần lại một lần, thẳng đến khi nước mắt tích ứ trên mảnh giấy, y mới cảm giác được, dường như tất cả thống khổ, chua xót cùng hận đời trong suốt bao năm, rốt cục cũng theo nước mắt khuyh tiết ra ngoài.

“A Lam, người sao vậy? Bên trong thư viết đến chuyện gì không tốt sao?”

Lão phu nhân kinh hoảng chạy đến, Lăng Dương Lam nghẹn ngào lau khô nước mắt: “Không có, cha nói ông ấy rất nhớ ca, nên muốn gọi ca đến đây ở chung.”

Lão phu nhân gật đầu nói: “Rốt cục ông ấy cũng nghĩ thông suốt rồi, Tâm Phàm rất ngoan, hãy kêu Tâm Phàm đến đây ở với chúng ta.”

“Hảo, nương, ta lập tức đi đón Tâm Phàm, cả nhà chúng ta sẽ đoàn tụ.”

Lăng Dương Lam cầm theo phong thư, nhớ đến thái độ xấu xa của mình mấy ngày trước, y không khỏi lạnh cả người, nếu hắn vẫn không chịu trở về thì sao? Lỡ như Tâm Phàm đã chết tâm rồi, thậm chí còn chán ghét mình, vậy mình nên làm sao đây?

Nhớ đến lời nói cùng những việc tồi tệ mà mình đã làm, thậm chí còn ở trước mặt hắn làm ra những việc ghê tởm cùng với Tiểu Thao, sự châm chọc và lãnh đạm của mình đã làm cho Tâm Phàm thống khổ đến phát khóc...

Toàn thân Lăng Dương Lam lạnh như băng, y không biết mình có còn cứu vãng được gì nữa hay không.

Nếu như nói với Tâm Phàm là y chưa bao giờ quên hắn, Tâm Phàm sẽ chịu tin sao? Hay hắn thà rằng tình nguyện ở cùng Phương Giáo Toàn, cũng không thèm nhìn mặt y nữa?

13. Chương 9

“Cha, ta đã mang nước về đây.”

Lăng Hiếu Mai lão đảo chạy về, khiến nước bên trong thùng phần lớn đều bị dội hết ra ngoài, thế nhưng hai gò má của nàng ửng hồng lên, xem ra đã rất vui vẻ vì có thể giúp cha làm một chút việc có ích.

Lăng Tâm Phàm vừa lau mặt cho nàng, vừa cười nói: “Con có đói bụng không? Cha chuẩn bị một ít điểm tâm cho con ăn nha.”

“Ta muốn ăn, ta muốn ăn ”

Hắn đưa cho nàng một khối bánh đậu xanh, nàng vui vẻ ngồi xuống bên cạnh hắn, hai chân không ngừng đong đưa qua lại, một bên vừa cắn nuốt, một bên lại nói: “Cha, bao giờ thì chúng ta có thể trở về thăm bà bà?”

Lăng Tâm Phàm nghe xong thì trở nên thất thần trong giây lát, đây là vấn đề mà gần đây nữ nhi thường hay đề cập đến. Thế nhưng, chỉ vừa mới nghĩ tới cuộc sống khi còn ở trong thành, cùng Lăng Dương Lam trải qua những tháng ngày đầy chua xót nhưng cũng không kém phần ngọt ngào, tim hắn liền đập mạnh và loạn nhịp bên trong ***g ngực.

Khi hắn vừa ly khai khỏi Lăng gia, quả thực cõi lòng gần như đã tan nát cả rồi, nhưng chỉ mới lướt qua một đoạn thời gian ngắn, mà sự đau đớn trước đó gần như đều biến mất, nó đã trở thành những hồi ức rất đẹp. Hắn biết nếu như lần này quê hương không gặp phải nạn hạn hán, thì hắn vĩnh viễn cũng không có dũng khí để đi đến kinh thành, cũng vĩnh viễn không có khả năng được gặp lại Lăng Dương Lam, thậm chí còn....., hắn đỏ mặt nhớ đến rất nhiều chi tiết của đêm hoan ái hôm đó.

Cho dù đối với Lăng Dương Lam, chuyện tình đêm ấy không đáng là gì, thế nhưng đối với hắn mà nói, kia đã là một hồi ức trân quý cùng đáng giá nhất trong suốt cuộc đời của hắn, hắn sẽ không bao giờ quên được... Cảm giác khi hai người kết hợp với nhau, có bao nhiêu là hạnh phúc và tốt đẹp.

Tất cả đều do hắn đã làm chuyện có lỗi với Lăng Dương Lam, nên cho dù người kia có đối xử tàn nhẫn với hắn ra sao đi chăng nữa, cũng là chuyện đương nhiên thôi, nghĩ như vậy, hắn liền không thể nào trách tội Lăng Dương Lam được.

Hít một hơi thật sâu, Lăng Tâm Phàm lại nhỏ giọng đưa ra một lời hứa hẹn không thể nào có khả năng thực hiện: “Chờ đến khi cây con trưởng thành, chúng ta sẽ đi thăm bà bà.”

“Hảo, ta đây sẽ giúp cha tưới nước cho cây nhỏ, để nó mau mau lớn lên.”

Lăng Hiếu Mai đặt bánh xuống, lập tức sôi nổi chạy đi lấy thùng nước, vội vàng tưới cây, nàng tưới đến một nửa, bỗng nhiên lại bỏ thùng nước ra, chỉ vào đằng xa rồi reo lên: “Cha, xem kia, xem kia, là thúc thúc đến.”

“Thúc thúc nào?”

Lăng Hiếu Mai chỉ cần gặp nam nhân nào hơi trẻ tuổi một chút, liền gọi ngay là thúc thúc, Lăng Tâm Phàm lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng nàng đang chỉ, lập tức khối bánh đậu xanh trong tay liền rơi ngay xuống mặt đất.

Bánh rớt, nhưng một chút hắn cũng không phát hiện ra, Lăng Tâm Phàm chỉ cảm thấy ***g ngực dường như sắp bị tắc nghẽn, nhịp hô hấp lúc nhanh lúc chậm, hắn dùng hai tay đè lại ngực, nhìn chăm chăm về phía trước, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, người kia chính là Lăng Dương Lam không thể nhầm lẫn được.

Lăng Dương Lam càng lúc càng tiến đến gần hơn, y chỉ đi đến một mình, hơn nữa quần áo trên người đã muốn ố bẩn, còn mang theo một cỗ hân vị (mùi mồ hôi), có lẽ y đã chạy thẳng một đường từ kinh thành để đến đây.

Trông thấy gương mặt Lăng Dương Lam nhuốm vẻ trầm trọng, nhất định là xảy ra chuyện đại sự gì rồi, dự cảm bất hảo chợt nảy lên trong lòng, nước mắt Lăng Tâm Phàm thiếu chút nữa đã chảy ra, chẳng lẽ do nường tuổi già sức yếu, nên đã xảy ra chuyện xấu hay sao?

Hắn tiến lên phía trước vài bước, nước mắt chực trào, không thể tưởng được, hắn đã không chăm sóc cha trước lúc người lâm chung,nay ngay cả nường mà hắn cũng không thể, trên đời này còn có đứa con nào bất hiếu như hắn nữa đây?

“Là nường đã xảy ra chuyện sao?”

Hắn cơ hồ là vừa khóc vừa hỏi, Lăng Dương Lam hơi sững sốt một chút, rồi lập tức lắc đầu: “Không có, nường tốt lắm, chỉ là muốn gặp người,người tranh cãi âm ỉ đòi đi tìm người.”

Lần này Lăng Dương Lam nói chuyện khẩu khí thập phần ôn hòa, không giống thái độ lúc trước, nhưng Lăng Tâm Phàm vẫn chưa nhận ra, hắn vội vàng lau lau chiếc ghế đơn sơ của mình rồi bảo y ngồi xuống, biết không phải có tin tức xấu, nên nước mắt cũng không tuôn rơi nữa.

“Dương Lam, người ngồi đi.”

Lăng Dương Lam ngồi xuống, tựa hồ có hơi ngượng ngùng: “Ta một đường chạy đến nơi này, cũng chưa nghỉ ngơi, đói bụng quá chừng, người có món gì cho ta ăn không?”

“Ta đi nấu cơm ngay, chờ ta một lúc nha, rất nhanh sẽ có đồ ăn.”

Hắn vội vàng chạy vào nhà nấu nướng,bởi vì lo lắng nên tay chân lóng ngóng,khiến cơm bị khét hết phần nữa, hắn đem đồ ăn đặt lên trên bàn, không khỏi cảm thấy lo lắng vì sự bất cẩn của mình, Lăng Dương Lam ngày thường đều ăn sơn trân hải vị,mấy món cơm rau dưa này y có thể nuốt trôi được sao?

Lăng Dương Lam tựa như thật sự đói bụng, y vừa nâng chén lên liền ăn lấy ăn để, không hề tỏ ra ghét bỏ, cả hai phụ tử Lăng Tâm Phàm cũng không dám tranh với y, chờ đến khi đối phương đã ăn no, sắc trời bên ngoài cũng nhá nhem tối. Lăng Hiểu Mai tuy nói sẽ giúp cha thu dọn bát đĩa trên bàn, thế nhưng vừa mới nói xong đã nằm úp sấp xuống ngủ.

Lăng Tâm Phàm biết nàng hôm nay đã tưới cây rất chăm chỉ, nên nhất định là mệt mỏi cực kỳ, hắn ẵm nàng vào phòng ngủ,rồi tiếp đó mới trở ra thu thập bát đĩa, nháy mắt,đã không nhìn thấy bóng dáng của Lăng Dương Lam đâu nữa, điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng lo lắng, vội vàng bước ra ngoài tìm kiếm,sau khi nghe được một loạt âm thanh róc rách vang lên, hắn liền lập tức đỏ mặt, đứng sững ngay tại chỗ.

Lăng Dương Lam một thân phong trần mệt mỏi, cho nên y ở trong sân cởi quần áo, thoải mái tắm ngay bên cạnh giếng nước, đêm nay ánh trăng thật sáng, thân thể trắng kiện kia phơi bày dưới làn nguyệt quang,khiến hắn nhìn xem đến mê muội, càng khiến cho hắn miệng khô lưỡi nóng,hình ảnh tình sắc ngày ấy bỗng nhiên lại nảy lên trong đầu, Lăng Tâm Phàm chỉ cảm thấy hai gò má của mình dường như sắp bị thiêu cháy rồi.

Lăng Tâm Phàm hô hấp dồn dập hơn, biết rất rõ nếu như mình trừng mắt lớn thế này xem người khác tắm, là thất lễ vô cùng,không chừng còn dọa người ta nữa, nhưng thật sự hắn không có cách nào di dời tầm mắt khỏi đối phương.

Động tác xả nước của Lăng Dương Lam bỗng nhiên ngừng lại, dường như đã phát giác phía sau có người đang nhìn mình trần trối, y liền xoay người lại, nhìn thấy Lăng Tâm Phàm.

Lăng Tâm Phàm phát run lên, hắn muốn rời đi, nhưng đôi chân tựa như đã trở nên mềm nhũn, chỉ có thể vịn lấy vách tường, lê từng bước nặng nhọc muốn chạy thoát.(Chắc,rình zai tắm thôi mà em ấy làm thấy ghê hà.)

Ngay sau đó, hắn trừng lớn hai mắt, bởi vì hắn thấy rõ,khi Lăng Dương Lam nhìn mình,thì bộ vị mềm nhũn dưới thân y bỗng nhiên gồng gượng ngẩng lên. Tim của hắn lại đập thình thịch như trống vô, khiếp sợ nâng mắt nhìn Lăng Dương Lam, Lăng Dương Lam hướng hắn vẫy vẫy tay.Lúc này, Lăng Tâm Phàm giống như đã mất đi toàn bộ lý trí, hỗn loạn đi đến trước mặt người kia, tim của hắn cứ thế mà không ngừng loạn khiêu, hắn còn chưa đến gần,đã bị Lăng Dương Lam chủ động ôm lấy thất lưng, vòng tay thật mạnh mẽ,khiến cơ thể hắn dán chặt vào phần ngực trần trụi của đối phương.

“Dương..... Dương Lam.....”

Lăng Tâm Phàm phát ra thanh âm khe khẽ tựa như tiếng mèo kêu, Lăng Dương Lam hôn lên đôi môi của hắn, sau đó còn nâng gáy hắn lên, khiến hắn cũng hôn đáp trả y thật cuồng nhiệt.

Đây là mộng cảnh, nhất định là mộng, Dương Lam không có khả năng đến tìm gặp hần, càng không thể muốn ôm hần, càng không thể vừa ôn nhu tán thưởng vừa xả hạ quần áo của hần như vậy được.

“Người thật đẹp, Tâm Phàm, ta vẫn luôn nhớ đến người, ta không thể nào quên được người.”

Đầu óc vốn mơ hồ, nên chỉ cần một câu nói ngọt ngào kia cũng đủ khiến Lăng Tâm Phàm hoàn toàn trầm mê trong đó, y phục của hần rơi xuống đất, bị nước phía dưới chân làm cho ẩm ướt, hần không tự chủ mà vuốt ve thân thể cường kiện của Lăng Dương Lam, chỉ cảm thấy bản thân đã bị dục vọng khống chế, khiến cho hít thở không thông.

Lăng Dương Lam nhẹ nhàng nhu lỏng tiểu đệ nhỏ nhắn màu phấn hồng của hần, hần chỉ biết phát ra tiếng rên rỉ nhỏ giọt, dưới thân cũng nhịn không được bắt đầu cương cứng lên, Lăng Dương Lam tựa như đã sớm hiểu được thân thể hần cần gì, bàn tay to ấm áp không ngừng ma sát bộ vị khả ái của đôi phương, Lăng Tâm Phàm anh anh thở hào hển, Lăng Dương Lam đặt hần nằm trên cái bàn đá to giữa sân, đôi môi khẽ mở ra, nhẹ nhàng ngậm lấy khối dục vọng lửa nóng kia vào trong miệng.

“A..... A..... A..... Dương..... Dương Lam.....”

Hần khẽ nấc lên vài tiếng ngậm, ngón tay Lăng Dương Lam bao trụ đến tận phần gốc rễ, đôi môi liên tục kích thích nơi đỉnh mẫn cảm, khiến cho tất cả hồn vía của Lăng Tâm Phàm đều nhanh chóng bay đi mất, hạ thân lại nổi lên một trận run rẩy, khi hần sắp đạt đến cao trào, đột nhiên đôi môi của Lăng Dương Lam lại rời đi, nhẹ nhàng lên cổ hần: “Người nguyện ý nhẫn nại một chút được không? Ta muốn kéo dài sự khoái hoạt của người.”

Lăng Tâm Phàm chỉ khép hờ đôi mắt lại, hần không hiểu y đang nói cái gì, nhưng hần vẫn nguyện ý vì Lăng Dương Lam mà làm tất cả mọi chuyện.

“Hảo.”

Lăng Dương Lam hôn lên cánh môi sưng đỏ của hần, bên trên còn vương lại một chút hương vị toan của nam nhân, không ngờ Lăng Dương Lam lại có thể cam tâm tình nguyện vì hần mà làm việc thấp hèn này.

Y không ngừng vuốt ve mặt đùi non mềm của hần, sau đó liền đâm một đầu ngón tay vào tiểu huyết nóng ấm, Lăng Tâm Phàm giật mình, chủ động nâng cao thắt lưng, hai chân cũng nhịn không được mà mở rộng ra, nhưng đến kia cổ cảm giác nhiệt hỏa kia vừa muốn vươn tới đỉnh, thì Lăng Dương Lam lại một lần nữa rút ngón tay ra, y chậm rãi cúi xuống hôn hần, tiêu diệt hoàn toàn cảm giác xung động vừa mới bạo phát lúc này.

Lặp lại vài lần như thế, bộ vị của hần đã muốn cương cứng đến cực điểm, thân thể mẫn cảm đến cơ hồ sắp phải bạo khai, hần không biết mình đã bắt đầu khóc rống lên từ bao giờ, nhưng mà hần thực sự không thể ngừng khóc được nữa.

“Dương Lam..... Dương Lam..... Ô..... Ô ô.....”

Lăng Tâm Phàm vừa khóc vừa kêu tên của y, Lăng Dương Lam vội vã tiến quân thần tốc vào trong cơ thể hần, nội bích liền co rúm lại chào đón, hần cắn chặt đôi môi, thế nhưng, khi khoái cảm sắp vỡ òa, Lăng Dương Lam lại rời khỏi thân thể hần.

“Dương Lam..... Cầu..... Cầu người..... Van cầu người.....”

Hần đã không còn hay biết mình đang cầu xin điều gì, hần vịn vẹo thắt lưng, hai chân gắt gao quăn lấy Lăng Dương Lam, y vuốt ve tấm lưng trần trụi của hần, thô thanh nói: “Cố chống đỡ một chút, Tâm Phàm, ta chỉ muốn cho người thoải mái một chút thôi mà.”

Lăng Tâm Phàm cũng không biết là bản thân mình đến tận cùng là đang cảm thấy khoái hoạt hay là đang phải chịu đựng sự tra tấn, hần cố sức co rút nội vách để cuốn lấy lợi khí của Lăng Dương Lam, khiến cho nó càng vào sâu hơn nữa.

“Đẹp quá, Tâm Phàm, người hãy nói là cả đời này sẽ không bao giờ rời xa ta nữa.”

Biểu tình của Lăng Dương Lam lúc này thập phần chân thật, trên gương mặt lại tràn ngập mồ hôi, dường như y cũng đang bị hãm sâu trong tình cảm mãnh liệt đến mức khó có thể tự kiềm chế được, nhưng Lăng

Tâm Phàm vẫn không dám nói ra, hần vẫn còn cảm thấy rất sợ hãi.

“Nói a, Tâm Phàm, ta muốn nghe người chính mồm nói ra.”

Y vẫn đứng trước cửa động của hần mà không chịu tiến thêm vào, làm cho hần cơ hồ sắp không chịu nổi nữa rồi, Lăng Tâm Phàm áp úng ôm chặt bả vai Lăng Dương Lam: “Ta muốn ở cùng người, ta rất muốn được ở cùng người.....”

Vừa nói ra khỏi miệng, hần lại cảm thấy nghẹn ngào ứ khuất, nguyện vọng này hần luôn chôn giấu trong đáy lòng mà chưa bao giờ dám nói ra, bởi vì hần hiểu được, đây là một nguyện vọng không có khả năng trở thành hiện thực

Lăng Dương Lam nghe hần nói xong, từ cổ họng liền phát ra tiếng gào khô khốc, lập tức chống đỡ thất lực cường kiện của mình, cấp tốc va chạm vào trong cơ thể Lăng Tâm Phàm, khiến cho đối phương lập tức vượt đến đỉnh điểm khoái hoạt.

Thân thể hần có chút đau nhức, lúc mở mắt ra, nhìn thấy khuôn ngực rắn chắc của Lăng Dương Lam, Lăng Tâm Phàm lấp bắp kinh hãi, bởi vì hần vừa cử động một chút, thì Lăng Dương Lam liền tỉnh lại, y hôn lên bờ môi của hần một chút: “Trời đã sáng rồi sao?”

“Trời..... Trời đã sáng rồi....”

Giữa hai chân là một mảnh thấp dính, đã hơi khô lại, mặt hần đỏ đến cực điểm, lúc này mới hiểu được chuyện tình hôm qua không phải là ảo mộng, hần cùng Lăng Dương Lam thực sự đã cùng nhau trải qua một đêm hoan ái thật mãnh liệt.

“Có đau không?”

Nghe y hỏi câu này, ngay cả cổ của hần cũng đỏ cả lên: “Không..... Không đến nỗi.....”

“Người có mệt không?”

Y cứ nhìn hần chăm chăm, làm cho hần cảm thấy không được tự nhiên, vừa nhớ lại chuyện buổi tối hôm qua, hần cũng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể nói: “Không..... Không sao.....”

Lăng Tâm Phàm áp úng hồi đáp lại, bất chợt, bàn tay to lớn của Lăng Dương Lam đã bao phủ toàn bộ lên trên bộ vị mẫn cảm của hần, vừa đỏ mặt vừa hốt hoảng, bàn tay kia đang không ngừng xoa nắn cùng mơn trớn một cách điêu luyện, Lăng Dương Lam hôn lên môi hần, hòng ngăn chặn tất cả những lời cự tuyệt sắp thoát ra.

Y chỉ dùng tay mà thôi, thế nhưng đã khiến cho hần lần thứ hai lâm vào cảm giác khoái hoạt không khác gì buổi tối hôm qua, Lăng Tâm Phàm dụi đầu vào ***g ngực Lăng Dương Lam, như muốn che giấu tiếng khóc đầy xấu hổ đến vô phương kiềm chế của bản thân.

Không bao lâu sau, Lăng Dương Lam mang theo một cái khăn ướt, đi đến chà lau thân thể cho hần, khi Lăng Tâm Phàm muốn đứng dậy, hần mới biết vì sao sáng nay Lăng Dương Lam chỉ dùng tay nhu lộng mà thôi. Phần hạ bộ của hần đã đau đến mức không thể nhúc nhích được, xem ra Lăng Dương Lam còn nắm bắt rõ tình hình cơ thể hơn cả mình nữa. Nghĩ như vậy, hần bất chợt cảm thấy trong lòng thoáng đau xót, bởi vì Lăng Dương Lam đã sớm có thật nhiều kinh nghiệm, nên đương nhiên hiểu rõ việc này mà.

“Người nằm xuống nghỉ một chút, ta bảo Hiểu Mai đi mua chút điểm tâm cho người nha.”

Sau khi giúp hần lau sạch thân thể, cùng thay một bộ chăn gối khác, Lăng Dương Lam mới đỡ hần nằm xuống.

Bởi vì thân thể thật sự rất mệt mỏi, nên Lăng Tâm Phàm cơ hồ vừa đặt lưng xuống liền ngủ ngay, đến khi hần tỉnh lại lần thứ hai, đã thấy Hiểu Mai trên người mặc một bộ đồ mới, cao hứng chạy đến nói: “Cha, người xem, là thúc thúc mua cho ta, rất đẹp đúng không?”

Trước kia Lăng Dương Lam đều đối xử với Hiểu Mai rất hờ hững, lần này vì sao lại mua quần áo mới cho nàng? Hần trong lòng toát ra nhiều điểm nghi vấn, lúc này Lăng Dương Lam cũng bước vào, nhẹ giọng dặn dò Hiểu Mai: “Thân thể cha con không thoải mái, con ra ngoài chơi mấy món đồ lúc này ta vừa mua cho đi, để ta ở đây chăm sóc cha con.”

“Hảo ”

Lăng Hiếu Mai khoái hoạt tung tăng chạy ra ngoài, dường như khẩn cấp muốn được nhìn thấy mấy món đồ chơi mà thúc thúc vừa mua cho mình.

Về phần Lăng Tâm Phàm,tuy muốn hỏi người kia vì sao lại vất vả đi đến nơi đây tìm mình,nhưng rồi lại không biết nên hỏi như thế nào, đang lúc tĩnh lặng thì Lăng Dương Lam đã muốn đi đến bên đầu giường:”Ta có mua vài thứ, người đói bụng thì mau ăn đi.”

Hắn đích xác là rất đói bụng,nhưng khi vừa mới bước xuống giường, Lăng Dương Lam vội chặn hắn lại: “Không cần, người cứ ở trên giường nghỉ ngơi, ta dứt cho người ăn, người đừng có lộn xộn nữa, như vậy không tốt cho sức khỏe đâu.”

Y mang đến một ít rau, chậm rãi dứt cho hắn ăn, sự ôn nhu sẵn sóc bất ngờ của Lăng Dương Lam, khiến Lăng Tâm Phàm cảm động muốn khóc, hắn cũng không nhớ nổi,đã bao lâu Lăng Dương Lam không dùng ánh mắt hiền hòa này để nhìn hắn.

“Người làm sao vậy, ăn một bữa cơm cũng muốn khóc, là do thức ăn quá ngon sao?”

Hắn vội vàng lấy tay lau lau nước mắt, tiếp tục há miệng ăn thêm vài món, hắn không dám hỏi Lăng Dương Lam vì sao mà đến, cho dù thật sự hỏi,có lẽ Lăng Dương Lam cũng không muốn trả lời vấn đề này.

Nhưng vào mỗi buổi tối, bọn họ tựa như đôi vợ chồng,cùng nhau ngủ chung trên một chiếc giường, ban đầu Lăng Dương Lam vẫn còn cố kỵ thân thể hắn chưa hồi phục,nên cũng không dám làm điều gì quá mức, chờ đến khi Lăng Tâm Phàm vừa khỏe lại, Lăng Dương Lam lần thứ hai lại nhiệt tình tác cầu, khiến hắn cơ hồ không thể nào ly khai khỏi thân thể của y, vì hàng đêm cả hai người đều ở cùng nhau,nên Lăng Tâm Phàm cảm thấy có điểm ăn không tiêu.(nuốt không trôi)

Nửa tháng sau, Lăng Dương Lam chỉ nói với hắn một câu: “Chúng ta cùng nhau trở về Lăng gia đi, nương nhất định rất nhớ hai cha con người.”

“Tốt, tốt, ta rất muốn gặp lại bà bà.”

Lăng Hiếu Mai có vẻ thập phần vui vẻ,Lăng Tâm Phàm vẫn không thể hiểu được tâm tư của Lăng Dương Lam, Lăng Dương Lam thay hắn chuẩn bị tốt tất cả mọi sự, sau đó liền đưa phụ tử bọn họ đi lên phương Bắc, còn mời theo một vị bảo mẫu để chiếu cố cho Hiếu Mai.

Dọc theo đường đi, bọn họ vẫn là ngủ cùng một gian phòng,tác cầu của Lăng Dương Lam đối với hắn vẫn thập phần mãnh liệt, Lăng Tâm Phàm cơ hồ không thể thừa nhận, hắn ở trên giường nức nở cầu xin: “Dương Lam, ta..... Ta thật sự không thể.....”

Lăng Dương Lam hôn nhẹ lên mái tóc ái nhân,ôn nhu an ủi: “Ta sẽ không quá phận đâu, hãy cho ta đi, Tâm Phàm.”

Hắn đứng là vẫn thuận theo lời nói của Lăng Dương Lam,nhưng sang đến ngày thứ hai,thân thể Lăng Tâm Phàm liền mềm nhũn ra, không thể tiếp tục khởi hành được nữa.

Lăng Dương Lam lúc này mới thực sự sợ hãi,vội vàng cho người đi thỉnh đại phu đến để trị liệu.

Đại phu sau khi chẩn mạch xong,trên mặt hơi lộ ra biểu tình khó xử, trộm nói thầm với Lăng Dương Lam: “Đây không phải là bệnh nặng, nhưng hắn cần được nghỉ ngơi một chút, xin vị công tử này, ngàn vạn lần đừng khiến hắn mệt mỏi quá độ.”

Lăng Dương Lam tiễn đại phu ra cửa,còn Lăng Tâm Phàm chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi vô lực.Lúc nhìn thấy Lăng Dương Lam trở về, vẻ mặt đầy khó coi đang ngồi ở bên giường của hắn, Lăng Tâm Phàm kinh hoảng không thôi,lòng chợt nghĩ,có lẽ Lăng Dương Lam đang tức giận với mình.

“Dương Lam, thực xin lỗi, ta không biết vì sao thân thể của mình lại yếu đuối như vậy, rõ ràng trước kia ngay cả phong hàn đều rất ít mắc phải, nhưng hiện tại toàn thân mềm nhũn.....”

Lăng Dương Lam đề xuống bờ môi của hắn, đưa hắn kéo vào trong lòng mình:”Không phải của lỗi của người, là do ta không tốt, Tâm Phàm, là do ta không biết quan tâm đến thân thể của người mà.”

“Thân thể của ta ra sao?” Hấn lo lắng hỏi nhỏ.

Lăng Dương Lam nhẹ nhàng xoa xoa bờ vai của hấn, để người trong lòng cảm thấy thoải mái hơn đôi chút: “Đại phu nói do người miệt mài quá độ, thân mình mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi.”

Câu “Miệt mài quá độ” làm cho Lăng Tâm Phàm đỏ bừng cả mặt, bọn họ đích xác mỗi đêm đều ở cùng một chỗ, sự tác cầu của Lăng Dương Lam, làm cho hấn vừa thẹn vừa mừng, y luôn khiến cho hấn vui thích vô số lần, trong khi bản thân y thì chỉ phát tiết có một lần.

“Ta..... Ta.....” Trên mặt hấn càng đỏ đến lợi hại hơn, không biết nên hưởng ứng loại bệnh tình đáng mặt của mình ra sao, tưởng tượng đến việc đã bị đại phu biết hết tất cả, không khỏi muốn dộn thổ ngay tức khắc.

“Là ta không tốt, là do ta đã dùng loại thủ pháp dâm tiện này, đều là ta đã hại người.”

Lăng Tâm Phàm không hiểu ý tứ của y, hấn sốt ruột nói: “Người không có lỗi gì cả, người..... Người đối với ta..... Thực..... Tốt lắm.” (Aizz,sao em ấy khờ quá vậy)

Nghĩ đến mỗi đêm Lăng Dương Lam đều đối xử với hấn thật là tốt, làm cho hấn xấu hổ đến cơ hồ nói không ra lời, không chỉ ban đêm, hiện tại ngay cả ban ngày y vẫn thập phần ôn nhu săn sóc hấn mà.

Lăng Dương Lam nghiêm túc nói: “Không có, ta không tốt, ta biết rất rõ sắc mặt của người càng ngày càng kém, nhưng vẫn làm việc ấy với người.Ta còn tự mình lừa gạt mình, nếu như người không thoải mái thì tự nhiên sẽ nói cho ta biết, nhưng người luôn đối với ta ngoan ngoãn phục tùng, làm sao có thể bảo ta dừng tay, mà ngay cả đêm qua khi người bảo ta dừng tay, ta vẫn còn khư khư cố chấp.”

Lăng Tâm Phàm không hiểu y đang nói cái gì, hấn chỉ biết là Lăng Dương Lam luôn tận tình chăm sóc cho thân thể của hấn, trước đây hấn còn không biết trên người mình có tất cả bao nhiêu vị trí mẫn cảm, vậy mà Lăng Dương Lam đều nắm bắt được hết thảy...

“Người chả có chỗ nào là không tốt, mỗi buổi tối được ở chung với người, là điều khiến ta cảm thấy sung sướng nhất.”

Hấn cố nén xấu hổ, đem tất cả những lời chân thực tự trong lòng nói ra hết.

Lăng Dương Lam nhìn Lăng Tâm Phàm suốt một hồi, bỗng đứng lại ôm chặt hấn vào trong ngực: “Người lại muốn hại ta cao hứng nữa sao?”

Y nhẹ nhàng buông hấn ra, nghiêm mặt nói: “Tâm Phàm, người có hận ta không? Hận ta lúc trước đã đối đãi với người như vậy?”

Lăng Tâm Phàm lắc đầu: “Là ta có lỗi với người trước, hết thảy đều là do ta sai.”

Vừa nghe hấn nói như thế, Lăng Dương Lam vừa giống như tức giận, vừa giống như không cam tâm, chậm rãi từ trong túi lấy ra một lá thư đã rách nát: “Đây là cha trước khi chết đã viết cho người,vẫn để ở chỗ của nương, chẳng qua nương thần trí không rõ ràng lắm, nên cũng quên lấy ra, gần đây người mới giao cho ta.”

Lăng Tâm Phàm khiếp sợ nhìn đến phong thư kia, hấn theo bản năng cùng Lăng Dương Lam đẩy ra chút khoảng cách, hấn dám to gan cùng với Lăng Dương Lam ân ái như thế, khiến cho bản thân đã quên mất lời hứa đối với cha mình.

Thấy đối phương bắt chợt lui ra xa, Lăng Dương Lam nhanh chóng đưa hai tay ra, ôm gọn hấn vào trong lòng: “Không cho phép rời khỏi ta, cha viết thư là muốn bảo người về bên cạnh ta, bên trong cũng nói rõ nguyên do rồi, chúng ta hấn là phải sống bên nhau đến trọn đời, người đã thay ta chịu nhiều ủy khuất lắm rồi.”

Lăng Tâm Phàm cắn môi dưới,lắng nghe Lăng Dương Lam một chữ một chữ đọc to nội dung bên trong bức thư, sau khi nghe xong lời nhắn nhủ của người cha quá cố, rốt cục hấn cũng khóc thành tiếng: “Người..... Người là sau khi nhìn thấy phong thư này, liền đến đón ta sao?”

Lăng Dương Lam gật đầu: “Lòng ta tràn đầy lo lắng, sợ rằng trước đây đã đối đãi tệ bạc như vậy với người, liệu người có còn muốn gặp lại ta nữa hay không, ta không biết nên làm như thế nào mới phải, cho dù ta

yêu người, nhưng không rõ tình cảm trong lòng người có còn sâu nặng như xưa, nói không chừng người sẽ cảm thấy Phương Giáo Toàn so với ta còn hoàn hảo hơn gấp trăm lần.”

Lăng Tâm Phàm lắc đầu, Lăng Dương Lam lại nói tiếp: “Hãy nghe ta nói, ta đi đến gặp người, nhưng thấy người không bỏ mặc ta ở ngoài cửa, làm cho ta một lần nữa dấy lên hy vọng, tiếp theo, khi ta đang tắm ở trong vườn, nhìn thấy ánh mắt (thèm khát) của người, ta mới cảm thấy tự tin hơn đôi chút.

Tâm Phàm, người vẫn còn thuần khiết như thế, dù đã từng thành thân, vậy mà ngay cả hôn môi cũng không biết, ta cố ý mỗi ngày đều làm việc ấy với người, cho người thường xuyên cảm nhận được tư vị khoái hoạt, ta muốn người không có cách nào ly khai khỏi ta, như vậy người sẽ mãi mãi là người của ta, ta đã ôm ấp loại ý nghĩ dâm tiện này mỗi khi ôm người.”

Lăng Tâm Phàm sau khi nghe xong, ngón tay mới nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt của y: “Từ lúc bắt đầu, ta đã không thể ly khai người, không cần làm như vậy, trong lòng ta từ lâu chỉ tồn tại một mình người mà thôi, tám năm trôi qua, nhưng chưa khi nào ta có thể quên được người, ta yêu người, Dương Lam, nếu người vẫn còn muốn ta, không chê ta, ta hy vọng có thể ở bên cạnh người suốt cuộc đời này...”

Lăng Dương Lam cảm thấy ***g ngực nổi lên một trận ầm ập, y cúi xuống hôn đôi môi của Tâm Phàm: “Ta cũng không quên được người, khi người đến Lăng gia, ta vốn nghĩ rằng mình đã sớm quên mất người rồi, kỳ thật đều là do ta tự lừa gạt chính mình thôi, càng nhìn người, ta lại càng cảm hận sự chấp nhất của bản thân đối với người, cho nên mới bảo Tiểu Thao..... A, ta thật sự là mất mặt tới cực điểm, cũng thật là một tên đại hỗn đản mà, người nếu thật sự hận ta, không để ý tới ta, cũng là đúng đắn, nhưng mà người rất thiện lương, thế nhưng lại đồng ý tha thứ cho ta.”

Nhắc tới chuyện của Tiểu Thao, Lăng Tâm Phàm chợt cảm thấy thật ủy khuất, hân khiếp sợ hỏi y: “Người kia vẫn còn ở trong phủ sao?”

Lăng Dương Lam lập tức ôm lấy ái nhân vào lòng, lớn tiếng cam đoan: “Không có, ta đã cho Tiểu Thao rất nhiều ngân lượng, để hắn ly khai rồi, hắn rất vui vẻ rời đi, ta không muốn khi đưa người trở về, còn nhìn thấy hắn, gợi lên những cảm giác không thoải mái

Đây là tâm ý của Lăng Dương Lam, Lăng Tâm Phàm lẳng lặng để cho y ôm, nhưng lại lập tức đẩy Lăng Dương Lam ra, khiến y quýnh lên: “Sao vậy? Người không thích ta ôm người sao?”

Lăng Tâm Phàm hai gò má đỏ bừng, chỉ cúi đầu xuống nhìn đất: “Không, không phải, nghe hương vị của người, cơ thể ta hơi là lạ, ta nghĩ là nên nằm xuống nghỉ một chút.”

Lăng Dương Lam nhếch miệng mà cười, nụ cười của y rất đáng yêu, làm cho Lăng Tâm Phàm cảm lấy gối ném về phía y: “Đừng đừng cười ta mà.”

Lăng Dương Lam bỗng nhiên rên rỉ một tiếng, bụng dưới của y cũng đồng dạng nổi lên một trận lửa nóng, y vội nhảy xuống giường: “Không xong, ta ngửi thấy hương vị của người, cũng nóng lên rồi, nhĩ hảo nghỉ ngơi đi nha, ta đi ra ngoài một chút.”

Lăng Tâm Phàm vừa xấu hổ vừa thẹn cười rộ lên, không bao lâu chợt nghe thấy thanh âm đóng cửa, hắn mới thả lỏng người nằm xuống, bởi vì thân mình quện mệt, nên không bao lâu, liền rơi vào giấc ngủ sâu.

Trong lúc ngủ mơ, bởi vì khúc mắc suốt tám năm đau khổ đã được gỡ bỏ, hắn mang theo tâm trạng thỏa mãn đi vào giấc ngủ. Trong mộng, hắn nhìn thấy người phụ thân hiền hòa xa cách đã thật lâu, người mỉm cười với hắn, Lăng Tâm Phàm vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, phụ thân lẳng lẽ chỉ tay về phương Bắc, hắn nhìn theo tay của người, chính là Lăng Dương Lam đang đứng ở nơi đó chờ hắn.

Hắn quay đầu lại nhìn phụ thân, người phát phát tay, nở nụ cười một chút rồi vụt biến mất. Khi Lăng Tâm Phàm tỉnh lại, nước mắt đã dính ướt cả hai gò má, hắn nghĩ có lẽ phụ thân rốt cục cũng đồng ý cho hắn cùng Dương Lam ở bên nhau, hắn tự đáy lòng thâm cảm tạ phụ thân thật nhiều...

Tại sao ko Hoàn lun ngay khúc này nhĩ oa oa

Dốc hết tìn này ta trả nợ các nàng TT”

Ngâm giấm mí thảng, gần lên men rồi.sr bà koan nha.:”>

Ráng like,cmt với rate để ta có hứng làm tí:-

14. Chương 10

Sau khi hai người đã tháo gỡ hết tất cả những mối hiềm khích, Lăng Dương Lam nhin không được,mới hỏi Lăng Tâm Phàm về chuyện khi xưa, Lăng Tâm Phàm do dự hồi lâu, nhưng vẫn đồng ý nói ra tiền căn hậu quả.

Hắn cùng với Lăng Dương Lam yêu mến nhau, bởi vì thập phần rõ ràng, nên cha của bọn họ đã sớm phát hiện ra điều đó, người ép buộc Lăng Dương Lam phải đi du học xa nhà, cũng là vì muốn ngăn cách tình yêu càng ngày càng mãnh liệt của cả hai, nhưng Lăng Dương Lam vẫn thường xuyên viết thư gửi về cho Tâm Phàm, không ngừng thổ lộ tình yêu với hắn.

Một ngày nọ, cha gọi hắn vào phòng, người biết hắn hiểu rõ đạo lý,nên hỏi hắn đến tột cùng là muốn hại Lăng Dương Lam, hay là muốn giúp Lăng Dương Lam?

Bởi vì vẻ mặt của cha khi đó rất nghiêm khắc,nên hắn cũng không có gan giấu diếm, cha nghe xong bắt đầu trở nên tức giận, người phân tích cho hắn nghe điều gì đối với Lăng Dương Lam là tốt, điều gì là xấu, hắn mới bị ai phát hiện,thì ra hắn ở cùng một chỗ với Lăng Dương Lam, chính là hại y.

Nhưng với cá tính bướng bỉnh của Lăng Dương Lam, cha nói y sẽ không dễ dàng từ bỏ như thế, nhất định sẽ vương vấn tơ lòng không dứt đối với hắn, vì thế cha bắt hắn phải thành thân trước khi Lăng Dương Lam đi học trở về,người vội vàng tìm một bé gái mồ côi, tổ chức cho bọn họ việc hôn nhân.Đến khi Lăng Dương Lam về nhà, thấy cảnh tượng đó thì vô cùng giận dữ, y lập tức ra đi mà không một lần quay đầu lại, y ở bên ngoài phát triển sự nghiệp,đến khi thành công thì phái người về quê đón cha mẹ lên kinh thành.

Thân nhân phút chốc không còn ai ở bên cạnh, trong lúc Lăng Tâm Phàm vẫn đang hoảng loạn bất an,thì cha lại viết thư đến, bảo hắn không nên gặp lại Lăng Dương Lam nữa, cho nên,dĩ nhiên sẽ không có ai đến đón hắn đến ở chung.

Đọc xong lá thư tuyệt tình ấy, hắn cảm thấy phi thường thống khổ, nhưng cũng hiểu được dụng tâm của cha, vì thế hắn cùng nương tử và Hiểu Mai cố gắng trải qua cuộc sống đầy khốn cùng ở vùng nông thôn hẻo lánh,có điều thân thể nương tử vốn không được tốt, nên đã qua đời ngay khi nạn hạn hán vừa mới ập đến, tiếp theo nạn hạn hán càng lúc càng nghiêm trọng, hắn mới cần rằng mang theo Hiểu Mai đi đến Lăng gia.

Lăng Dương Lam nghe xong đoạn chuyện cũ thương tâm này, trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng hối hận:”Ủy khuất cho người rồi, Tâm Phàm.”

Lăng Tâm Phàm lắc đầu: “Không,người chịu ủy khuất là nương tử, ta đối với nàng không có cảm tình, nàng cũng không yêu ta,hai người chúng ta ở cùng một chỗ, cuộc sống lại không giàu có, ta luôn cảm thấy thật có lỗi với nàng.”

Lăng Dương Lam xoa nhẹ mái tóc của hắn một chút: “Đều đã trở thành quá khứ rồi, Tâm Phàm, tất cả đều là quá khứ.”

Lăng Tâm Phàm tựa đầu vào lòng y, một hồi lâu mới nói: “Ta vừa nhìn thấy một giấc mộng, ta nhìn thấy cha, người mỉm cười với ta, còn bảo ta đi đến bên cạnh người nữa, ta nghĩ, có lẽ người đã đồng ý cho hai ta được ở bên nhau rồi.”

Lăng Dương Lam thở dài thật sâu, y là con trai độc nhất, nên đương nhiên có thể lý giải được tâm tình của cha, cũng hiểu được cha luôn hy vọng y có thể cưới vợ để duy trì huyết mạch của Lăng gia, nhưng y thật sự đối với nữ nhân không có hứng thú, việc này khiến hai cha con thường xuyên tranh cãi, nhưng việc cha chia rẽ y cùng Tâm Phàm,quả thực Lăng Dương Lam không hề nghĩ đến.

Y biết, cha chỉ muốn tốt cho mình mà thôi, nhưng vô tình lại hại Tâm Phàm khổ sở như thế, may mà tất cả vẫn còn kịp vãn hồi, ít nhất trước khi lâm chung,cha rốt cục cũng đã suy nghĩ thông suốt.

“Tâm Phàm, ta hỏi ngươi một chuyện này, ngươi thành thật nói cho ta biết được không?”

Thấy Lăng Dương Lam đột nhiên trở nên nghiêm túc, Lăng Tâm Phàm khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn y, Lăng Dương Lam thở sâu một hơi, rồi mới hỏi: “Vì sao Phương Giáo Toàn biết được mùi vị thân thể của người ra sao? Người đã cùng hắn....”

Cho dù Lăng Tâm Phàm ở cùng một chỗ với Phương Giáo Toàn, đó cũng là hậu quả mà mình phải lãnh nhận, chính mình đã bức Lăng Tâm Phàm đến bước đường cùng, nhưng sự kiện này cứ như bóng với hình, khiến cho Lăng Dương Lam luôn bị vướng mắc ở trong đầu.

“Không có, không có làm gì hết.”

Lăng Tâm Phàm ấp a ấp úng nói ra chuyện phát sinh ở trong phòng thay đồ hôm đó, hắn tưởng người dân sống trong thành thị có thói quen xem người khác thay đồ, bây giờ mỗi khi nhớ lại, hắn vẫn còn cảm thấy có chút quái dị.

Lăng Dương Lam thầm mắng ở trong lòng, y đã sớm biết Phương Giáo Toàn không đứng đắn, dám khi dễ Lăng Tâm Phàm đơn thuần của mình, to gan nhìn hắn lỗ thể...(Lão Toàn già gian xảo thật nha. 2 lão này chơi với nhau, đều 1 bộ lưu manh.)

Lăng Tâm Phàm nói xong, ngữ khí có điểm hơi chột dạ, nhưng mà thái độ làm người của hắn vốn thành thật, nên vẫn nói ra việc mượn tiền Phương Giáo Toàn, thiếu chút nữa cũng đã hiến thân cho người kia luôn rồi.

Lăng Tâm Phàm kể ra hết tất cả mọi bí mật cho Lăng Dương Lam nghe, sau đó lại thập phần chần chờ, Lăng Dương Lam thấy thế, vội ôm sát hắn vào trong lòng, y biết rõ, nếu không phải lúc ấy quá mức tuyệt vọng, với cá tính của Lăng Tâm Phàm, tuyệt đối không có khả năng vì tiền mà đi hầu hạ người khác.

“Thực xin lỗi, Tâm Phàm, là ta làm cho người như thế, là ta quá mức hỗn đản.”

Dù sao việc Phương Giáo Toàn không lợi dụng mà chiếm tiện nghi Lăng Tâm Phàm, cũng khiến Lăng Dương Lam âm thầm cảm kích trong lòng, Phương Giáo Toàn quân tử khí khái hơn nhiều so với y, việc này là không cần hoài nghi.

“Ta nghĩ khi chúng ta trở lại kinh thành, phải lập tức đi tìm Giáo Toàn, hướng hắn nói lời cảm tạ, nếu không có hắn trợ giúp, ta cùng Hiếu Mai cũng không thể bình an hồi hương.”

Hơn nửa tháng trước, Lăng Dương Lam vừa mới cùng Phương Giáo Toàn tranh cãi một trận đến nảy lửa, Phương Giáo Toàn còn la hét đòi tuyệt giao với y, bây giờ hồi tưởng lại, lúc ấy y đã phê bình Lăng Tâm Phàm rất thâm, còn dùng thủ đoạn dè tiện để hãm hại Phương Giáo Toàn, bây giờ đối phương đã tức giận đến thế, bảo y làm sao còn mặt mũi đi đến gặp hắn để nói chuyện hòa hảo?

“Sao vậy? Sắc mặt người sao tự dưng lại trở nên kỳ quái như vậy?”

Lăng Tâm Phàm thấy đối phương bỗng dưng im lặng, trên mặt còn tràn đầy vẻ khó xử, Lăng Dương Lam không muốn kể cho hắn nghe về những lời phê bình không mấy hay ho kia, còn hồ nháo một trận ngay tại phủ của Phương Giáo Toàn, lần này y quả thực là mất hết mặt mũi. Hiện tại bất luận có khó khăn như thế nào, y cũng phải mặt dày đi đến xin lỗi Phương Giáo Toàn thôi.

“Không có gì đâu, chỉ là trước khi ta đến đây, đã cùng Giáo Toàn tranh cãi một trận, lúc trở về phải đến giải thích với hắn một chút.”

Y chỉ nêu giản lược vài ý không quan trọng, không muốn đem mấy lời hạ lưu nói ra trước mặt Lăng Tâm Phàm, không muốn khiến Lăng Tâm Phàm thêm bận tâm.

Lăng Tâm Phàm gật đầu, ở trong lòng hắn nghĩ, chắc chỉ là mấy chuyện tranh cãi vặt vãnh của bằng hữu mà thôi, cho nên cũng không để ý nhiều, nhưng bất chợt, hắn lấy tay xoa xoa áo của Lăng Dương Lam, trưng ra gương mặt vô cùng ủy khuất cùng hoang mang, khiến Lăng Dương Lam lo lắng hỏi: “Sao vậy? Người có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

“Ta..... Ta.....”

Hắn nhìn Lăng Dương Lam vài lần, lại cúi đầu xuống: “Ta hiện tại ở cùng một chỗ với người, có thể làm mất mặt của người hay không a? Ta là một gã nông dân quê mùa dốt nát, lại..... Lại không xinh đẹp giống

như Tiểu Thao, hẳn đã hầu hạ cho người rất vui vẻ, ta lại cái gì..... Cái gì cũng không biết.”

Hắn nói đến câu sau, có điểm lã chã muốn chực khóc, làm cho Lăng Dương Lam kinh hãi, y biết Lăng Tâm Phàm sẽ có những suy nghĩ này, đều bởi vì lúc trước khi hắn ở trong phủ, y đã tìm mọi cách để trách mắng hắn, hành hạ hắn đến thảm, Lăng Dương Lam vội nắm chặt tay Lăng Tâm Phàm, hướng trên mặt mình đánh một cái, Lăng Tâm Phàm kêu lên sợ hãi: “Người làm cái gì vậy,cớ sao lại tự đánh chính mình?” (Một 2 bác sến súa này wo’ = =)

Lăng Dương Lam dè lại hai vai của hắn, thần sắc thập phần xấu hổ: “Ta là một tên hồn đản ngu xuẩn, Tâm Phàm, người chưa từng làm mất mặt ta, là ta tự chuốc lấy thôi, ta lúc ấy nói ghét bỏ người, là bởi vì ta không muốn người cùng Phương Giáo Toàn ở bên nhau, nghĩ tới việc các người có thể ở cùng một chỗ, ta liền ghen ghét dữ dội, nên đã nói ra nhiều lời lẽ khó nghe, khiến người không dám gặp lại hắn nữa.”

Y đau lòng khó nhịn nói to: “Ta còn đánh người, ta cũng không biết vì sao lại làm thế, để bù lại tất cả những sai lầm mà mình đã gây ra cho người, Tâm Phàm, ta thề từ nay về sau sẽ đối đãi người thật tốt, tuyệt đối sẽ không khiến người thương tâm nữa đâu.”

Phải giải thích về vấn đề của Tiểu Thao, khiến Lăng Dương Lam xấu hổ muốn chui luôn xuống đất.

“Tiểu thao vốn xuất thân từ kỹ viện, hẳn đã sớm quen thuộc với các tư thế quyến rũ người khác rồi, còn người thì hoàn toàn không như vậy, ta làm chuyện ấy cùng hắn, đều là để phát tiết nhục dục mà thôi, nhưng đối với người, thần trí của ta đã thực sự trở nên mê muội, người làm cho tất cả lý trí của ta đều bay biến đi mất, khi thanh tỉnh lại, ta rất hận người, vì không ngờ người vẫn còn có lực ảnh hưởng đến thế, cho nên mới nói ra mấy lời khó nghe nhằm hạ thấp người, nhưng thực sự, người so với Tiểu Thao càng khiến cho ta thoải mái hơn gấp trăm lần.”

Lăng Tâm Phàm nghe lời thổ lộ của đối phương xong, liền đỏ cả mặt, dùng tay nhẹ vỗ về lên ngực Lăng Dương Lam, hắn có điểm lo lắng nói: “Ta ta rất sợ hầu hạ người không được chu toàn, ta cái gì cũng đều không hiểu, đều là một tay người làm cho ta thư sướng, ta lại không có kinh nghiệm, ta sợ sau này người sẽ phiền chán ta.”

Hắn nói đến đó, hai gò má lại trở nên hồng hồng, Lăng Dương Lam vội hôn lên má gò má e lệ đầy phiến tình của ái nhân: “Nói vậy, chỉ cần nhìn thấy người đỏ mặt như thế này thôi, mà ta đã chịu không nổi, huống chi chúng ta ở cùng một chỗ cũng không phải chỉ dựa vào nhu cầu của thân thể, người là người mà lòng ta yêu nhất, ta yêu người, vĩnh viễn cũng không thể ghét bỏ người.”

Y hít sâu một hơi, cầm lấy bàn tay của Lăng Tâm Phàm di dời xuống đùi quần nhô cao của mình, Lăng Tâm Phàm vừa sờ sờ lại vừa (giả vờ) e thẹn, hắn kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn y, Lăng Dương Lam cười khổ nói: “Tiểu Thao còn không có biện pháp chỉ ngồi ở bên cạnh ta, mà lại khiến ta vừa cứng vừa nóng như thế này, người so với Tiểu Thao càng làm cho ta ý loạn tình mê, người có hiểu không? Tâm Phàm.” (Ồ,sao chương này 2 lão sến súa dữ dội.TT”,vừa edit vừa sến gai ốc.)

Lăng Tâm Phàm xấu hổ gật đầu, hắn vội (ngây thơ) hỏi: “Dương Lam..... Có phải người đang cảm thấy rất khó chịu hay không?”

“Nói không khó chịu là giả, nhưng thân thể người còn chưa được tốt, chúng ta vẫn là không nên...”

Lăng Dương Lam băn khoăn lo lắng cho sức khỏe của hắn, nên đành phải miễn cưỡng phủ quyết nhu cầu hoan ái của bản thân.

Lăng Tâm Phàm cúi đầu xuống,nhỏ giọng nói: “Ta nhớ rõ,lúc người không tiến vào trong cơ thể của ta, cũng dùng một ít phương pháp ở mặt ngoài, làm cho ta cảm thấy rất thỏa mãn, có lẽ ta nên thử xem ...”

Lăng Dương Lam sửng sốt, Lăng Tâm Phàm đưa tay thân nhập vào nội khóa của y, nhẹ vỗ về lên khối dục vọng rực lửa đang trưởng to kia, Lăng Dương Lam cắn răng phát ra thanh âm thô ráp, thất lực bất đầu nhanh chóng rung động, Lăng Tâm Phàm tuy đỏ mặt,nhưng vẫn kiên trì làm cho y phát tiết hết nhiệt ý tồn trữ bên trong cơ thể.

Vừa về đến Lăng gia, Lăng Tâm Phàm liền dẫn theo Hiểu Mai đi đến gặp mẫu thân, lão phu nhân vừa nhìn thấy hai người,vội lôi kéo tay hắn cười đùa không ngừng, Hiểu Mai cũng vui vẻ nằm úp sấp trên người lão phu nhân không chịu đứng lên.Không khí hoà thuận vui vẻ khiến cho hốc mắt Lăng Tâm Phàm thiếu chút

nữa đã đổ lên, hần chưa bao giờ dám nghĩ đến,lại có một ngày, hần được Lăng Dương Lam đón trở về, hơn nữa còn được cùng thân nhân đoàn tụ như thế này.

Lăng Dương Lam đứng bên cạnh Lăng Tâm Phàm, dường như cũng hiểu được nỗi lòng của hần, y vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Lăng Tâm Phàm, Lăng Tâm Phàm xoa xoa đôi mắt, trên miệng nở ra một nụ cười thật rạng rỡ, nụ cười này đã nói cho y biết, hần hiện tại có bao nhiêu là hạnh phúc cùng mỹ mãn.

Tiếp theo,Lăng Tâm Phàm dự định sẽ đi đến nhà Phương Giáo Toàn một chuyến, nhưng Lăng Dương Lam lại lấy cớ là đi đường xa mệt nhọc, bắt hần phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày thì mới chịu cho đi,y còn nói đạo lí cho hần biết, dù sao Phương Giáo Toàn vốn sinh sống ở nơi đây, tuyệt đối không có khả năng xuất ngoại, chờ đến khi thân thể hần khỏe hơn, thì đi đến gặp mặt cũng được.

Do mấy ngày trước cả hai đã hoan ái quá độ,nên dù có nghỉ ngơi vài ngày ở khách ***, nhưng đường đi xa xôi lại xóc nảy,khiến hần cảm thấy vô cùng uể oải.Bởi vậy, khi nghe Lăng Dương Lam nói thế, hần cũng ngoan ngoãn đồng ý, ở lại Lăng gia nghỉ ngơi vài ngày dưỡng sức.

Hiện tại, Lăng Tâm Phàm được chuyển đến gian phòng nằm sát bên cạnh phòng của Lăng Dương Lam, Lăng Dương Lam vốn kiên trì ép buộc hần phải ở cùng một gian, nhưng dù sao Lăng Tâm Phàm cũng quen biết Ô tổng quản, Lí Mãnh cùng vài tôi tớ khác, mà da mặt lại mỏng,nên hần không muốn bất ngờ chuyển vào ở chung, Lăng Dương Lam cuối cùng đành phải để cho hần ngủ ở cách vách.

Tuy rằng bề ngoài an bài như thế,nhưng kỳ thật đêm nào Lăng Dương Lam cũng mò vào phòng của hần để ngủ chung, tuy nhiên bọn họ cũng không có làm việc gì quá phận, chỉ là nằm ôm nhau ngủ mà thôi, vậy mà điều này cũng khiến cho cõi lòng Lăng Tâm Phàm cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

Ô tổng quản nhìn thấy Lăng Tâm Phàm trở về thì phi thường vui vẻ, bởi vì ngày thường thái độ làm người của hần rất tốt và thật thà, trước đây khi hần vẫn còn làm tạp dịch ở Lăng gia, nhân duyên vốn không tồi,hiện nay, tuy nhóm tôi tớ đều ngầm biết hần cùng với Lăng Dương Lam ngủ cùng nhau, hơn nữa Lăng Dương Lam còn giao toàn bộ việc trong nhà cho hần quản lý, cũng phân phó tổng quản, nếu y không có ở nhà, thì hết thảy đều phải hỏi ý kiến Lăng Tâm Phàm, thân phận của hần giờ đây chính là thiếu nữ nãi của Lăng gia, mọi người nghe vậy cũng yên lặng thừa nhận, không ai dám ở sau lưng bọn họ nói ra những lời khó nghe.

Sau khi nghỉ ngơi được nửa tháng,do thân thể được tắm bổ đầy đủ, cùng cuộc sống an nhàn sung sướng,Lăng Tâm Phàm đã mập mập hơn đôi chút, hần hướng Lăng Dương Lam đề cập đến vấn đề muốn đi thăm hỏi Phương Giáo Toàn,lúc đầu Lăng Dương Lam cũng hơi do dự một chút, nhưng đành gạt đầu nói: “Ta đi cùng với ngươi.”

Càng tiến đến gần nhà của Phương Giáo Toàn, cước bộ Lăng Dương Lam liền chậm dần chậm dần, thật ra suốt nửa tháng nay,y không ngừng tìm gặp Phương Giáo Toàn, nhưng Phương Giáo Toàn đều không chịu ra tiếp y.

Lăng Dương Lam đành phải cất công đi đến những nơi mà Phương Giáo Toàn thường đến để bàn luận sinh ý, nhưng người kia chỉ vừa nhìn thấy bóng y thấp thoáng từ đằng xa, liền mang theo gương mặt khó coi mà đứng dậy rời đi,nên ngay cả một câu chào xã giao y cũng không thể thốt ra được.

Phương Giáo Toàn trước kia còn hay đến hoa lâu giải trí, thế nhưng bây giờ hần hoàn toàn từ bỏ thói quen này, hần không đi hoa lâu, cũng không ngoạn nam sủng, dường như đã thay đổi triệt để, trở thành một nam tử hán đường hoàng trong sạch.

Y biết hần là vì Lăng Tâm Phàm nên mới làm như vậy, hần nhất định nghĩ muốn đem Lăng Tâm Phàm về ở bên cạnh hần, nhưng lại biết được cá tính Lăng Tâm Phàm vốn thành thật chính trực, nên hần liền sửa lại khuyết điểm của chính mình.(vô ích thôi,tội bạn Tồn we’,ăn nguyên trái dưa bỏ bự như cái mâm.)

Lăng Tâm Phàm bước vào Phương gia, nói ra thân phận và danh tín, không bao lâu sau, Phương Giáo Toàn vội vàng chạy vọt ra đón, ánh mắt hần đăm đăm, thanh âm run rẩy nhìn chằm chằm vào bộ dáng người trước mắt so với mấy tháng trước càng thêm xinh đẹp hơn, hần không ngờ mình có thể gặp lại đối phương ở ngay trong thành, bây giờ, hần nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

“Tâm Phàm, ta đang cho người tìm hiểu tin tức, nghe ngóng xem nhà của người ở nơi nào, ta sẽ lập tức đi đón người cùng Hiếu Mai, không thể tưởng được người thế nhưng lại trở về đây tìm ta.”

Nhìn Lăng Tâm Phàm đẹp rạng rỡ tựa như đang phát ra ánh sáng đầy diễm lệ, làm cho hần cơ hồ luyện tiếu không dám dời mắt đi chỗ khác, hần thở sâu nói: “Tâm Phàm, người..... Đường như càng trở nên đẹp hơn, tuy rằng người trước kia cũng rất đẹp.”

Lăng Tâm Phàm bị hần ca ngợi đến mức đỏ mặt không biết giấu đi đâu, vốn không có thói quen bị người khác nhìn chăm chăm như thế này, lại còn bị hần dùng ngôn ngữ hoa mỹ để ca ngợi, nhưng Lăng Tâm Phàm cũng biết Phương Giáo Toàn là người rất tốt, hần hoàn toàn không có ác ý khi nói ra những lời (mắc ói) đó.

“Ta đi theo Dương Lam trở về đây, bởi vì hành trình có chút mệt mỏi, cho nên trở về hơn nửa tháng, mới đến đây gặp người.....”

“Dương Lam? Người là nói Lăng Dương Lam sao?”

Nhắc tới đến cái tên Lăng Dương Lam, sắc mặt Phương Giáo Toàn trở nên đen thui như đất nồi, tên Lăng Dương Lam chết tiệt, tàn nhẫn lại ác độc, dám đưa Lăng Tâm Phàm trở lại đây, không biết lại muốn làm nhục người ta bằng cách nào nữa...

“Khụ khụ.....”

Lăng Dương Lam đứng ở một bên giả bộ ho khan, điều này khiến cho ánh mắt Phương Giáo Toàn rất cực chịu lý khai khỏi Lăng Tâm Phàm, từ khi mời khách vào đại sảnh đến bây giờ, bởi vì quá mức chuyên chú nhìn người đẹp, cho nên căn bản là không để ý đến Lăng Dương Lam đứng sờ sờ kế bên, hần nhìn đến Lăng Dương Lam, đẩy mình tức giận rống lên: “Người tới nhà của ta làm gì? Ta không chào đón loại tiểu nhân dê tiện như người.”

Phương Giáo Toàn mắng thật khó nghe, thần sắc cũng tràn ngập tức giận, Lăng Tâm Phàm sửng sốt, nhớ đến Lăng Dương Lam từng nói qua, y và Phương Giáo Toàn đã từng tranh cãi với nhau một trận, nghĩ đó chỉ là một cuộc cãi vã nhỏ thôi, nhưng không ngờ ngữ khí của Phương Giáo Toàn lại dữ tợn như vậy.

“Sao vậy? Các người không phải là bạn tốt sao? Sao người lại mắng Lăng Dương Lam khó nghe đến thế?”

Lăng Dương Lam chỉ im lặng trưng ra vẻ mặt xấu hổ, Phương Giáo Toàn vội nắm lấy cánh tay Lăng Tâm Phàm, kéo người kia tránh xa tên Lăng Dương Lam một chút, hần tức giận đến mức khó có thể ức chế: “Tâm Phàm, tên tiểu nhân dê tiện này dám âm thầm hãm hại ta a, lại còn nói xấu người nữa, thật là chọc ta tức chết mà.”

Hần cũng muốn nói rõ cho Lăng Tâm Phàm biết, là Lăng Dương Lam đã nói những gì, nhưng hần còn ngại miệng sẽ bị dơ, hơn nữa sự dơ bẩn này sẽ hạ thấp nhân phẩm của Lăng Tâm Phàm, hần tuyệt đối không muốn nói ra, dù là thuật lại cũng không muốn.

Lăng Tâm Phàm sửng sốt một hồi, Lăng Dương Lam quỳnh lên, vội gần cổ giải thích: “Tâm Phàm, đó là trước khi ta đi về quê tìm người, vẫn chưa nhận được thư của cha, nên mới cùng Giáo Toàn tranh cãi một chút, bên trong có nhắc tới người, khi đó tâm tình của ta vẫn còn tràn ngập hận ý, cho nên đã nói về người không tốt...”

Lăng Tâm Phàm cũng hiểu ra. Hần thả lỏng cười nói: “Giáo Toàn, ta cùng Dương Lam đã hóa giải tất cả mọi hiểu lầm khúc mắc rồi, ta hiện tại..... Hiện tại.....”

Hần không muốn lừa dối Phương Giáo Toàn, bởi vì khi hần đi đến kinh thành, người đối xử với hần tốt nhất chính là Phương Giáo Toàn, sau lại đến Ô tổng quản, hần đều thực cảm tạ bọn họ, trên mặt hần có chút đỏ bừng, nhẹ giọng nói: “Ta hiện tại sống cùng với Dương Lam, y đối xử với ta thực..... Tốt lắm.”

Phương Giáo Toàn nghe xong sắc mặt đại biến, trừng mắt nhìn Lăng Dương Lam: “Ta sao biết y có phải đang cố ý lừa dối người hay không, cố ý đối xử với người hảo, nhưng sau lại tra tấn người, loại tiểu nhân dê tiện hạ lưu này cái gì mà không dám làm chứ.”

Lăng Tâm Phàm vội vàng xua tay, hần không thích nghe người khác phê bình Lăng Dương Lam như thế, về phần Lăng Dương Lam, y đã sớm hiểu được, một khi đi tới đây, tuyệt đối sẽ bị thoả mạ đến thâm thối, nhưng bởi vì hồ thẹn nên chỉ dám lú lú đứng ở một bên, không dám đáp lời, so với những việc bỉ ổi trước đây

mình đã làm dối với Phương giáo Toàn cùng Tâm Phàm, bị mắng một vài câu, xem như cũng nhẹ nhàng rồi.

“Không phải như người nghĩ đâu, Dương Lam thật sự đối xử với ta tốt lắm.”

Hắn giản lược thuyết minh lại tình hình của mình và Lăng Dương Lam cho Phương Giáo Toàn nghe, Phương Giáo Toàn nghe xong chỉ biết há to miệng ra, không nói nên lời.

Lăng Dương Lam nghe được Lăng Tâm Phàm sầu não khi kể về phong thư cha bảo hắn vĩnh viễn không được gặp lại mình nữa, y vội vươn bàn tay ra, bao bọc lấy những ngón tay thon dài nhỏ bé của ái nhân, hơn nữa còn âm thầm tuyên thệ ở trong lòng, y thề rằng, sau này sẽ không bao giờ khiến cho Tâm Phàm bị ủy khuất thêm một lần nào nữa...

Phương Giáo Toàn nghe xong toàn bộ câu chuyện xưa, hắn vừa phần nộ, lại giống như không thể tin, cuối cùng còn chảy nước mắt nói với Lăng Tâm Phàm: “Người rất ngốc, Tâm Phàm, sao người có thể chịu đựng được sự dày vò trong suốt tám năm? Vạn nhất thư của cha người để lại, không rơi vào tay Dương Lam, chẳng phải người cả đời này đều.....”

Nói tới đây, Phương Giáo Toàn còn rơi vài giọt nhiệt lệ, bất quá, cách gọi dối với Lăng Dương Lam cũng đã trở nên thân thiết hơn, Lăng Tâm Phàm bình tĩnh nói: “Cha đã dối dối với ta tốt lắm, ta biết trong lòng cha vẫn luôn quan tâm đến ta.”

Phương Giáo Toàn nghe xong hai câu này, nước mắt chảy ra càng nhiều hơn nữa, Lăng Tâm Phàm đành phải an ủi vài câu, hắn mới chịu ngừng khóc.

Dùng khăn mặt lau nước mắt, Phương Giáo Toàn nói: “Tâm Phàm, ta muốn cùng Dương Lam nói riêng mấy câu.”

Hắn kéo Lăng Dương Lam ra một góc, chất vấn nói: “Cho nên hiện tại người và Tâm Phàm đang ở cùng một chỗ sao?”

Lăng Dương Lam cũng biết hắn thích Tâm Phàm, nhưng y vẫn gạt đầu, y biết phương pháp tốt nhất, chính là thành thực mà chống đỡ: “Ta thương hắn, ta vốn yêu hắn, mới hận hắn đã ruồng bỏ ta mà đi thành thân, bởi vậy ta đã làm ra rất nhiều chuyện ngu xuẩn, trải qua một sự kiện này, ta càng thương hắn hơn nữa, tuyệt đối không thể để cho hắn rời khỏi ta, thậm chí sẽ không khiến hắn phải chịu một chút ủy khuất nào. Ta muốn bù đắp lại cho hắn tất cả những thống khổ trong suốt tám năm qua.”

Phương Giáo Toàn nhìn vào ánh mắt kiên định của y, lại quay sang nhìn ánh mắt si tình của Tâm Phàm, trong lòng hắn cảm thấy thật đau xót, nhịn không được, liền hung hăng nói: “Người về sau không được làm điều gì có lỗi với hắn nghe chưa!”

“Sao có thể.” Lăng Dương Lam trả lời thập phần thanh thoát.

Phương Giáo Toàn rốt cục cũng chịu tin y, hắn uể oải nói: “Thật hy vọng ta gặp được Tâm Phàm sớm hơn, được lớn lên cùng với hắn. Như vậy hắn có thể sẽ coi trọng ta, chứ không thêm để mắt đến cái mặt (mốc) của người.”

“Hắn vẫn sẽ chọn ta thôi.”

Đối với lời tuyên bố đồng dạng đầy tự tin của Lăng Dương Lam, Phương Giáo Toàn hư thanh nói: “Người còn dám nói a.”

Bất quá, hắn niệm xong câu này, lại lộ ra nụ cười vui vẻ như ngày xưa, điều này khiến cho Lăng Dương Lam biết được Phương Giáo Toàn đã chấp nhận tha thứ cho mình.

Đi đến bên cạnh Lăng Tâm Phàm, Phương Giáo Toàn nói: “Tâm Phàm, về sau nếu người bị y khi dễ, có thể đến gặp ta, ta sẽ giúp người tác chủ nếu người không thương người kia nữa, người cũng có thể tùy thời đến bên cạnh ta, ta sẽ hảo hảo đối đãi với người thật tốt.”

Nghe hắn nói chuyện không đứng đắn, Lăng Tâm Phàm đỏ mặt, chỉ dám nhỏ giọng lặp lại mấy câu nói: “Sẽ không đâu, Dương Lam đối xử với ta tốt lắm, tốt lắm.”

“Y dám dối với người không tốt, ta liền đánh gãy xương của y!”

Lăng Tâm Phàm nở nụ cười, Lăng Dương Lam cũng cười lên, Phương Giáo Toàn là người cười lớn nhất, cả ba người cùng tán gẫu thêm một hồi lâu, Lăng Tâm Phàm mới đứng dậy cáo từ, Phương Giáo Toàn liền gọi hắn một tiếng: “Tâm Phàm.”

“Sao thế?”

Lăng Tâm Phàm xoay người lại, Phương Giáo Toàn nhanh chóng bước đến, khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng của hắn, khiến Lăng Tâm Phàm kinh hoàng. Lăng Dương Lam nhìn thấy cảnh này cũng không tỏ ra hờn giận, chung quy hiểu được nụ hôn lần này của Phương Giáo Toàn, có lẽ đã chấp nhận buông tay rồi.

Lăng Tâm Phàm kinh ngạc đưa tay lên che miệng lại, Phương Giáo Toàn nhẹ vỗ về lên mái tóc đen mượt của hắn: “Tất cả lời ta vừa nói đều là sự thật đấy, nếu Dương Lam đối với người không tốt, người tùy thời có thể lại đây. Hơn nữa, về sau chúng ta chính là bạn tốt, ta sẽ cố gắng không yêu người nữa.”

Lăng Tâm Phàm hắn là phải tức giận vì Phương Giáo Toàn đã hôn trộm mình, thế nhưng vừa nhìn đến ánh mắt bi ai đến tan nát cõi lòng của đối phương, hắn không đành lòng, chỉ nhẹ nhàng gật đầu: “Cám ơn người, Giáo Toàn.”

“Thôi hai người về đi, để cho kẻ thất tình như ta ôm gối khóc một chút.” Hắn vừa nói vừa cười, thế nhưng trong mắt hoàn toàn không có chứa đựng tiêu ý, thậm chí còn ảm ảm lệ quang.

Lăng Tâm Phàm chỉ biết im lặng phát phát tay từ giữa gia chủ rồi theo Lăng Dương Lam ra về...

khi cả hai vừa trở về Lăng gia, Lăng Tâm Phàm chợt nghĩ tới ánh mắt khổ sở của Phương Giáo Toàn khi này, hắn nhin không được mà khóc lớn lên: “Giáo Toàn đối với ta tốt lắm, vẫn luôn tốt bụng như thế, ta không ngờ hắn lại thương tâm đến nhường ấy.”

Lăng Dương Lam siết chặt lòng bàn tay của Tâm Phàm, ôn hòa nói: “Hắn là người rất tốt.”

“Àn, hắn là người tốt.....” Nói đến đây, Lăng Tâm Phàm lần thứ hai lại khóc ngất, hắn đối xử với mình thật tốt, mình cũng không muốn tổn thương hắn, nhưng mà trong lòng của mình chỉ có Dương Lam thôi, không còn chỗ trống dành cho một ai khác nữa.

Thấy Lăng Tâm Phàm thương tâm đến cực điểm, Lăng Dương Lam vì trấn an tâm tình của hắn, liền nói: “Như vậy cũng tốt, ngày mai chúng ta đi đến nhân duyên miếu, cầu duyên cho Giáo Toàn, hy vọng Giáo Toàn có thể tìm được một người yêu hắn thực sự, được không?”

Lăng Tâm Phàm trừng lớn đôi mắt đầy ứ ướt át, Lăng Dương Lam cứ nghĩ Lăng Tâm Phàm không thích chủ ý của mình, ai ngờ hắn lại gật gật đầu: “Hảo, hảo, chúng ta mau trở về phòng nghỉ ngơi, ta nghe nói cầu duyên vào buổi sáng sớm rất linh nghiệm, chúng ta mau đi ngủ sớm, nửa đêm thức dậy rồi lên đường.”

Nếu không phải cảm thấy áy náy với Phương Giáo Toàn, y sẽ không bao giờ chịu thức dậy giữa lúc nửa đêm lạnh giá, mò đến miếu cầu nhân duyên đâu, Lăng Dương Lam đành gật đầu: “Hảo, chúng ta mau đi vào ngủ cho sớm.”

Y nắm chặt bàn tay của Lăng Tâm Phàm, hắn cũng nắm chặt lấy tay Lăng Dương Lam, hai người như muốn cố gắng sưởi ấm cho đối phương, vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ buông tay ra nữa....

Hoàn

Hoàn rùi,tung bông.

Sr bà koan vì đã ngâm đến lên men và mốc thúi = =”

Chia tay với Lăng brothers sẽ vô bờ bến thui)

H ta bắt tay vào edit Điều Giáo và trans Hard Yaoi đây:”>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cat-tuong-thu-he-liet-bo-2-phuong-hoan-sao>